CRIZA SPIRITUALĂ DE AZI

—Ion HALMAGHI—

Este totală, căci se simte în toate domeniile și pe toate dimensiunile de existență umană, punând în joc însăși semnificația ontologică a ființei umane. Omul a pierdut sensul propriei sale existențe spirituale, și o probă directă o prezintă starea de neliniște generală care domnește pretutindeni. Toate structurile de gândire logică, toate formele psihologice de manifestare sunt degradate din molda lor cunoscută până azi. Idealurile morale au fost răvășite și aruncate peste bord. O deplină verificare a acestor afirmații se poate opera în procesul de înțelegere a transformărilor din ultimii doi ani din istoria contemporană. O istorie încâlcită și tumultuoasă, fără temeiuri spirituale și fără direcții luminoase și valori spirituale. Totul apare la îngrămădeală, ca o luptă disperată pentru acumulări de bunuri materiale și averi terestre.

Una din sursele acestei întocmiri sucite a lumii și a anxietăților ei de azi este strâmba percepere a istoriei și a sensului ei pentru viața omului. Istoria este concepută ca o creație a oamenilor, a eroilor sau a maselor, după caracterul ideologic care se dă acestor termeni. Din viața istorică a omenirii, a popoarelor, s'a înlăturat în mod radical ideea de Dumnezeu, creator, și ideea de destin.

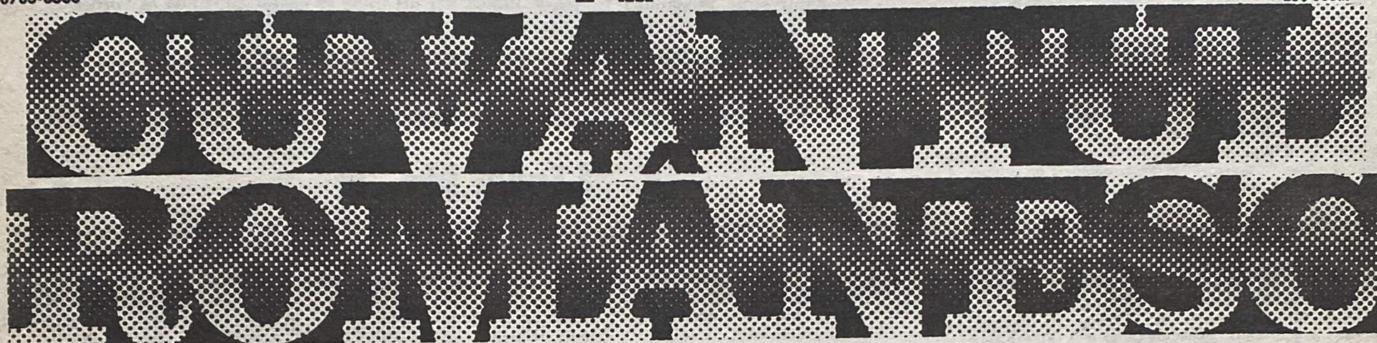
Contemporanilor noștri, lumea le apare ca o creație a lor, mai ales după spectaculoasele, deși fragile, realizări ale civilizației omenești. Omul a devenit proprietarul și creatorul universului prin conștiința sa de creator de civilizație. A uitat că civilizația este un dar al spiritului de creație cu care a fost învrednicit omul prin creație, și spiritul nu este creator decât în măsura în care este acceptat ca un dar al lui Dumnezeu. Civilizația în sine ca civilizație, nu salvează pe om din determinismul material al existenței sale pământești, și nu-i dă în nici un fel șansa de a cuceri eternitatea, adică absolutul pe care l-au căutat dintotdeauna filosofii popoarelor, din toate colțurile globului terestru.

In fond, fără spirit nu există civilizație. Dacă omul va rămâne numai la civilizație și nu va căuta să împlinească o altă rânduială a existenței sale, aceea spirituală, în care faptele sale se întâlnesc undeva cu voința și revelația divină și, în felul acesta, se croiește destinul omului, omenirea va rămâne în aceeași stare de permanentă criză spirituală, ca cea de azi. Sarcina noastră în anul care vine, este să descifrăm caracterul crizei de azi și să căutăm adevărata semnificație a existenței umane.

AN NOU FERICIT!

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 18 Nr. 189 -IANUARIE 1992- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA. ARGENTINA. ANGLIA. AUSTRALIA. BRAZILIA. BELGIA. CHILE. DANEMARCA. ELVETIA. GERMANIA. GRECIA. FRANTA. ISRAEL. ITALIA. OLANDA. ROMANIA. SPANIA. S.U.A.. SUEDIA. TURCIA. YUGOSLAVIA. NOUA ZELANDA

ALEGERI CARE BAT LA UȘĂ

Eugen BÂRSAN

E vorba de alegerile comunale fixate pe ziua de 9 Februarie crt. și de cele prezidențiale și parlamentare care vor avea loc în Aprilie sau Mai. Un lucru legat de cele comunale e că nici puterea și nici opoziția nu-și pot permite să le piardă fiindcă e de presupus că după cum vor arăta ele tot așa vor arăta și cele care vor urma. Cât privesc alegerile prezidențiale și parlamentare, văzute ca a doua mare campanie electorală care are loc după Revoluție, ele vor fi testul de înaintare spre democrație sau de rămânere la contrariu.

Vis-à-vis de FSN-ul care ține cu dinții și cu toată armătura lui comunistă să se statornicească la putere, e valul de speranță al Românilor care tânjesc după libertate și democrație. In final, cine câștigă sau cine pierde e foarte mult pendinte și de felul în care se vor desfășura alegerile.

Dl. Stolojan a promis alegeri "libere și corecte" și nu ne îndoim de sinceritatea promisiunii făcute. Numai că aparatura funcționărească, cea care are în mâna ei administrarea alegerilor nu este a dânsului ci fie a D-lui Iliescu, fie a D-lui Roman, respectiv a neocomunismului căruia îi repugnă și libertatea și corectitudinea fiindcă văd în ele o amenințare a propriei existențe politice. Drept urmare, alegerile care bat la ușă vor fi imaginea universului politic românesc așa cum este el, și care reflectă punctele: Parlamentul ales la 20 Mai 1990 s'a dovedit a fi cel mai mare adversar al democratizării României; iar, în paralel, regimul Iliescu-Roman poate fi caracterizat ca o guvernare a unor reformiști de circumstanță și comuniști reacționari opuși unor reforme reale.

Cum va putea fi vorba de alegeri libere și corecte într'o societate în care toate valorile esențiale sunt fie distruse, fie falsificate, în care electoratul n'a putut prinde încă aripi democratice. In lipsa acestora, el e un mediu dirijat de mașinațiile sistemului comunist încetățenit.

Nu-i de mirare că se întâmplă așa când ne gândim că în nici un alt stat nu s'a aplicat comunismul torționar atât de adânc ca în România. Si, după ce el a redus lumea la ignorarea personalității, acum el cere aceleiași lumi să ignore și realitatea; îi cere să rămână la o gândire globală, la o gândire de partid comunist căci numai așa se poate perpetua spiritul colectivist de turmă. Spirit în care n'ai dreptul să fii liber, corect ori să crăcnești, pentrucă crăcnirea înseamnă nematuritate politică și destabilizare.

Continuare în pag. 3

CULTURA CARE SLOBOZEȘTE

—Valeriu C. NEȘTIAN—

Cu fiecare clipă cu care oamenii își cuceresc viitorul - a remarcat cineva - ei își redobândesc și trecutul. Un anume trecut, echivalent cu anume moștenire, prin care își descoperă rădăcinile ontologice adânci și spiritualitatea; se definesc și se cunosc mai bine; își precizează idealurile de viață. Cultura adevărată este, întotdeauna și oriunde, o formă a libertății reale; iar în ceea ce privește transmiterea patrimoniului înaintașilor, într'o societate slobodă se decide, se alege, se promovează tot ce este corespunzător unor trebuințe spirituale permanente.

Dar procesul dinamic de valorificare obiectivă a moștenirii culturale e incompatibil cu conjuncturalismul, cu subiectivismul, cu exclusivismul. Să ne închipuim, de exemplu, că unor agricultori nu le plac grâul și porumbul și că și-ar îngădui să le stârpească, în virtutea unui gust subiectiv, pentru a pune în loc, să zicem, tutun ori soia. Urmările se pot imagina! Tot așa, cuiva s'ar putea să nu-i placă un mare filosof, gânditor, director de conștiințe, scriitor, artist, și să-și permită, în numele libertății gustului personal, să-i excludă din spiritualitatea românească. Dezastruos, nu? Fiindcă în acest caz subiectivismul afectează chestiuni de interes național: e vorba de infirmarea forțată a unor valori moral-spirituale de o importanță extraordinară.

Nu trebue să ne temem a observa că actul preluării moștenirii culturale are la noi în țară, astăzi, ca și ieri, un caracter politic, ideologic. Diverse interese partizane neocomuniste își manifestă agresiv deziderantele lor, voind a-și apropia valorile, a le interpreta din punctul lor de vedere, a exalta doar laturi anumite ale unei opere.

In exegezele eminesciene, bunăoară, "oficialii" încă se rezumă la poezie, insistând pe sensurile ei filosofice și patriotice, dar neglijează deliberat "Doina", "Rugăciune" sau - la sugestia rabinului Moses Rozen, care l-a făcut pe poetul nostru național "fascist avant la lettre" - scrierile politice (ce nu apar nici în manuale programe școlare), amputându-l și denaturându-l astfel pe autenticul Eminescu.

Aidoma la O. Goga, căruia i se trec sub vinovată tăcere ori continuă a fi răstălmăcite articolele publiciste de factură naționalistă, tradiționalistă, creștină, care nu convin politic vremelnicei stăpâniri.

La fel e "reconsiderat" L. Blaga, ale cărui texte îmbibate de credința în mister, pe linia tradiției naționale, sunt fals comentate și difuzate marelui public.

Si exemplele pot merge la nesfârșit (V. Voiculescu, I. Pillat, M. Eliade). Ca o contrapondere, persistă supralicitarea apologetică a unor autori "de stânga", ca Dobrogeanu - Gherea, Ibrăileanu, Mircea Florian, sau a unor spirite duplicitare care au cochetat impudic cu comunismul, precum Sadoveanu, Ralea, N.D. Cocea, Z. Stancu, G. Ivașcu, S. Cioculescu etc.

Transmiterea patrimoniului cultural devine un depozit de valori din care se scot la răstimpuri, pentru a justifica (neo)comunismul, anumite bunuri folosite dupa împrejurări (vezi comemorările lui N. Iorga, N. Titulescu, M.

Continuare în pag. 4

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

ÎNCREDEREA NOASTRĂ ÎN VIITOR

Pe vremea lui Ceaușescu, în presa străină se prezentau toate aspectele negative ale regimului dictatorial din România. Ceaușescu și cei din anturajul său erau iritați de această atitudine față de regimul marxist. Nici unul dintre "consilierii" lui Ceaușescu nu îndrăznea să-i atragă atenția asupra erorilor și a situațiilor ridicole ale guvernării. Astăzi, în regimul de aceeași calitate politică, adică în regimul comunist al lui Ion Ilici Iliescu, țara se găsește în aceeași situație.

Guvernul și regimul comunist sunt criticate de presa străină pentru măsurile lor ne-democratice și pentru restricțiile împotriva libertăților. In plus, a apărut și critica partidelor de opoziție și a ziarelor, care reprezintă dorința unei schimbări radicale în țară.

Criticile aduse actualului regim sunt grave, serioase și nu urmăresc discreditarea regimului, cu intenția de a prelua puterea. Foarte multe dintre aceste critici pot fi surse de îndreptare, dacă guvernul sau patronul lui, "micul dictator", Ion Ilici Iliescu ar înțelege caracterul acestora și ar fi călăuzit de o bună credință de refacere națională. Dar nimeni nu dă atenția cuvenită "adevărurilor" pe care le prezintă criticii.

Acesta este primul semn că Ilici Iliescu este produsul comunismului și al țărilor bolșevice. Ilici Iliescu nu putea să apară pe scena politicii românești, dacă nu existau la ora aceea manevrele lui Gorbaciov, în structura cărora intra și partidul comunist din România, fără Ceaușescu. Ilici Iliescu este "paiața" pe care a utilizat-o Gorbaciov ca să mai salveze ceea ce mai putea salva din "imperiul roșu al diavolului", în România. Astăzi, însă, Ilici Iliescu nu-și mai găsește sprijin nicăieri în lume, și nici în interiorul țării.

Cum se explică rezistența lui față de criticile severe ce i se aduc, față de incompetența oricărei formațiuni guvernamentale pe care o alcătuiește și față de ofensiva, directă sau camuflată a Occidentului democratic ? Cum se explică încăpățânarea lui de a rămâne la putere, când totul este fals, ridicol, absurd și antinațional, în tot ceea ce face acest pretins "despot", a cărui caracteristică principală este reaua credință față de poporul român ? Prin moștenirea concepției fanteziste, care nu a fost niciodată în acord cu realitățile naționale, și nu a avut în țesătura ei nici un principiu moral, de nici un fel. Si, toți cei din țară, care au fost alterați în personalitatea lor de comunism, cei care l-au votat pe Ilici Iliescu, care și-au promovat propriile lor interese și au acceptat să colaboreze cu partidul comunist la săvârșirea unui genocid național, cultural și spiritual, sunt aceia care, astăzi, au contribuit la încetinirea măsurilor de refacere a țării. Din cauza lor, țara nu poate ieși din încurcăturile și învălmășeala de azi.

Ilici Iliescu a fost și este un "excroc" politic, ca să nu zicem un "demagog" pentrucă acest termen este și prea blând și nepotrivit pentru manevrele lui, în interiorul țării. Ca să-și mențină puterea a folosit toate formele imorale și ilegale pentru a induce în eroare poporul român; și mulți s'au lăsat înșelați, pentrucă le convenea această înșelăciune, deoarece erau, ei înșiși, interesați să-și mențină pozițiile pe care le avuseseră încă dinainte de Ilici Iliescu. Ei au fost "colaboratorii comuniștilor" încă de multă vreme și au avut o mentalitate comunistă, de "exploatare" a poporului și a țării. Aceștia sunt în aceeași măsură de vinovați de situația dezastruoasă a țării de azi, ca și Ilici Iliescu. Cei ignoranți și de bună credință au fost și ei atinși de virusul mentalității creată de comuniști și au acționat pe linia de salvare "cu orice preț", fără să se îngrijească de interesele generale ale vieții sociale.

Numai printr'o schimbare radicală, de caracter revoluționar se vor putea schimba mentalitățile de azi: prin educație și prin stringența realităților, care vor indica tuturora și fiecăruia în parte, greșelile făcute, precum și drumul ce trebue urmat în viitor.

Marea speranță de refacere a țării românești stă în tineretul care dispune totdeauna de rezerve și intuiții care îl vor lumina în activitățile și idealurile sale.

Frământările de azi din țară, care constituie însăși totalul realităților naționale vor fi un bun îndrumător pentru acest tineret. Acestea sunt punctele de sprijin pentru încrederea noastră în viitor, alături de pietatea rugăciunilor pe care fiecare refugiat politic român le face fără întrerupere Dumnezeului care a ajutat de atâtea ori neamul românesc să supraviețuiască celor mai teribile încercări istorice.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Stimați cititori,

Ideea noastră de a trimite gratuit, la cerere, ziarul unor cititori din țară a fost atât de bine primită încât, în momentul de față, ne găsim în situația delicată de a nu mai putea onora -dat fiind sponsorarea modestă a acestei inițiative- toate solicitările.

Cititorii noștri tradiționali, despre care putem afirma cu recunoștință și speranță, că susțin financiar, de 15 ani, apariția regulată a "Cuvântului Românesc" își pot ajuta prietenii necunoscuți din România și Basarabia plătind pentru ei un abonament nominal -selectând din lista numelor, pe care o publicăm în continuare, persoana și localitatea preferată.

Va fi o plăcere pentru noi să înserăm în numerele viitoare numele celor astfel înfrățiți și să asigurăm schimbul de adrese. O corespondență pe care o întrevedem foarte bogată, dat fiind că în prezent expediem în țară mai bine de 2.000 de abonamente gratuite.

Românii sunt răspândiți în toată lumea dar ori unde se găsesc continuă să vorbească, să gândească și să simtă românește. Nu e greu să facem din "Cuvântul Românesc" nu doar un ziar al exilului, ci pur și simplu ziarul tuturor Românilor.

Iată, deci, numele cititorilor din România și Basarabia, localitățile unde primesc ziarul și lista publicațiilor și organizațiilor care, de asemenea, au solicitat un abonament:

Lista Nr. 8

TOADER VICTOR - București; TODIREANU CATALIN - Iasi; EUGEN TOMA - Brasov; CONSTANTIN TONCULESCU - București; ION TOPOLOG-POPESCU - Brasov; ING. STEFAN TORCEA-București; GHE. TRAISTARU - Arad; TUDOR OCTAVIAN - București; PROF. MARCEL TURCU - Timișoara; NICOLAE VORNICU - București; VULCU NICULAE -Com.Scotei, Jud. Sibiu IOAN VUSCAN - Deva.

BASARABIA (MOLDOVA)

VASILE ALBU - Com.Cârpineni Raionul Hâncești; GHEORGHE SENDREA - Com. Cărpeni, Raionul Hâncești; ION NISTOR TELEMAN - Com. Iurceni, Jud. Lăpușna; PETRU ION BALAN - Orașul Hâncești; SURUGIU TAMARA PETRU - Com. Tămătari; Raionul Căușeni; TEODOSIE CERNEI - Chisinău; ANDREI DUMITRU SILOCI - Anenii Noi, Raionul Anenii Noi.

ASOCIATII-ORGANIZATII

ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI - Sibiu; A.F.D.P. - Sighet; A.F.D.P. - Simeria, Jud. Hunedoara;; A.F.D.P. - Slatina; A.F.D.P. - Slobozia; "PHOENIX" - București; "CLUJUL LIBER" - Cluj.

În luna Decembrie 1992, au răspuns apelului nostru, de înfrățire, următorii:

* C. TENNYSON, New York (3 abonamente) -ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Sf. Gheorghe, PROF.ELEODOR POPESCU. Tr. Severin, OANCEA GHEORGHE, Chișinău; *BELOIU ION, Boston - BULGAREA MIRCEA, Bucuresti; *AUREL VLAD, New York -Arhim. CLEOPA NANU, Sf. Mân. Nicula, Jud. Cluj; * DEBELEASCA JOHN, Chino, Cal. - CLIFFA TUDOR, București - STANULET MIHAI, Dearborn, Mich; * ROBU PETRU, Miami - VANCU FLORIN, Cluj-Napoca; * DR. GH. BARZA, Atena (4 abonamente)MAGIRICU STERIE, București, LOLA VANI, București, GALANI GHEORGHE, București, UZEANU ION, Tg. Mureș; * FRUNZA ALEX.,Madison - NEGREA VLADIMIR, Chișinău; *TUDORACHE VASILE, Edmonton - LUCIEN COCARASCU; * VADUVA BORIS, Toronto - VADUVA AL. București; *POPA MIRCEA, Toronto, Ont. (2 abonamente) - CRETU ION ONOFREI, Cernăuți, PARLAMENTUL REPUBLICII MOLDOVA, Chișinău; * TONCIU MIHAI, Montreal - MORARI ION FEODOR, Chișinău; * N. PARLEA, Montreal - MUSETEANU LIDIA TUDOR, Com. Tărăclia de Salcie, Jud. Cahul; * ANA BONDOC, Toronto - PASCU EUGEN, Cluj-Napoca; * SOARE ANTOINE, Edmonton - COPOSU CORNELIU, București; * M.A.CHIRA, Australia (2 abonamente) ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Brăila, NISTOR RODICA, București; * SIMION MIRCEA, Detroit - MIHAIL SIMION, Brașov; * IZVOREANU ION, Calgary - BUZNER NICOLETA, Timișoara; * M.SAMPALEANU, Calgary - ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Cluj-Napoca. * MIHAELA MOISIN, Hamilton - PROF. DR. ANTON MOISIN, Victoria; * OCTAVIAN MELENCIUC, Toronto (2 abonamente) - STAN APOSTOL, București, AUREL MANOLE, Botoșani; * CALVARASAN ION, Toronto - CALVARASAN LUCA, Sibiu; * TUDOREANU ANTIP, Hamilton - DR. PETRE CONTEANU, București; * BARONEASA A. HURMUZACHI, Evanston; - MARIA KALMUTCHI, Brasov; * AUREL STOIAN, Glendale Cal. - JIGANU G. MIOARA, Arad; * ONU DUMITRU, Los Angeles (2 abonamente) MAIER MARIA, Galați, ONU MARIA, Piatra Neamț; * ROMAN EUGEN, Suedia - GUTU LUDMILA, Chisinău; * SPERIOSU SIMION,Napa, Cal. - LIDIA MUSETEANU, Tărăclia de Salcie, Jud. Cahul; * ALEXANDRU KARLSBADER,Augsburg, Germania - TINERETUL LIBER; * DR. G. CATINIU, Aalen, Germania - (2 abonamente) - ASOCIATIA "17 DECEMBRIE", Timisoara, ASOCIATIA SCRIITORILOR DIN ROMANIA, București; * TOBOC ALEX., Augsburg, Germania - MISCAREA PENTRU ROMANIA, București; * DRAGOS CASIAN,Franța - DUTKA RADU, Storojineț; * CONSTANTIN SUCIU, Toronto - TANASE CONSTANTIN, Chișinău.

ABONAȚI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

- Din Canada și U.S.A., se pot face *"Cec Poștal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa și alte continente, prin *"Mandat Poștal"* sau *"Cec Internațional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

- Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

PERSPECTIVA 1992

George BĂLTEAN

România se găsește din nou la răscruce: alegeri comunale și parlamentare. Tinând seama de situația țării, din Decembrie 1989 încoace, am putea spune însă că România este tot timpul la răscruce, o răscruce din care ea cunoaște doar un singur drum: catastrofa comunistă. Rămânând la putere comuniștii, Iliescu și banda, nici că se poate un alt drum. Indreptarea pe o altă cale, calea libertății și progresului, cere alți oameni, alți conducători, conducători clar anticomuniști, în rândul cărora să nu existe nici un fost nomenclaturist, nici o coadă de topor securist.

România este ultima țară comunistă din Europa (cu Iugoslavia încă nu este clar) și oricât s'ar chinui Iliescu să dovedească altceva, nu reușește, deoarece lupul își schimbă părul dar nu și năravul.

Intr'o asemenea conducere nimeni nu are încredere și nimeni nu o ajută, nici măcar Mitterrand, cel care ar avea un oarecare interes în crearea unui cap de pod în Estul Europei, până nu vin alții. Ori, alții, în codițiile României și spațiului din Estul ei, nu sunt sau nu pot deocamdată, inclusiv, din lipsă de bani, să fie interesați. Prima condiție deci pentru ieșirea din catastrofă, prima condiție pentru a se trece la libertate și prosperitatea economică, este înlăturarea lui Iliescu.

Prin ziarul nostru, "Cuvântul Românesc", am arătat care este stadiul trecerii dela socialism la economia liberă, la data de 30 Iunie 1991. România se găsea la nivelul de 25 la sută din ceea ce ar fi trebuit să fie, iar Ungaria, Cehoslovacia și Polonia s'au apropiat de 80 la sută! De atunci până acum s'a realizat prea puțin. Singura realizare importantă a fost constrângerea demisiei lui Petre Roman și numirea ca prim - ministru a lui Stolojan.

Este oare Stolojan într'adevăr prim-ministru sau doar un "Aushangeschild" al lui Iliescu (o nouă firmă), precum se exprimă presa din Occident? Declarațiile lui Stolojan, de salvare a României prin prietenia cu Iugoslavia și sfidarea Europei, arată că el este un demagog naiv (n'am spus prost) care nu face decât să repete papagalicește ce dictează Iliescu, așa cum a făcut-o și Năstase (Ministrul de Externe), anul trecut, privitor la "orientarea României în spre altă parte", dar "o altă parte", în afară de mormânt, nu știm unde este.

România este o țară izolată. Izolarea este politica dictatorilor (Ceaușescu și Iliescu, în cazul în speță), prin care se încearcă să se oprească privirea spre interiorul României din afara ei. Prin această politică, însă, atât Ceaușescu, cât și Iliescu și-au tăiat singuri craca de sub picioare, căci izolarea stopează ajutorul din afară, din Occident, ajutor, fără de care Iliescu va avea același sfârșit ca și Ceaușescu. Aceasta ar fi o perspectivă!

Bucureștiul a semnat Charta din Paris prin care se statuează ca singură formă de guvernământ democrația și economia liberă, în întregul continent. Se recunoaște că drepturile omului constituie o chestiune ce privește întregul continent și nu mai este doar o chestiune internă a fiecărui stat. Recenta conferință a miniștrilor de justiție din Europa de Est, care a avut loc la Bonn, a precizat clar că doar ordinea de drept va conduce la progres și cooperare economică internațională. Nu organele Statului, ci, Dreptul trebue să decidă în fiecare țară. Ministrul de justiție al României a aderat total, în numele României, la aceste principii. In realitate însă în România decide Iliescu, care stopează instaurarea ordinei de drept și a economiei libere. Să ne mirăm că în România în 1990 a fost mai rău că în 1989, în 1991 mai rău ca în 1990, iar în 1992 va fi mai rău ca în 1991? Peste 10 ani va fi și mai rău, dacă rămâne Iliescu președinte.

România este singura țară din Europa care a încheiat un tratat "de prietenie" cu Moscova, celelalte țări au refuzat s'o facă. România este singura țară care s'a grăbit să adopte o Constituție, deși ea este cea mai înapoiată în trecerea dela socialism la democrație. Acestea arată că Iliescu și banda sunt preocupați doar de cimentarea puterii lor și nu sunt, interesați în schimbările de fond, de profunzime în economia națională și politică. Iliescu și ai lui se pregătesc să guverneze decenii. Si atunci te întrebi care este perspectiva țării în 1992 privită din punctul lor de vedere?

Din fericire în Europa, iar România face parte din Europa, noi condiții concură la crearea și dezvoltarea perspectivei pentru o țară, inclusiv, pentru România. Comunismul s'a prăbușit, imperiul rus s'a destrămat, KGB-ul și armata sovietică nu mai sunt ce au fost, iar Europa, încet dar sigur, se reface și își instaurează principiile de guvernare democratică pe întreg cuprinsul său. Astfel în România există acum și alți factori care decid perspectiva, factori care sunt în dezvoltare, în vreme ce lui Iliescu și banda le fuge pământul de sub picioare în ritm tot mai alert. Acești factori sunt: opoziția politică organizată, poporul român și influența internațională.

Opoziția politică organizată și în primul rând, PNT-cd, condus de marele om politic Corneliu Coposu, Alianța Civică, ce cuprinde o pleiadă de personalități, alte partide mai mici, personalități cu adevărat emanate din popor, ca Doina Cornea, organizarea muncitorilor și studenților, renașterea Bisericii Ortodoxe Române (cel puțin parțial) și mai ales, refacerea crescândă a conștiinței naționale a militarilor patriei, care nu se vor mai lăsa folosiți ca instrument ucigaș contra poporului român.

Poporul român se deșteaptă din "Somnul cel de moarte, în care-l adânciră barbarii de tirani". Este tot mai conștient că el e forța supremă în România și nu tiranii.

Presiunea internațională asupra guvernanților dela București crește continuu. Bucureștiul recurge tot mai mult la ajutorul economic al Occidentului, dar acest ajutor este legat de condiția introducerii radicale a democrației și economiei de piață.

România va avea perspectivă umană în 1992 dacă va ști să voteze contra lui Iliescu și FSN, dacă va vota pentru partidele democrate și economia liberă.

George BĂLTEAN

ALEGERI CARE BAT LA UȘĂ

Urmare din pag. 1

Acesta este tonul conducătorilor comuniști travestiți în democrați.

Neocomuniștii alertează electoratul că dacă nu se votează cu ei, vor veni la putere reacționarii de "golani" sau de legionari. In alte cuvinte, ei pretind a fi crema morală, politică și științifică a națiunii, politizând științific în jurul conceptului: dă-i Românului ceva mai multă mâncare, ceva mai multă căldură, lasă-l să vorbească mai liber ori să ciugulească un ban în plus și el va zice că trăiește bine. Iar dacă îl mai manevrezi și cu vreo lozincă naționalistă sau cu o imagine de democrație "originală", el va aplauda mitingurile neocomuniștilor și va vota cu ei, în ciuda crizei politice, a haosului economic și nesiguranței sociale în care e cufundată țara. Un lucru care în chip trist dovedește că media prostiei și a relei credințe e superioară mediei de bine și de conștiință.

Alegeri înseamnă două lumi care se confruntă. Una apărându-și privilegiile iar alta luptând pentru scoaterea țării din drama comunistă, din mocirla care îngrozește și dintr'o tensiune socială ajunsă la pragul de jos. Nenorocirea e că structurilor comuniste care conduc țara le corespund structuri mentale populare. Aici este buba, care trebue să se spargă. Căci numai așa omul poate începe să redevină iarăși om; să se refacă din distrugerea virtuților lui, pervertite și modelate la simple unelte ale gândirii comuniste.

Legată de alegeri, spargerea bubei ar fi ușurată de faptul că FSN-ul nu mai e propriu-zis un partid ci doar două-trei grupuri de interese care ies la iveală sub formă de neînțelegeri și rivalități.

Dar, după ce am vorbit de puterea emanaților nomenclaturiști, să vedem și ce-i cu opoziția și alegerile care bat la ușă. In sfârșit, partidele de opoziție din Convenția pentru Instaurarea Democrației și alte formațiuni din Forumul Democratic Antitotalitar au hotărât o coaliție electorală sub denumirea de Convenția Democratică. Deci, Convenția contra FSN. Un lucru minunat și ca atare extrem de binevenit, numai că șansele partidelor din Convenție sunt condiționate de ieșirea lor dintr'o crasă deficiență. Si anume, ele trebue să dovedească mai înainte de toate că sunt capabile să prindă satisfăcătoare rădăcini în societatea de azi a țării. Altcumva ele bat pe loc și nomenclaturiștii, care dispun de o structură de cadre, merg înainte.

Mă opresc și la o vorbă directă cu privire la cetățean. Cu cine votează el? Unii, cei mai puțini, știu. Cei legați de neocomunism, de structuri și de oportunism, știu și ei. Dar cei mai mulți, apaticii, încă nu știu, însă până la urmă o bună parte din ei vor vota după cum sunt manevrați.

In fapt, în țara cetățeanului, în țara răului care roade, au loc lucruri greu de înțeles. Dacă întrebi pe un om din popor dacă vrea comunism, el îți răspunde că nu vrea. Dar, în același timp, este extrem de greu ca cineva să-l poată face să înțeleagă că votând cu Iliescu ori cu FSN-ul el sprijină un regim de tip comunist.

Cu tot ce se întâmplă înăuntrul lui, punctul cardinal al FSN-ului este că pentru liniștea țării el trebue să rămână. In vederea asigurării acestei liniști, D-nii Iliescu și Roman sunt în serioasă competiție. Fiecare vrea să apară mai surâzător și mai simpatic ca celălalt promovând ideea că fără ei va fi și mai rău.

Alegerile care vor avea loc în țară sunt în chip capital un test al recuperării. Dacă de exemplu prin votul lui poporul va ajunge să se poată recupera măcar la o proporție de 50 de procente din pervertirea la care el a fost coborât, din structurile mentale, un asemenea pas trebue văzut ca o mare victorie.

Frontul Salvării Naționale are lipsă de alegeri numai ca pretext să se mențină la putere pe o bază de legalitate.

Partidele de opoziție au lipsă de alegeri pentru atingerea țelului de lichidare a statului comunist.

Eugen BÂRSAN

S'AU DEMOCRATIZAT PE ICI PE COLO

Reamintim: Lech Walesa a fost acuzat că are amantă, a furat banii "Solidarității", este spionul Papei și se opune viitoarei fericiri a socialismului.

Walesa a văzut și a înțeles ce înseamnă raiul socialist!

Paul Goma a fost acuzat că n'are talent, s'a căsătorit cu o Evreică, e trădător și vinde țara Rușilor.

Paul Goma experimentase, pe piele proprie, comunismul.

D-na Doina Cornea, care a supraviețuit "Epocii de Aur" sechestrată în casă, fără telefon și fără a putea primi vizite, e din nou atacată de presă și oficialități. Senatorul Gelu Voican - Voiculescu (FSN) precum și D-na Ileana Filipescu (vorbăreața FSN-ului) au cerut ca D-na Cornea să fie arestată pentru ... instigare .

Vina Doamnei Cornea: a confirmat că Președintele Iliescu a instigat pe mineri să comită crime.

Se pare că tacticile "Democrației originale" calcă în strachinile "Democrației progresiste".

Nu contează anii de nedreaptă temniță, nu contează jertfele personale, nu contează curajul de a spune NU. Astăzi, dacă nu cânți în strană cu unii foști, ori cu alții care doresc să devină viitori foști, ești pus la stâlpul mârșăviei.

Sunt acuzați, sub un pretext sau altul, vechii luptători anticomuniști atât cei din țară cât și cei de peste hotare.

Dl. Nestor Rateș, în recentul volum "România: The Entangled Revolution", (România: Revoluția încâlcită), precizează: "Izbitorul paradox e că o revoluție ce-a avut la bază anticomunismul a produs un regim dominat de foștii comuniști."

Noua tactică a Bucureștiului a atras atenția autorităților din Washington.

D.R. Patrick Watson, subdirector la FBI (Assistant Director of Intelligence Division) a declarat ziaristului William McPherson dela Washington Post (17.11.91):

"In timp ce Cehoslovacia, Polonia și Ungaria și-au redus considerabil scopul de a culege informații din Statele Unite (Inteligence operation in the United States) "NOI NU PUTEM SPUNE ACELASI LUCRU SI DESPRE ROMANIA" (Sublinierile noastre)... noi suntem încă foarte îngrijorați de intențiile lor" adăugând: "serviciile de informație servesc scopurile politice ale liderilor".

D.R.P. Watson reamintește de asasinarea unui luptător anticomunist, profesorul Petru Culianu dela Chicago, care a primit scrisori de amenințare. Ca o indicație de unde izvorau amenințările, profesorul Culianu și-a amânat vizita în România.

Suntem și noi "Foarte îngrijorați de intențiile lor" (ale comuniștilor) atât ale celor din țară care și-au făurit un nou partid și au reînviat organul oficial "Scînteia", precum și de agenții de peste hotare care încep să-și ascută condeiele.

Ca mângâiere celor care înfruntă săgețile SRI-ului, le reamintim răspunsul poetei Ana Blandiana: insultele îi fac cinste și s'ar simți ofensată dacă i s'ar aduce laude.

Atâta timp cât comuniștii nu te uită, înseamnă că ești o piedică în calea lor.

Stroe MOLDOVANU

SCHIMBARE DE ADRESĂ:

CUVÂNTUL ROMÂNESC

The Romanian Voice / La Voix Roumaine

P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO, CANADA L9C 7N5

ORAȘUL DINTRE BUTONIERE

CULTURA CARE SLOBOZEȘTE

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA MODEL AL EXILULUI ROMÂNESC

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

Eseul politic

UN MIT FALS: N. TITULESCU

—Constantin MACRI—

Oamenii politici aparțin istoriei iar judecata faptelor și rostirilor lor, în perspectiva timpului e un fecund prilej de învățăminte, de analiză critică, orientativă în contemporaneitate, ilustrativ pentru ce a fost pozitiv sau negativ în obiectiva desfășurare a activității lor. Cum s'a mai spus: Istoria este cel mai bun dascăl, iar acel "venitta efetuale" a lui Nicolo Machiavelli, părintele politologiei moderne, este supremul criteriu în ierarhia valorilor politice și sociale.

Dacă un fapt sau o acțiune politică dă rezultate bune, favorabile dezvoltării comunității conduse, acel fapt sau acea acțiune trebue marcată ca pozitivă indiferent de teoria, ideologia sau intențiile mărturisite sau nu, a liderilor. Cu alte cuvinte, dacă statului sau orașului îi merge bine potrivit parametrilor-standard (creșterea nivelului de trai, indicele de morbiditate socială sau sanitară, ocuparea forței de muncă, accesibilitatea condițiilor de locuit, de învățământ, de calificare profesională, loialitatea și promptitudinea justiției etc.) atunci putem aprecia că puterea politică, conducerea socială are o justă orientare. Dacă acțiunile unui om politic sau a unei teorii dau greș, sau conduc chiar la rezultate inverse (vezi experimentul comunist), atunci repudierea se impune și calificarea ca negativă vine de la sine.

Astfel putem califica întreaga activitate pe planul politicii externe în deceniul 30-40 a lui Nicolae Titulescu sărbătorit anul trecut, cu mare tam-tam (100 de ani de la naștere) de regimul F.S.N. - de altfel, pe linia tradițiilor comuniste și ceaușiste, care au falsificat timp de 45 de ani criteriile și realitățile, spre masiva dezinformare a marelui public românesc.

Necontestat N. Titulescu a fost o mare inteligență, un strălucit orator și se poate cita ca revelabil moral opoziția târzie pe care i-a făcut-o lui Carol al II-lea în sinuoasa și catastrofala sa politică externă.

Stim că N. Titulescu a fost ales în două rânduri președinte al Ligii Națiunilor dela Geneva, dar cu costuri enorme pentru bugetul statului român și că în 1936 a fost quasi-destituit de acest monarh alungat de popor și mort în turpitudine.

Dar, N. Titulescu nu a revenit în țară, nu s'a pus nici la dispoziția Partidului Național-Țărănesc care-l solicita, nu a desfășurat o activitate fie de reabilitare a gravelor erori ale trecutului, nici de valorificare a propriilor viziuni sau convingeri pe care, se presupune că le avea, asupra viitorului. A stat în continuare la St. Moritz sau la Nisa în timp ce țara se confrunta cu catastrofa înțelegerii Molotov-Ribbentrop pe care era dator s'o ia în considerația strategiei sale politice.

Mizând totul pe cartea franco-engleză, N. Titulescu a sacrificat pentru motive personale, în parte oculte, interesele țării. Este drept și nu putem avea naivitatea de a susține că o altă atitudine, în epocă, a sa, ar fi putut schimba cursul ineluctrabil al evenimentelor. Dar nu e mai puțin adevărat și justificat, că ani întregi și bani mulți s'au consumat pentru a câștiga bunăvoința sovieticilor.

Admiterea U.R.S.S.-ului, țara gulagurilor, a înfometării premeditate a Ucrainenilor (trei milioane de victime), țara proceselor politice criminale prin simulația lor, țara din care chiar în timpul ministeriatului lui N. Titulescu, mii de Transnistrieni fugeau cu căruțele, cu familiile, peste Nistrul înghețat în Basarabia pentru a scăpa de teroarea N.K.V.D-istă, țara cu cea mai severă cenzură intelectuală, este, în bună parte, opera și a lui N. Titulescu.

S'au îmblânzit cu ceva moravurile de tip Ivan-cel-Groaznic din țara vecină prin chemarea ei, fără condiții, în sânul forului internațional?

Lungile și am putea spune - pentru clarvăzători inutilele tratative sovieto-române nu au determinat țara lui Stalin să recunoască un drept cât de minim al României, ba, dimpotrivă, în ceasul hotărât de ei ne-au luat Nordul Bucovinei și Herța. Nu este acesta rezultatul fericit al măiestriei politicii titulesciene? Era dator un om politic, cât de cât informat, să cunoască ororile ce se petreceau în țara cu care trata? Puteau arunca amplorea și cruzimea acestor orori o lumină asupra calității morale a partenerilor de negocieri?

Când s'a obținut dela Dl. Litvinov acordul dela Londra cu privire la "definiția agresorului" toată presa în frunte cu Dl. Scrutator-Blumenfeld dela "Adevărul" a sărit de bucurie în sus asupra marelui succes al politicii lui N. Titulescu. Ce stranie amăgire. S'au restabilit relațiile diplomatice fără ca U.R.S.S.-ul să facă cea mai palidă concesie în problema basarabeană. Si erau atâtea alternative posibile. Un singur lucru s'a obținut cu siguranță: o agentură de spionaj sovietic pusă la adăpost de imunitățile diplomatice, se deschidea la București sub conducerea lui N. Ostrovski.

N. Titulescu n'a discutat despre tezaurul care și azi e în U.R.S.S. din 1917 n'a discutat despre un eventual referendum în Basarabia (atunci), n'a provocat în forul internațional pe care îl conducea (Liga Națiunilor) o declarație explicită din partea Uniunii Sovietice cu privire la Basarabia. Aceasta ne-ar fi orientat în 1934-35 enorm.

Măiestria sa oratorică și generozitatea (prodigalitatea) sa erau proverbiale. Fiecare ziarist care îi lua un interviu primea și un mic dar care-i asigura intervievatului o punere în pagină și formularea

de concluziuni ditirambice. Era o cursă pentru publicitate care adumbrea substanța proprie și specifică a domeniului. Relațiile externe, păreau din ce în ce mai mult un pretext.

Pe "relația Est" politica titulesciană n'a obținut nimic. Să vedem acum ce a obținut politica externă românească în anii '31-'36 în domeniul relațiilor vecinale, central-europene și vest-europene. In această perioadă istorică oaza politicii externe construită de N. Titulescu a fost Mica Ințelegere.

România-Mare era și este un stat unitar cu o evoluție istorică organică, de milenară tradiție, pe acest pământ, străbătut de Carpați ca de o coloană vertebrală, și după Primul Război Mondial care i-a consfințit hotarele reîntregitoare s'a aliat cu două state hibrid, după cum se dovedește în prezent.

Iugoslavia a fost o creație artificială ținută pe picioare numai de un regim național. N. Titulescu n'a denunțat dictatura și pericolul de dreapta decât la el în țară, sau mai bine zis în țara lui de baștină, căci de când fusese numit ambasador la Londra aerul dâmbovițean nu-i mai pria de loc.

Era titularul catedrei de drept civil la Facultatea de Drept din București dar n'a venit să țină o oră de curs. Işi numise un suplinitor de patentă mediocritate, care a stat până a ieșit la pensie. Profesorul nu agreea tineretul. El a fost autorul moral al uciderii lui I.G.Duca. El a făcut din dizolvarea Mișcării Legionare o condiție "sine qua non" a apărării externe a României și a accedării guvernului la putere.

Dar dacă până aici ne-am mișcat în domeniul probabilităților și a interpretărilor, unde N. Titulescu a contribuit decisiv la dezastrul din 1940 este campania lui furibundă, fiind chiar protagonistul adoptării sancțiunilor contra Italiei, în războiul italo-abisinian. Juridic vorbind, aparent, avea dreptate. Dar omul politic și în special diplomatul care reprezintă interesele unei țări nu se poate opri la aparențe și formalisme procedurale. El trebue să privească adânc în istorie în urmă și să prospecteze departe în viitor.

Nu România trebuia să stea în capul campaniei antiitaliene. Dar N. Titulescu nu făcea politica intereselor naționale ci politica juisării sale personale. La data aceea (1935) în plină campanie revizionistă maghiară, România avea nevoie de aliați și nu de dușmani. Sau în orice caz de neutri, care să nu fie obligați să treacă în tabăra maghiară.

Deși după 1933 puterea militară germană se profila în viitorul apropiat, N. Titulescu a dus sistematic o campanie de denigrare și provocare la adresa noii Germanii. Campania aceasta nu era antinazistă (încă nu-și făcuse apariția nocivitatea potențială a hitlerismului) ci era clar și vizibil antigermană. Anglia care era atunci un mare imperiu, folosea un limbaj mai disimulat și mai temperat. Si N. Titulescu, complet opac atât în Răsărit cât și în Apus, vorbea în numele României și a intereselor poporului român care nu era apărat nici în Basarabia împotriva amenințărilor sovietice, nici în Ardeal împotriva abilității diplomației maghiare care se dădea de partea Romei eterne pentru a se păstra în Europa.

Din nefericire și azi Budapesta e mai credibilă pentru Comunitatea Europeană decât Bucureștiul minerilor. Chiar dacă acesta a primit vizita Președintelui Mitterand și nici o asistență germană.

Există aici o continuitate de mentalitate și de afinitate electivă menită să ne scuze propriile compromisiuni civice. Căci altfel nu se explică rezonanța postumă a unei personalități grav culpabilă față de complicitatea prosovietică în anii groaznici '28-'36 tocmai când N. Titulescu nu pomenea un cuvânt despre suferințele omului și a popoarelor din marea țară a sovietelor. Există vreo scuză pentru aceasta?

Când Regele Alexandru al Iugoslaviei este asasinat la Marsilia în 1935 alături de marele cărturar Louis Barthou, atunci ministru de externe al Franței, se dezlănțuie la Liga Națiunilor un proces care atacă furibund Ungaria ca fiind autoarea din umbră a asasinatului. Probele erau foarte firave însă vocația avocățească a lui N. Titulescu a umilit inutil un vecin și așa suferind de orgolii istorice și a închis orice poartă de compromis și înțelegere în perspectiva vremurilor ce aveau să vină. Si de data aceasta, N. Titulescu a făcut politica instinctului personal, în loc să facă politica instinctului național pe care o proclamase cu atâta strălucire maestrul său Take Ionescu.

Ion Petrovici, marele cărturar, arestat de comuniști la 70 de ani și eliberat la 82 de ani, povestea în volumul său de amintiri cum vizitându-l pe N. Titulescu la Paris, a constatat că acesta închiriase un etaj întreg al hotelului pentru el și suita lui, motivând că are nevoie de liniște, l-a primit înfofolit în fulare, jersee acuzând că are temperatură și că roagă să nu spună la nimeni că l-a primit. Ceea ce presa de a doua zi a dezmințit.

Nu e vorba de a dezgropa morții nici de "mortuis nihil nisi bene" ci de restabilirea unui grav adevăr istoric care a adus atâta suferință poporului român și atâta injustiție pe plan european.

Stilul retoric, vag patetic, invocând principii umanitare și juridice pe care le încalcă grosolan tocmai acela a cărui prietenie o cerșești (cazul U.R.S.S.) ignorând problemele reale ale paralelogramului forțelor momentului istoric, lăsând intacte dușmănia bulgară, ura ungară, perfidia sovietică și exhibând prietenia unui stat hibrid cu grave probleme interne (Iugoslavia) sau dând garanții pe care nu le puteai respecta (Cehoslovacia), toate la un loc alcătuiesc motive suficiente să demitizăm o legendă care ne invită la maturitate și realism în aprecierea faptelor trecutului interbelic.

Avem nevoie de adevăr istoric ca de aer. Falsele mituri ne-au făcut suficient rău ca să nu le înlăturăm cu curaj.

A sluji Patria este o vocație eroică și interesele și pasiunile personale n'au ce căuta în acest sacerdoțiu. Rezervele de memorie românească sunt imense, ca să mai avem nevoie de paiete și strasuri.

ORDINEA ÎN STATUL CONSTITUȚIONAL

—Ovidiu VASILESCU—

Ordinea prin însăși definiția ce o enunță, nu este altceva decât modalitatea pașnică, armonioasă, mecanismul subtil și nevătămător, prin care guvernul unui stat constituțional își repercutează voința asupra națiunii al cărui exponent este. Ordinea este deci, într'un stat legal constituit, "așezarea calmă", pe un făgaș cât mai limpede posibil, a relațiilor dintre guvernanți și masa compactă a națiunii, care în mod deliberat, conștientă și cu cea mai bună intenție i-a ales pe aceștia.

Ordinea într'un stat legal constituit, trebue să fie, (așa cum este în statele emancipate) un instrument de persuasiune al guvernului către națiune care, să-și găsească o totală și liber consimțită acceptare în conștiința acesteia din urmă, așa încât, împreună să creeze mediul prielnic unei colaborări pașnice și continue, întru atingerea obiectivelor interne și internaționale pe care împreună și le-au propus.

Orice încercare a guvernului de a-și impune punctul de vedere prin intimidare, ori forță, prin campanii de diversiune, sau prin vehicularea unor idei antagoniste în rândul populației creind în felul acesta acea "dezordine controlată" va avea ca efect reacția negativă, de neîncredere și suspiciune din partea națiunii, retragerea treptată a acesteia pe poziții tot mai defensive, ajungându-se în mod logic în final, la ruperea totală a relațiilor de echilibru dintre ea și guvernul respectiv, fenomen care duce în mod sigur, la o stare de ostilitate tacită, la lipsa oricărei cooperări reciproce, mediul "prielnic", a tot mai multe măsuri arbitrare, de constrângere a drepturilor sociale de către guvern, eliminarea în final a oricărei libertăți de expresie, adică se pregătește calea spre ceea ce numim în mod obișnuit TOTALITARISM, ori o DICTATURA COMPLETA.

In funcție de sistemul social politic, în funcție de forma de guvernare a fiecărui stat, instrumentele prin care se realizează ordinea într'un stat sunt diferite. Există totuși similitudini în ceea ce privește instrumentele respective, chiar și la state cu sisteme social politice diferite, după cum vom vedea.

Unul dintre aceste instrumente de realizare a ordinii interne, comun uneori unor orânduiri diferite, ar fi armata. De altfel, nu sunt decât două organisme care s'au dezvoltat considerabil în epoca modernă, prin care guvernele realizează ordinea în statele lor, ARMATA și așa numitul MINISTER DE INTERNE, resort adoptat de mai toate statele, sub o formă sau alta.

Vom opta mai întâi, pentru limpezirea participării armatei la stabilirea ori restabilirea și menținerea ordinii într'un stat, considerând ca paradoxala folosire a acestei atât de bine închegate organizații, la menținerea ordinei publice, când știm cu toții care sunt de fapt adevăratele obligații ale armatei, într'un stat constituțional.

Mai întâi să definim simplu, pentru înțelegerea tuturor, ce este armata.

Aceasta este organizația statală înarmată și special instruită pentru luptă. Istoricii și cercetătorii militari nu știu cu precizie, când au luat ființă primele formațiuni militare. Se presupune că ele s'au format odată cu apariția orașelor și provinciilor din Mesopotamia și vechiul Egipt, ca o necesitate de APARARE și fortificare a acestora.

In timp, dela formele rudimentare de organizare, ea se va angaja pe drumul îmbunătățirii metodelor de instruire și de dotări tehnice, și dela armatele formate din sclavi, cum a fost cazul Nubienilor care i-au servit pe diferiți Faraoni, în secolul XV va apare primul semn al profesiei militare, când Elvețieni, Italieni și soldați germani, își vor vinde serviciile oriunde va fi nevoie, deci prima etapă a fenomenului MERCENAR.

Marea transformare se va produce însă, după revoluția franceză, când armata va fi formată din soldați din toate straturile sociale, modernizată și bine echipată, o forță impresionantă de 1.000.000 de oameni, având ca scop principal CUCERIREA DE NOI TERITORII și APARAREA CELOR EXISTENTE.

Primul stat major al armatei va fi creat de generalul german GERHARD VON SCHANHORST la 1806 cel care va deveni primul șef de stat major al Germaniei unificate. In sfârșit, armata a ajuns la ceea ce știm cu toții, că este. Echipată cu armament sofisticat, cu tactici și strategii tot mai subtile, cu oameni bine instruiți și informați, armata este de departe, forța numărul unu într'un stat. Ea, așa cum am arătat mai sus, s'a născut și ar trebui să rămână, o necesitate de APARARE și FORTIFICARE a frontierelor unui stat, așa cum se procedează în toate statele civilizate și nu un instrument de intimidare, ori deseori de oprimare a națiunii din care face parte, așa cum s'a întâmplat sub toate regimurile dictatoriale, civile ori militare, și mai ales cum s'a procedat sub dictaturile comuniste, așa cum din păcate se petrec lucrurile și azi în România, care continuă să fie condusă de un guvern comunist.

Așa cum este constituită ea, prin numărul mare de oameni tineri, armata ar putea fi de mare folos țării românești, în situații de calamități naturale, stări excepționale ș.a. Este neplăcut să constatăm însă, că armata țării noastre are un lung istoric în a înăbuși mișcările naționale românești. Nu ne vom duce prea adânc în istoria noastră. Este destul să vedem, că mai ales după Primul Război Mondial, armata română se va pune la dispoziția diferitelor guverne, pentru care va interveni în viața națiunii într'un mod brutal, fapt pentru care își va pierde prestigiul militar, câștigat eroic în diferite conflagrații internaționale.

Armata va fi folosită ca instrument de represiune în masă, împotriva națiunii românești, de toate guvernele comuniste, care s'au succedat la conducere în România. In mod rușinos, armata a fost stâlpul de rezistență al acestei ticăloase dictaturi.

Din moment ce armata, care ar fi trebuit să fie o entitate de sine stătătoare, un organism separat de puterea statală, ea se lasă angajată de fiecare dată în sprijinul necondiționat al puterii; ea nu mai este expresia năzuințelor națiunii, ci o organizație de MERCENARI, aservită dictaturii comuniste.

In consecință atât "armata" cât și guvernul comunist, sunt inamicii națiunii românești. Ele armata și guvernul comunist, prin acțiunile lor, se pun singure în afara legii, devenind NECONSTITUTIONALE!

Al doilea instrument de instaurare și menținere a climatului de ordine într'un sistem, este Ministerul de Interne, cu branșele sale și care diferă mai mult ori mai puțin, dela un stat la altul. Acest atât de important resort, nelipsit din existența oricărei forme de guvernământ poate fi o instituție civilă, cum este cazul țărilor cu tradiții democratice, ori poate fi o a doua armată, așa cum este cazul României.

Ca orice dictatură comunistă, nici cea română nu face excepție și pe lângă o armată pe care și-a aservit-o în totalitate, și-a mai creat și acel "faimos" Minister de Interne, care cuprinde: Securitatea Statului (?) (ca orice instituție sordidă, are un nume frumos) trupele speciale de asalt (detașamente de elită), antrenate numai pentru ofensiva internă, adică oprimarea populației la nevoie, apoi poliția și ca și când n'ar fi fost de ajuns, mai nou, a fost reînființată JANDARMERIA (era să zic JANDARMURDARIA).

Toate acestea la un loc formează cel mai autentic grup de MERCENARI pus în slujba unui guvern criminal și corupt.

Desigur, orice stat are un resort ca ministerul de interne, vital pentru existența statului respectiv, dar așa cum spuneam, preocupările acestui organism politic, vor fi cu totul altele.

In timp ce în Statele Unite, un F.B.I. să zicem, "egalul" lui S.R.I. românesc, se va ocupa de protecția personalului guvernamental, cum este normal, va încerca în mod subtil, fără să deranjeze pe nimeni, să anticipeze anumite acțiuni dăunătoare națiunii americane; să descopere și să aresteze, diferite grupuri, care prin acțiunile lor ar putea destabiliza economia statului, într'un cuvânt, va acționa numai în apărarea populației. Datorită acestor factori, F.B.I. este respectat și iubit de poporul american.

S.R.I. (adică Securitatea), trupele de "elită", poliția și jandarmeria, au un singur scop. Oprimarea națiunii când aceasta încearcă să se opună dictaturii comuniste. Poliția și jandarmeria, în loc să se ocupe de delicvenții de drept comun, de corupție și alte delicte infracționale, ele strâns unite cu S.R.I. și împreună în jurul guvernului comunist român, atacă în forță națiunea română.

Nici un dialog nu este posibil cu puterea. Totul se rezolvă cu ajutorul patului pe pușcă, prin gloanțe la lumina zilei și asasinate la adăpostul nopții. Acestea sunt toate acte de teroare în masă, comise cu sânge rece de mercenarii guvernului comunist dela București.

Națiunea, ca și pe timpul lui Carol al II-lea este prada unor politicieni venali și a acestor elemente cazone, care fac orice pentru o soldă cât mai bună. Asemănarea dintre modul de lucru al guvernului actual al României și perioada carlistă este înfricoșătoare! Doar la auzul numelui de Jandarmerie și cetățeanul de rând încearcă frisoane inexplicabile.

Teroarea, frigul și foamea, sunt răspunsurile pe care guvernul le dă națiunii române în acest moment. Toate acestea se petrec la adăpostul unor legi criminale, votate de un parlament de sorginte comunistă.

Nu credem că istoria îi va absolvi de răspundere nici pe parlamentarii opoziției. De fapt ce fac ei acolo? Ce lege care să îmbunătățească situația disperată a națiunii, au introdus ei în parlament și a fost validată de acesta!? Dar câte legi antinaționale, care atentează prin fiecare paragraf la existența națiunii, a trecut parlamentul, în timp ce "sfinții", cum îi numește Dl. Ioan Alexandru pe parlamentarii P.N.T. se aflau de față? Ne pare rău să constatăm că Dl. Ioan Alexandru, este înconjurat de prea mulți sfinți. Tot sfânt să fi fost și Dl. Gogu Rădulescu?

Un singur glas este de reținut, pe lângă cel al Domnului Coposu. Glasul șefului tineretului PNT, care a cerut scoaterea membrilor PNT din parlament.

In sfârșit, când un guvern nu se menține decât prin teroare exercitată prin departamentele pe care le-am numit mai sus, armată, Securitate, poliție și jandarmerie, plus detașamente de informatori, când dreptul cetățeanului a încetat să mai existe, când legea celui mai puternic domină spectrul unei vieți sociale, când foamea și frigul sunt folosite ca metode de recompensă ori de pedeapsă, se ridică, așa ca un masiv muntos întrebarea: "Ce mai este legal în țara românească?"

Prin acțiunile sale, guvernul a distrus însăși ideea de ordine. Altfel, cum și-ar fi permis să cheme hoardele sălbăticite de mineri, spre a pedepsi o populație disperată?

Datorită acțiunilor sale ILEGALE, guvernul s'a pus singur dincolo de lege. Armata, SRI, poliția și jandarmeria sunt organizații MERCENARE, plătite să terorizeze națiunea română.

Fiind deci, împotriva principiului de autodeterminare, împotriva ideii de ordine colectivă, ele s'au retras de sub incidența legalității acționând ca forțe obscure ILEGALE.

In aceste condiții speciale, însăși noțiunea de Stat, din punct de vedere juridic este NECONSTITUTIONALA!

Rămâne doar NATIUNEA. Singura LEGALA și îndreptățită să promulgheze legi, prin care să nu se mai supună, ci să guverneze!

Desen de Nic.LENGHER

ORAȘUL DELA BUTONIERE

(Urmare din pag. 4)

nimeni acum și aici- în "Timișoara - 700" ; nouă tuturor, ne vine greu să întindem mâna către asemenea prețuri "apolitice" dar cumpărăm, cumpărăm optimiști cu gândul mereu la "Actualități" - agentul nostru (economic) suprem!

La un al doilea desen în aer, cuprindem zonele: "Dâmbovița" - "Baba Dochia" unde metropola, în extremis, își mai are încă neridicată recuzita mizeriei! Pe această circumferință se întâlnesc azi: "Cotidianul" - cu pag. 3 și - respectiv 5 (Foișor-Titan!) și "Renașterea bănățeană" ("Fabric") (e vorba de planteurile de mormane constructive și menajere surprinse în relief)! S'au întâlnit pe mormane; altfel, nu; ziarele acestea nu se întâlnesc; primul este de opoziție; altul de poziție!

La un al treilea desen în aer, cuprindem stațiile de carburanți "Sagului"; "Lugojului"; și Firma Avicola SA(Gearmata) Untul și benzina au comun faptul că sau nu există sau le ai cu timpi morți; ireductibili. Păsările, câte sunt, sunt scumpe precum eriniile; ouăle - adevărate năluci semicorpolente a căror torsiune costă: 10-15 lei! Si iarăși ne amintim de proaspetele cuvinte ale Președintelui Iliescu, vorbind țăranilor (3 XI) "Avicolele au salvat țara dela foamete!" Tot ce e posibil: nu ne îndoim de nimic! Ecologiștii vorbesc de profesia "mamă"; mă întreb în plină vâscozitate a șomajului: cam care ar fi și cum ar arăta profesia - tată?!

Acesta e orașul construit din trei desene în aer; el pare atât de suspendat încât de departe, de foarte departe, tocmai dinspre orizont îl vezi mai mult decât strălucitor!...

Iar noi, muritorii din rând, posesori ai inconștientului colectiv, așteptăm revirimentul Stolojan; galimația prețurilor și...Constituția. Până atunci ne alegem "local" unii pe ceilalți și ne reculegem deopotrivă.

Marcel TURCU

ÎNTÂMPLĂRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

—— Radu ENESCU ——

"Dacă nu se semnează Tratatul Uniunii, ne pândeşte pericolul unui război civil sau poate al unei lovituri de Stat". Cum putem interpreta cuvintele lui Gorbaciov? Punere în gardă, sau ameninţare? Poate nici una nici alta, ci doar ultima tentativă disperată a unui "Preşedinte" pe punctul de a se scufunda; un om care, după spusele deputatului ucrainean Vladimir Cerniak, "îmi inspiră o profundă milă. Nu mai reprezintă nimic; e un om sfârşit."

Ultimile zvârcoliri? Zadarnice. Impărăţia Beznei, URSS, "delenda est", trebue dărâmată. Si iată că faptele s'au petrecut. Aşa cum ne-am aşteptat. Nici forţa, nici ameninţările nu mai puteau împiedica prăbuşirea totală. "L'empire éclaté" e azi o realitate, după aproape două decenii dela lucida profeţie a lui Hélène Carrère. URSS a încetat să existe. Ce se va petrece, greu de prorocit.

Manevre de distorsiune? Sabotajuri? Lupte civile, cum ne pune în gardă Gorbaciov? E posibil. "Mai bine încăierări interne decât "Pax Sovietica", spunea un moşneag, care nu spera să mai vadă lumina. Suferinţa ne conduce adesea spre cinism: adevărul brutal, flagrant.

***

Mai sunt şi alţi oameni "pe sfârşite"? Ultima mea călătorie la Paris a coincis cu conferinţa ţărilor "francofone" organizată de Preşedintele Mitterrand la care au participat 47 de reprezentanţi, printre care şi şefii de stat a două "ex-démocraties populaires (!), admises dans ce Club, la Bulgarie et la Roumanie". (L'Express)

Ce-au căutat aceşti neo-francofoni la Paris? Ştim că preşedintele statului român vorbeşte corect limba franceză (se pare că şi pe ruseşte s'a descurcat de minune), dar ştim că "une hirondelle ne fait pas le printemps". Dar iată că mai ştim şi că rândunica (pasăre migratoare) cântă, ciripeşte, şi se repetă. Si pleacă şi se întoarce, şi iar pleacă şi iar se întoarce.

Nu toate păsările pe limba lor pier; şi fiind destul de limbut, se pare că scopul principal al vizitei d-lui preşedinte era (mai cu picioarele pe pământ) obţinerea anumitor ajutoare. Printre altele. Dar Franţuzul e ca furnica lui La Fontaine: "La fourmi n'est pas prêteuse, c'est là son moindre défaut".

Colac peste pupăză. Ministrul francofoniei, M-me. Catherine Tasca, s'a plâns tot timpul, deplorând restricţiile bugetare: "Am mai avea nevoie de 500 de milioane (Franci noi) pentru a face faţă sarcinii ce ne-am propus" (extinderea influenţei francofone). Deci bani pentru alte chestii, ioc.

Rezultatul final...al conferinţei? Recepţii cu şampanie şi caviar, excursii, câte o expoziţie. Si monstruoase "embouteillage-uri", că bieţii parizieni şi-au consumat şi nervii şi benzina (care totuşi nu s'a scumpit ca în alte ţări, cu 300 la sută). Străzi şi avenide blocate, ca să poată circula în linişte, şi pază, excelenţele lor. In limuzine. Cât despre ceilalţi, bieţii "şofarzi", singurul remediu la îndemână, adică la gură, cuvântul lui Cambronne: - Merde! "Avec ce grand mot on se console de toutes les misères du monde" cum spunea Flaubert.

Iar domnul preşedinte, cu a lui suită (câţi francoafoni l'or fi întovărăşit?) s'a întors acasă. Nu prea surăzător, se pare.

***

Javier Perez de Cuellar a părăsit postul de Secretar General al Naţiunilor Unite, după mulţi ani de zile de plină activitate cu multe succese de netăgăduit. Cine va fi succesorul lui, se întrebau mai toţi (diplomaţi, şefi de Stat, mass-media) încercând, unii, să schiţeze un portret robot ideal al viitorului candidat. Cine va întruni calităţile predecesorului ca să pună ordine în organizaţie (Satul lui Cremene, cum spuneam noi) După multe conciliabule, între culise, a fost ales Egipteanul Butros Ghali. Cu ce atuuri s'a prezentat?

Scria un jurnalist francez: "Il est assez africain pour gagner l'approbation du tiers de l'Assemblee générale, assez francophile pour avoir le soutien de Paris, qui voit dans ce copte....marié à une juive l'homme clef du réglement du conflit israélo-arabe".

Mariajul, un "atout"? Să-mi fie permis să parafrazez pe La Rochefoucauld: "Il y a de bons mariages mais il n'y en a pas de parfaits".

***

Ivo Livi a murit. La vârsta de 70 de ani. Idol al generaţiilor de după al Doilea Război, Yves Montand a ştiut să cucerească inimile junilor, a junelor (şi mai puţin june) care l-au cunoscut, l-au apropiat, l-au văzut pe scenă, ascultat la radio, şi mai târziu la televiziune. Pentru a deveni de-a lungul anilor o "legendă" în sensul propriu al cuvântului: "Ceea ce trebue citit".

Ca atare, moartea lui a dat prilej la o extraordinară difuziune, aş spune chiar publicitate "post mortem". Zeci, sute de ziare, reviste, foiletoane, afişe de tot felul au inundat chioşcurile Parisului. Franţei. Cu lux de fotografii, biografii, secrete din culise. Montand "le Rital" ("le macaroni" Italianul), le rouge, le libéral, le chanteur, le séducteur. L'acteur. "Le roman des années Montand" intitula pe copertă una dintre cele mai importante reviste. Cu evoluţia, metamorfoza, personajului. "Les années Moscou (le compagnon), les années Hollywood, les années tendresse, les années Tonton (citiţi pro-Mitterrand) etc. etc.

Montand polifaţeticul. Chansonnier, dansator, gigolo (el însuşi nu s'a ferit s'o afirme: "Les hommes naissent des femmes"...femeile fac bărbaţii) play-boy om politic, (a avut intenţia să candideze chiar la preşedinţia republicii, ca şi comicul Coluche), şi actor. Mai ales actor.

Edith Piaf, Simonne Signoret, Marilyn, şi câte altele, au jucat un rol de seamă în evoluţia şi cariera personajului. Dar în mare parte succesul i se datoreşte lui. Abilitatea, dezinvoltura, acel "sans gêne" pe care îl afişa atât în viaţa scenică precum şi în cea politică, calităţi sau "oblicuităţi", indiferent, l-au ajutat să urce treptele succesului, a celebrităţii chiar. Cu angajamente şi cu capitulări.

Faptul că Yves Montand a îmbrăţişat "cauza" comunistă, la un moment dat, nu ne mai interesează. Nu a fost singurul. Câţi peşti naivi, şi mari şi mici, n'au căzut pradă, prinşi în ţăpoaica marxismului! Câţi n'au fost seduşi de cântecul sirenelor! Oportunist? Sentimental? Ingenuu? Sacré farceur? In parte. Montand a fost, în definitiv, expresia unei epoci. A noastră. O lume...."condamnée à osciller entre l'opportunisme et le désespoir" cum spunea Cioran. "Entre la force et la farce", cum ar spune Revel.

In faţa morţii, a morţilor, nimic nu mai contează. "Requiem aeternum dona eis". Dă-le Doamne veşnica odihnă!!

".....Les feuilles mortes se ramassent à la pelle....."

NORII FURTUNII

—— N. STOIA ——

Atitudinea "Lasă-mă să te las" a coborât România Regelui Ferdinand la ce este astăzi. Cum un necaz se însoţeşte, ţara mai e şi între Iugoslavia şi Uniunea Sovietică, unde asemenea picăturilor de apă prea mari ori atomilor prea grei, se produce fisiunea. Iar pentru ca scenariul nenorocirii să fie complet, la Bucureşti funcţionează o trupă de actori şi şmecheri de mahala, parcă puşi să blocheze ieşirea din picaj.

Spre deosebire de vecinii dela Vest, România n'a fost o construcţie de improvizaţie ci o redresare după nedreptăţi şi suferinţe de veacuri, adică dela 1601, dela mişeleasca ucidere a lui Mihai Viteazul. Odată recreată, ţara trebuia bine gospodărită şi cu orice preţ apărată, ceea ce, regretabil, nu s'a făcut.

Cu vecinul dela Est situaţia nu e mai roză. Da, are loc o dezmembrare, deloc provocată de factori externi, ci asemenea unei case aparent stabile dar care, din cauze încă nu destul lămurite, se dărâmă începând cu mobilierul şi cu pereţii despărţind camerele, halal construcţie! Dar a durat trei sferturi de veac şi ocupanţii ei, ca şi cei care i-au imitat pe aceştia, s'au modelat spiritual şi mintal după ea - nu-i chip să-i muţi într'o ...economie de piaţă liberă.

Ce se întâmplă azi pe cuprinsul fostei Uniuni Sovietice, straniu datorită unei îndelungate distanţări de faţadă, se reflectă în România ca într'o oglindă deformantă. Si aici, o nouă clasă care şi-a asigurat privilegii substanţiale este hotărâtă să şi le menţină...scopul scuză mijloacele. Si aici, adică în România, un imens aparat represiv, deşi dezbrăcat de uniformă ca şi de puterea de a înspăimânta lumea prin metode à la "duba neagră", se întrece în a crea cele mai năstruşnice scheme destinate a servi noua putere politică în afara cadrului legal ori acela al omeniei ca să nici nu mai adăugăm al onoarei.

Dela un asemenea prezent să extrapolăm probabilul viitor. Nu, şmecheria nu mai prinde, capitalul străin nu va ateriza ca să scoată din tină şi mocirlă maşina rămasă dela Ceauşescu, revopsită şi cu motorul pornit în punctul mort. El, capitalul, putea genera profit înainte, nu şi acum şi nici în viitor dacă se are în vedere filosofia guvernanţilor derivată din Caragiale: "Sau să se schimbe...dar atunci să nu se modifice nimic." Stiţi. Iar guvernanţii, au luat-o razna ferindu-se de reînjugare.

Te întrebi cine sunt factorii de decizie, Establishmentul (traductibil oare prin: stabiliment?) ori altfel spus: sforării? Fără îndoială o combinaţie, o alianţă între nomenclatura creată dela Ana Pauker încoace, între Securitatea redusă la un schelet invizibil şi extrem de eficient şi între echipa pusă în faţă şi actualmente prezidată de Iliescu.

Intrebarea următoare este: ce bază are acest vârf de piramidă descris mai sus. Nu doar că o are, dar mai e şi foarte solidă. Zeci de mii de foşti grăniceri care au comis grave abuzuri şi oribile crime pe frontieră. Zeci de mii de foşti soldaţi în trupele de Securitate, în paza închisorilor etc. Zeci de mii de foşti activişti de partid ca şi de funcţionari publici care au fost complici direcţi la fărădelegile ordonate de partid şi de Ceauşescu personal. Sute de mii de cetăţeni înrolaţi ca informatori şi angajaţi în acţiuni conducând la crime, la răfuieli personale etc. Sute de mii de mai mult sau mai puţin profitori ai vechiului sistem, armata responsabililor, măcelarilor, ospătarilor etc. etc. Bună parte dintre ei merită aducerea în faţa Justiţiei, alţii deşi iertabili se tem de răfuiala publică, a vecinilor, a celor care le ştiu trecutul. Toţi aceştia, ca şi alţii cum ar fi posesorii de titluri academice etc., se simt mai în siguranţă cu un sistem derivat dela al lui Ceauşescu şi pus pe acoperire cât mai totală.

Intrebarea întrebărilor este însă: dacă şi cât va dura o asemenea piramidă sau ordine? Spre a dura, populaţia trebue aruncată în confuzie, indusă în eroare şi incitată spre răfuieli etnice. Ceea ce fosta Securitate şi aparent actualul Stat-Major al coaliţiei o face mereu, din plin şi adesea exagerat şi deci neproductiv. Alte campanii, cum e ignorarea ori după caz, denigrarea expatriaţilor, ori colindatul prin capitalele europene sau la Ierusalim, sunt în desfăşurare, totul pe un imens fond de minciună. Dar cu minciuna...

Riscul e acela al jucatului cu focul. Iar când în jur atmosfera e atât de explozivă, la Apus şi la Răsărit...

Uşor şi plăcut e a spune că totul va fi bine şi la vară cald, ceea ce e mereu adevărat privind clima. Partea întâi e însă ceea ce trebue să preocupe pe cei care nu doresc pieirea României.

DIN GRĂMADA DE SPINI

- SAMAVOLNICIE -

"Finu' şi cu naşu' ne conduc oraşu'" este lozinca actuală a locuitorilor Târgului Frumos din jud. Iaşi care constată cu dezolare - şi după revoluţie - că fostele căpetenii ale oraşului sunt din nou la putere. Intr'adevăr, Mihai Olteanu fost director la SMA, mâna dreaptă a fostului prim secretar de partid, fost membru al comitetelor de partid orăşenesc şi judeţean, alungat, după revoluţie, dela SMA, comunist notoriu, a apărut primar al oraşului: cum şi de ce, nici un om cinstit nu ştie. Vasile Cupşan, naşul primarului, fost secretar al primăriei, corupt până în măduva oaselor, a redevenit ce fusese pe vremea odiosului, tot secretar al primăriei! Abuzurile, corupţia, nedreptatea, incompetenţa şi samavolniciile care domnesc la Primăria Târgului Frumos sunt opera cuplului infernal.

Printre alte mârşăvii, în pofida legii actuale care interzice continuarea fostelor "Planuri de urbanizare şi sistematizare" comuniste (n.b. dărâmare şi distrugere) şi care apără spaţiile civice destinate copiilor, Dom' primar şi acolitul lui continuă opera de distrugere edilitară în oraş.

Prin decizia din 26.11.90 neînregistrată, cei doi răufăcători au decis, printre altele, dărâmarea Casei Copiilor din oraş, în perioada în care Târgu Frumos duce o lipsă acută de şcoli şi grădiniţe de copii. Pe locul unde se afla Casa Copiilor, instalată într'o clădire solidă, în perfectă stare, înconjurată de o livadă, o mică fermă şi de un parc, găsim, astăzi, o groapă mare în care se depun gunoaie! Primăria o oferit în schimbul casei dărâmate clădirea fostei... băi comunale!!

Motivul acestei mârşăvii este o răzbunare personală. Directoarea Casei Copiilor - soţia fostului, redevenit actualul, secretar al primăriei, V. Cupşan - a fost destituită, pe criterii profesionale, după revoluţie. La alegerile pentru un nou director D-na Cupşan a falsificat voturile, a spart fişierul şi a distrus procesul - verbal care consemna alegerea altei persoane. Soţul D-nei Cupşan, secretarul, a răspuns la excluderea soţiei lui cu afirmaţia: "Nu mă las până nu-i distrug pe toţi" (profesorii) şi s'a ţinut de cuvânt.

DRACON

GENOCIDUL CONTINUĂ ÎN ROMÂNIA

—— Mihaela MOISIN ——

Conform "Dicționarului Limbii Romîne Moderne", genocid înseamnă crimă împotriva umanității, care constă în distrugerea unor grupuri de populație. Cuvântul "genocid" este un cuvânt modern, precum și aplicarea lui în practică.

Genocidul în România a început odată cu dictatura comunistă și va dispare, sperăm, odată cu aceasta, rămânând un simplu arhaism, cel puțin la noi, în România. Până atunci însă, se practică cu tot mai multă înverșunare și ură.

In 1948, sub sinistra conducere a lui Gheorghiu Dej a început crima de genocid împotriva tineretului , singura speranță de salvare a României de sub jugul comunist. Atunci au fost arestați cei care credeau în Dumnezeu, în națiune. Au fost puși în închisori grele, după metode makaroviene, metode de asa zisă "reeducare" în spirit comunist-ateu. Cei ce au supraviețuit Aiudului, Gherlei, Piteștiului și Canalului au fost aduși la starea de tăcere, de nepericulozitate pentru guvernul comunist.

A urmat genocidul pus în practică de cuplul Ceausesșescu, îndreptat în special asupra copiilor și bătrânilor. Metodele de înfometare, frigul, întreruperea curentului electric, moartea copiilor în incubatoare, au făcut parte din arsenalul "epocii de aur".

Când cu toții am crezut, după Decembrie 1989, că cel puțin ura și crima se vor sfârși, chiar dacă vor continua luptele intestine pentru putere, vor continua foamea și frigul într'o țară distrusă, noul cuplu la putere, Iliescu-Roman, au chemat minerii la București și i-au asmuțit asupra noii generații de tineri, și ei dornici de a readuce credința în Dumnezeu și în neam în România.

Nu de mult, marea majoritate a populației României a dat oarecare credit noului Prim-ministru, Stolojan, cel puțin pentru promisiunea lui de a încerca să pună ordine în finanțele țării.

Cine ar fi crezut, oare, că o nouă crimă se uneltește, un nou cuplu asasin - Iliescu-Stolojan - își face loc în galeria criminalilor responsabili de genocid?

Poate un om cu mintea întreagă să admită ca aceștia doi să se arunce ca niște fiare dezlănțuite asupra celor 300.000 de foști deținuți politici, pentru a-i distruge definitiv?

Nu sunt ei cei loviți, nu o dată, în 1948, ci și în 1952, la al doilea val de arestări? Nu sunt ei cei care nu și-au mai putut termina facultățile începute, nu au putut ocupa posturi în amărâtele lor de meserii din cauză că fuseseră indexați tocmai ei la "crimă impotriva umanității"? Nu sunt ei tot cei ai căror copii nu au putut să-și facă o carieră profesională, să își pună în aplicare educația primită acasă și în școli, pentrucă erau fii de "criminali împotriva umanității"? Si nu sunt ei cei mai loviți și acum, ca singura categorie de pensionari, cărora nu li se consideră anii de închisoare (pe nedrept) ca ani de muncă, singurii cărora nu li se mărește pensia?

Cu ce drept azi, când se vorbește de democrație, Dl. Stolojan își permite să pornească la o nouă "distrugere a unui grup de populație"?

Ne întrebăm: Cine stă în spatele acestui genocid continuu? Un Chinezuț mititel, care cu picătura lui, distruge tot ce au reprezentat cu zeci de ani în urmă - foștii deținuți politici - și tot ce reprezintă azi - tineretul - singura rezistență, singura forță, credință, dragoste de neam și posibilitate de refacere a țării?

Si iarăși ne întrebăm: ce atitudine iau reprezentanții partidelor de opoziție în conducerea țării, azi, împotriva acelora care ieri i-au omorît în același fel pe Iuliu Maniu și pe Ion Brătianu?

BISERICA PERSECUTĂ FOȘTII DEȚINUȚI POLITICI

—— Stelian POPA ——

Nu este nici o exagerare în această afirmație! Așa cum și înainte de Revoluția din Decembrie 1989, Biserica se întrecea în competiția cu Statul de-a persecuta pe cei care protestau împotriva samavolniciilor și opresiunii comuniste, și astăzi ierarhii Bisericii Ortodoxe Române folosesc același indigo, pentru a perpetua metodele de odinioară. Ceea ce este însă mai dureros, este faptul că, în cazul la care ne referim, nu ierarhii în vârstă persecută pe clerici, foști deținuți politici, ci tinerii ierarhi, promovați în episcopat după Revoluția din Decembrie 1989.

Un caz de asemenea persecuție este cel al arhimandritului Cleopa Nanu, starețul Sf. Mânăstiri Nicula, un călugăr moldovean care a executat cinci ani de închisoare sub învinuirea de "uneltire împotriva orânduirii de stat socialiste" și care timp de 20 de ani a dat sens Ortodoxiei din Nordul Transilvaniei, prin amplificarea vieții duhovnicești a Mânăstirii Nicula, ca și prin realizările de ordin gospodăresc impresionante săvârșite acolo, ca Stareț al Mânăstirii timp de peste 20 de ani.

Nu putem să nu amintim între multele strădanii gospodărești ale Părintelui Cleopa Nanu, construirea celor două pavilioane mari, cu destinația de a servi ca locuințe pentru personalul mânăstirii, a adopostirii și găzduirii vizitatorilor, precum și a modernizării căii de acces a Mânăstirii, prin betonarea șoselei pe o lungime de 1.100m.

In plan spiritual-duhovnicesc, Părintele Cleopa a reușit să facă din Mânăstirea Nicula o citadelă a ortodoxiei românești, un puternic centru de iradiere ortodoxă românească.

Cine este autorul înlocuirii Părintelui Cleopa din postul de Stareț al Niculei? Nimeni altul decât noul Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Clujului, Irineu Pop, cel care la plecarea la studii în străinătate, sub regimul ceaușist, a semnat "pactul cu Satana". Așa că nu ne mai surprinde câtuși de puțin de ce acest Episcop-Vicar, tributar unor mentalități și metode, a permis o reală și regretabilă persecuție împotriva unui călugăr care s'a identificat cu slujirea Bisericii neamului nostru în fața pericolelor tot mai accentuate din Nordul Transilvaniei.

Ne punem întrebarea cum se face că poporul român ortodox, care este "marea Biserică a neamului", mai suportă la cârma unor episcopii sau arhiepiscopii, asemenea elemente, care lovind în cei mai merituoși, mai buni și mai devotați slujitori ai altarului, lovesc în însăși ființa neamului nostru.

Când ar fi trebuit, așa cum se ceruse cu mai bine de un an în urmă, ca toți ierarhii Bisericii care au fost slugi prea plecate ale comunismului, să fie închiși în mânăstiri pentru a se pocăi. Tot așa și uneltele lor mai tinere, îmbrăcate în porfira și vizonul trădării, cum este Episcopul-Vicar Irineu Pop.

VĂ MAI AMINTIȚI, TOVARĂȘILOR ?...

—— Doru MĂCRIȘ ——

Poate Nu! Dar noi, în mijlocul cărora v'ați desfășurat "activitatea", vă știm, vă cunoaștem. Vă cunoaștem falsa probitate morală cu care ani de zile ați încercat să ne obișnuiți, să ne mințiți și de care v'ați sprijinit și ați fost sprijiniți, nu de noi cei mulți si cinstiți, ci de organele P.C.R. cu al căror caracter v'ați confundat, să ajungeți în posturi cheie, nemeritate.

Acum, erijați în altă coloratură, ca peste noapte, ați devenit "purificați". Da, purificați, dar nu și uitați de cei ce în "epoca de aur" i-ați ignorat și le-ați înșelat încrederea. Cu toții știm că, orientarea după un scaun călduț cu o retribuție bună și alte profituri, a fost idealul după care ați alergat, și nu rezolvarea durerilor obștei în care ați "muncit".

Orbiți de același deziderat meschin, acum când ați ajuns în fruntea unui partid, ați uitat că onoarea unui om se suprapune până la contopire cu cinstea sa, că idealul Revoluției nu este unul și același cu interesul personal.

Faptul că muncitorii din Soc. "Dermatina" Timișoara, nu au mai vrut să le fiți în frunte "contabil șef" tovarășe ORBULOV IOAN, membru U.C.D., nu vă spune nimic?!...

Nu numai că vă spune, dar poate vă și reamintește de Kent-urile pe care le cereați fără rușine noilor angajați, precum și de butoaiele de toluen și benzină scoase prin efracții din incinta instituției și duse; știți mai bine unde și cu ce.

De papucii p.v.c. , de cizmele și tălpile produse de aceeași societate cu care, până la destituirea din funcție, v'ați burdușit zilnic portbagajul autoturismului. Mai ales, oamenii muncii, nu v'au uitat atitudinea stalinistă cu care i-ați "îmbrățișat" ori de câte ori au venit în contact cu Dumnezeiasca Dv. putere.

Nici pe dumneata tovarășe Koolar Iosif, membru al P.I.M., nu v'a uitat colectivul dela Soc. "Untim" S.A. Timișoara. Mărturisirile oamenilor de aici, ca și documentele aflate la dosar, dovedesc că nu sunteți deloc cel ce pare să ne convingeți că sunteți; absențe nemotivate, abateri dela disciplina muncii, sancțiuni, desfacerea contractului de muncă, cât și păcătoasa faptă aceea, de a vă fi făcând "lipsa mică" în sticlele de lapte ce se aflau pe linia de îmbuteliere.

Așadar, iată ce moral au membrii din fruntea partidelor de mai sus, ce "luptă" cu ardoare să ducă țara pe făgașul democrației. Chiar dacă așa stând lucrurile și adevărul despre cei ce ne prezintă, se află în altă parte, oamenii, poate, vreodată îl vor ști să-l găsească și să-l rostească fără frică!

Plugușor 1992

—— Zahu PANĂ ——

Aho, aho Români și frați
de necazuri adunați
lângă soba fără foc
într'un an fără noroc
nici acum nu v'a tras dorul
să mergeți cu plugușorul.

S'a sculat mai an
unul ne-Roman
și-a pus să domnească
Tara Românească.
Vi s'a pus în cârcă
și-un pui de năpârcă:
omul de lichid
cu rânjet perfid,
neam de spân, prădalnic,
a dus țara, jalnic,
din rele'n mai rele,
în lacrimi de jele...

Cine vă sunt hoții
îi știți azi cu toții:
ascunși, mincinoșii
sub cârpele roșii,
stârvuri comuniste,
zdrențe feseniste.

Arză-i focul, boala,
v'au furat răscoala,
sfânta ridicare
de mic pân' la mare,
munte și cetate
pentru Libertate.

Tinerii ca sfinții
ce-au lăsat părinții,
case și iubiri,
azi sunt amintiri...

1992
La mulți ani

Dar nu totdeauna
învinge minciuna!
Se crapă de ziuă,
ați scăpat de piuă.

Umăr lângă umăr,
sunteți mulți la număr
câte fire'n barbă,

cât în câmpuri iarbă,
sunteți viitorul,
al vostru-i ogorul,
munții de brădet
codrii de făget,
apele și marea,
zorii și'nserarea,
iazurile-albastre,
toate's ale voastre...

Sculați frați români
voi sunteți stăpâni,
este dimineață,
izbucniți din ceață
sfântă vijelie
pentru bucurie,
s'alungați toți spânii
ce-au robit Românii...

Zori de zi de Anul Nou
faceți-vă azi ecou,
Ajutați și Neamul meu
care suferă din greu.
Aduceți din Cerul Mare
ca o binecuvântare:
zurgălăi de libertate,
pâine caldă și dreptate,
țara, frate lângă frate,
Neamul plin de sănătate,
clopotele'n țara toată,
sărbătorile, să bată,
Românul să nu mai iasă
umilit la el acasă.

La Mulți Ani măi,
Hăi, hăi...

SFÂRŞIT DE AN ÎN ROMÂNIA

—Adrian GRIGOROPOL—

In "sfârşit de veac în Bucureşti..." un inspirat scriitor din trecut a zugrăvit o cu totul altă lume decât aceea de acum din întreaga noastră ţară a anului 1991, nu departe de finele altui veac şi într'un fel prin lugubrul său, nu departe de sfârşitul sfârşitului...

O Constituţie ca o sabie a lui Damocles, un referendum ignorat de un electorat apatizat de atâta minciună şi mizerie, un bal "de cristal" în saloanele supraîncălzite ale Intercontinentalui, patronat de Christine Valmy, cu certitudine nu descendentă a ducelui de Valmy, respectiv învingător al Prusacilor la 20 Septembrie 1792, ci reputată pentru reţeaua sa de saloane pentru îngrijirea pielii în USA, bal care dela abundenţa decolteurilor a stors 8 milioane de lei pentru 23 de milioane de săraci zgribuliţi în faţa micului ecran, aniversarea a doi ani dela zilele martirajului din 16-22 Decembrie 1989, când prin locurile memoriale ale Revoluţiei demachiate de imacularea zăpezii puteai să crezi că au înflorit viorelele când în realitate era puzderia uniformelor poliţiei şi unităţilor antiteroriste etc, etc.

Aşadar, la finele celui de al doilea an dela scurgerea sângelui nevinovat şi atât de proaspăt, al tineretului mai ales, s'au veştejit asemenea jerbelor de pe mormintele martirilor speranţele de libertate, de bună stare, de fericire, pentrucă suntem unicul popor poate, care crede profund în virtuţile binelui, în omenie, în toleranţă şi ajunge cu naivitate victima neoamenilor, profesioniştilor minciunii celor care-i storc sufletul, vlaga şi bruma de agoniseală, care-i sugrumă prezentul şi viitorul.

De oriunde ai veni şi priveşti în jurul tău în această ţară care are totuşi graniţele deschise spre în afară, eşti copleşit de simţământul că ai intrat într'un lagăr de concentrare, pentrucă există un gard de sârmă ghimpată în jurul nostru, dar ridicat de restul lumii ca şi când aici nu este pitoreasca şi ospitaliera ţară tradiţională a României, ci o leprozerie, un focar contaminant de o boală neiertătoare de care nu neam vindecat şi pe care o ştim toţi: comunismul.

Ti se încreţeşte pielea văzând hoarde de oameni, în îmbrăcăminte mizeră şi cu feţe livide, năvălind la metrou, autobuze, tramvaie care aproape uită să mai vină, împroşcări cu insulte,cozi la pâinea cea de toate zilele şi care tăiată se face fărâme, magazine frigorifice complet goale şi din loc în loc la chioşculeţe (privatizate) afişându-se iluzia unui Walt Disney coborâtă ca un vis înşelător al Occidentului, implantat ca o Fata Morgana într'un deşert moral, spiritual, economic. O Fata Morgana plimbată de satrapia guvernantă prin faţa ochilor unui popor cu buzunarele goale, stomacul contractat de foame şi gura arsă de sete, popor care a crezut că Sărbătorile Naşterii Domnului vor fi cu adevărat Sfinte, în sfârşit îndestulate şi cu adevărat strălucitoare pentru toţi în jurul tradiţionalului brad, nu numai pe colina Palatului Cotroceni, în saloanele noii protipendade care se lăfăie nepăsătoare în singurul articol importat nelimitat, LUXUL şi în ameţeala PUTERII.

In ordine calendaristică să reluăm firul cu care am început. Mai întâi Constituţia şi Referendumul. Am stat cât a fost posibil şi cu câţi am crezut indicat, de vorbă cu câteva persoane de nivel politic în luptă destul de dificilă şi inegală pe baricada schimbării destinului acestei ţări. Le reproduc după cum urmează:

CORNELIU COPOSU, lider al PNT-cd.

Legea botezată "Constituţia fesenistă" nu are caracter de lege fundamentală. Pentru a răspunde la exigenţele unei Constituţii autentice ar trebui să cuprindă:

- garantarea drepturilor individuale şi colective ale omului şi a drepturilor fundamentale stipulate în convenţiile internaţionale
- garantarea dreptului de proprietate privată
- separaţia puterilor în stat
- respectarea opţiunii populaţiei privind forma constituţională a ţării
- asigurarea echilibrului între puterile statului.

Intrucât aceste prevederi indispensabile unei constituţii nu sunt asigurate în legea respectivă şi întrucât prin prevederile ei se urmăreşte, fără consultarea opiniei publice în prealabil, impunerea unei republici prezidenţiale cu tendinţa de alunecare spre un regim personal, Partidul Naţional Tărănesc Creştin şi Democrat a hotărât boicotarea referendumului guvernului fesenist.

Această hotărâre a fost justificată de:

- lipsa de seriozitate manifestată în organizarea referendumului
- inutilitatea acestuia
- dispoziţiile special legiferate pentru a se opera fraude şi mistificări

Singura justificare a organizării referendumului a fost intenţia de a se legitima republica (detestată de poporul român cu instituţie comunistă, fără tradiţie).

Constituţia compusă din 152 de articole (unele dinele copiate din vechea Constituţie dela 1923 şi din legile fundamentale ale altor state europene) nu putea fi supusă opţiunii populare. Referendumul se face pentru o opţiune între două alternative, nu pentru ratificarea unor articole, din cuprinsul unei legi. Adunarea Constituantă aleasă la 20 Mai 1990 (prin fraudă şi falsuri), avea drept obiectiv elaborarea Constituţiei. Referendumul popular (care ar fi trebuit să precedeze Constituţia în ce priveşte forma de guvernământ nu era legiferat.

Unul din motivele care au determinat votul negativ la discutarea Constituţiei, a fost limitarea excesivă a posibilităţii de modificare a prevederilor adoptate.

Consider Constituţia fesenistă incompletă, excesivă, antidemocratică şi primejdioasă pentru asigurarea unei democraţii autentice în România, precum şi stânjenitoare pentru restructurarea economică a ţării. Legăm mari speranţe de alegerile legislative din primăvara ce vine. Avem convingerea că dacă respectivele alegeri vor fi libere şi cinstite, actuala putere politică, întemeiată pe Frontul Salvării Naţionale, va pierde partida.

De altfel, aşa cum am prevăzut, şi am declarat în mod repetat încă din luna Iunie 1990, Frontul Salvării Naţionale (formaţie fără program şi doctrină socială politică şi economică) se va destrăma în mod inevitabil, întrucât singurul liant al aderenţilor lui eterogeni, este interesul şi oportunitatea de moment. Pretinsul succes electoral al acestei formaţii din Mai 1990 a fost asigurat prin fraudă, mistificare şi fals, în alegeri viciate încă din campania electorală, prin teroare şi violenţă, prin calomnie şi dezinformare.

Populaţia din România a început să se dezmeticească, să-şi dea seama de adevărata faţă a puterii politice, să deteste intimidarea exercitată la scară naţională împotriva electoratului şi să sesizeze minciuna ridicată de guvern la rang de dogmă; a reuşit prin proprie experienţă să identifice în Frontul Salvării Naţionale şi guvernul pe care l-a emanat, pe cripto-comuniştii, care au reuşit pentru scurtă vreme să-şi camufleze apartenenţa ideologică şi obiectivele."

PETRE MIHAI BACANU, Co-director la ziarul România Liberă.

"Comisia pentru elaborarea Constituţiei instituită de Adunarea Constituantă s'a plimbat dintr'o ţară în alta şi a notat zeci de carnete de sugestii. In Elveţia, de pildă, a fost cazată înr'un castel în care a poposit în trecut şi Napoleon. Elveţia, practică tradiţional referendumul şi a ţinut 280.

Preşedintele Comisiei, Iorgovan, şi-a notat zece caiete de sugestii făcute de o seamă de specialişti de acolo, în dreptul constituţional. In Constituţia noastră nu s'a regăsit nici una. Te întrebi ce rost a avut toată această mascaradă, pentru ce s'a elaborat. Unul din vicepreşedinţii Comisiei, senator şi reprezentând PNT-cd , n'a ţinut seama de proiectul de Constituţie proprie partidului şi a elogiat la TV opera Comisiei şi partidul a fost nevoit să declare că dânsul şi-a exprimat părerile personale.

Prezentând mai mult deficienţă decât eficienţă, odată votată de o Adunare Constituantă aleasă de electorat în acest scop, nu avea nici un sens să mai fie supusă unui referendum care a grevat bugetul statului cu 700 milioane şi aceasta în perspectiva altor cheltuieli masive cu alegerile locale şi legislative. Cei care au pus la cale referendumul au făcut-o pentru ca să câştige capital electoral înaintea respectivelor alegeri. Toată lumea dorea o Constituţie dar nu pe aceasta. Una care să satisfacă toate păturile sociale şi să garanteze real drepturile fundamentale.

Graba fixării datei referendumului la două săptămâni dela votare, astfel încât nici 70-80% să n'o cunoască, învederează că s'a mizat pe o altă Duminică a Orbului şi n'a fost de mirare că participarea a fost sub 50%, abţinerea datorându-se în special tineretului pe care nu l-a putut speria cu şomajul sau cu pierderea pensiei. Mai notând că s'au folosit listele anterioare.

Fără un recensământ (de ani de zile) au votat şi morţii şi câte un membru pentru toată familia ca la referendumul lui Ceauşescu. Si în asemenea condiţii rezultatul a fost penibil. Fără a înşira deficienţele care alterează grav Constituţia, mă refer numai la prevederea din art. 2 al. 1, în care se consacră suveranitatea poporului şi aceea din art. 142 care printr'un şir de blocări în revizuirea Constituţiei se proclamă ca formă de guvernământ-republică prezidenţială - este nerevizuibilă. S'a avut grijă să se bată în cuie autoritarismul prezidenţial, iar suveranitatea poporului să rămână un basm. Sunt convins că primul guvern cu adevărat democrat care are să vină la putere va elabora altă Constituţie, să avem şi noi una ca lumea".

RADU CAMPEANU, preşedintele Partidului Naţional Liberal- (Extras din interviul acordat "Cuvântului Românesc" în care s'au abordat probleme ale actualităţii politice din ţară.)

"Partidul Naţional Liberal s'a angajat în guvernul multicolor de tranziţie prezidat de Teodor Stolojan, asumându-şi trei obiective dintre care noi considerăm ca principal pe acela al garantării unor alegeri libere, secrete şi corecte. Nu există termen de comparaţie între referendumul pentru Constituţie şi alegerile locale şi legislative. Tinerea unui referendum, votat de majoritatea parlamentară fesenistă, la un termen ridicol de scurt, sorocit la 8 zile şi cu posibilităţi mici de control, nu se răsfrânge în nici un fel asupra responsabilităţii guvernului de tranziţie.

La alegerile locale, prin străduinţa opoziţiei şi în

Continuare în pag. 10

DIN CAIETUL UNUI GOLAN

In Buna-Vestire după Luca (Cap.18, v.17), dar şi după Marcu (Cap. 10, v.15) şi Matei (Cap.18, v.3), Mântuitorul ne avertizează că doar cu suflet de copil va trece omul de Poarta Impărăţiei.

Să fim, deci, copii, dar nu copilăroşi. Nevinovaţi, dar nu naivi. Sau: să fim naivi, atâta vreme cât naivitatea nu înseamnă infantilism.

Căpitanul a dorit ca Legiunea să fie formată din copii - în sensul Scripturii. Cu ei urma să pornească în Cruciadă.

N'a fost să fie.

Prigoană, asasinarea Căpitanului şi iar prigoană. Un scurt răgaz apoi, în care noua conducere, în ciuda eforturilor, n'a putut împiedica pătrunderea tot mai mare de veleitari şi oportunişti, infiltrarea de provocatori, agenţi antonescieni, gestapovişti, moscoviţi etc.

A venit Ianuarie 1941, a urmat exilul.

Au venit bolşevicii. Gulagurile. Canalul. Istoria începe să fie "rescrisă" de mercenarii Kremlinului.

Puterea neocomunistă, confiscând Rodul 16-22 Decembrie '89, continuă "opera" de falsificări.

Dar, de ici, de colo, câte o săgeată de lumină străbate întunericul. Si Românii INCEP DIN NOU SA VADA.

CINE ESTE GH. CASTRU?

Din timp în timp, în ziarul-vespasiană "Renaşterea bănăţeană", apar "epistole" care calomniază Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici şi pe membrii săi, însăilări semnate Gh. Castru - fost deţinut politic.

Cum era de aşteptat, cei dela A.F.D.P. nu l-au găsit în nici o evidenţă şi au dat un comunicat în acest sens. Comunicat la care Gh. Castru a răspuns că nu e înscris în A.F.D.P. fiindcă aceasta e plină de legionari.

Cine este de fapt Gh. Castru?

Nimeni altul decât fostul căpitan securist C. DORNEANU, comandantul "scutierilor" din 16 Decembrie 1989, care a mâncat dela demonstranţii anticomunişti, în acea zi, o cotonogeală din care abia a scăpat cu viaţă.

Acum "mănâncă o pâine" la Primăria din Timişoara.

Atunci, în Decembrie '89 a scăpat. Data viitoare se va găsi o funie şi pentru gâtul său.

RELANSAREA COMUNISMULUI "CONLOCUITOR"

"In sunet de fanfară", la TVR - "Actualităţi", a fost lansat primul număr din publicaţia "Együtt-împreună". Redactor-şef: Hajdu Gyozo, fost culturnic ceauşist. La aniversare, "somităţi" pe măsură: Adrian Păunescu, Adam Erzsebet (fostă fâţă miorlăitoare la Cenaclul "Flacăra"), D.R.Popescu, Fazekas Jànos, Fănuş Neagu.

Nu înţelegem cum de s'a rătăcit printre ei şi poetul Grigore Vieru, miel printre hiene.

JAVRELE SE SFÂŞIE 'NTRE ELE

F.S.N., gruparea în culori de sorcovă ce s'a "autoemanat" în Decembrie 1989 ca "exponentă" a Revoluţiei, a început să se destrame. Două "găşti" ies în evidenţă pe moment: comuniştii şi neocomuniştii. "Osul" de care trag este chiar F.S.N. - ul.

Petre Roman-Neulander, beizadeaua cominternistului Walter Roman, junic şi energic, vrea pentru el ciolanul feseniot, dorind să-l păgubească pe bolşevicul Ion Ilici Ilisecu de cele 100.000 de "cruci" necesare celei de-a doua "catindaturi". Acesta din urmă, eşuând în încercarea de a "făta" un nou partid, cu o "largă reprezentare muncitorească", face apel la forţele dispuse să-l sprijine.

Aliatul fidel al Ilisecului se dovedeşte a fi Serviciul Român de Informaţii, condus de acel falnic slugoi al defunctului Ceauşeascu, Virgil Măgureanu-Asztalos. "Zâmbăreţul" s'a arătat dispus a-i proteja pe foştii securişti, integraţi sau nu în S.R.I. Achitarea celor 16 criminali din "lotul Timişoara" este o dovadă elocventă (zadarnic a votat preşedintele completului de judecată împotriva sentinţei de achitare a fostelor unelte ale dictaturii comuniste). "Alesul" din "Duminica Orbului" adună în jurul său toate scursorile ceauşismului, elemente dispuse -în disperare- la orice. S.R.I.-ul e gata a-l "compromite" (de parcă n'ar fi!) şi a-l "luxa" pe Pedro Rohmann.

Gruparea ex-premierului - fesenălăii "liberali", ambiţioşi şi incompetenţi- ameninţă cu "demolarea" S.R.I.-ului (de parcă nu ei au impus în Parlament legile care-i conferă acestei instituţii puteri sporite în comparaţie cu defuncta -vorba vine! Securitate).

E bine. E bine! E bine când javrele se sfâşie una pe alta!!!!!

Dan Emilian ROŞCA

UN MARE EVENIMENT ISTORIC PREVĂZUT DE ASTROLOGIE

-ASTRELE, KREMLINUL ŞI GORBACIOV-

——Florian ONITZA——

Adevărata dată la care s'a constituit Uniunea Sovietică nu este, aşa cum ne-am obişnuit să credem 7 Noembrie 1917, ci 30 Decembrie 1922. Pentru a ne pronunţa asupra destinului URSS-ului trebue să avem deci în vedere data de 30 Decembrie 1922 când s'a creat primul guvern sovietic, adică Consiliul Comisarilor Poporului, în frunte cu Vladimir Ilici Lenin (vezi "Istoria lumii în date", pg. 355).

Mai înainte de orice este bine să ştim ce interpretare astrologică are Soarele la 9 grade în constelaţia Capricornului, pentrucă la acest grad se găsea Soarele în ziua respectivă. Iată ce scrie astrologul francez Janduz despre gradul 9 din Capricorn: "...este un grad ameninţător". Simbolul gradului 9 este un om care cade lângă o cheie ruptă şi o cruce, indicând prăbuşirea fizică şi morală. Astrologul francez adaugă că desenul din cartea lui simbolizează un "destin tragic". Interpretarea acestui grad, în privinţa destinului, se confirmă şi în cazul căderii (abdicării) Regelui Mihai I al României, care a fost silit să renunţe la tron tot la data de 30 Decembrie, 1947 de data aceasta.

Ceea ce este grav în horoscopul URSS-ului este aspectul Sorelui faţă de Pluto, care în 1922 se găsea în opoziţie perfectă. Recent, Uranus a trecut peste Soarele zilei de 30 Decembrie şi s'a găsit în opoziţie şi cu Pluto din ziua de 30 Decembrie 1922. Aspectul acesta foarte rău a devenit actual între Martie - Mai 1990 şi Decembrie 1990 - Ianuarie 1991. Iată ce interpretare are configuraţia respectivă: fanatism deviat, răsturnare de planuri, moştenire pierdută URSS-ul este ameninţat de criză, de pierderi prin forţă majoră, violenţă sau implicare într'o catastrofă de masă.

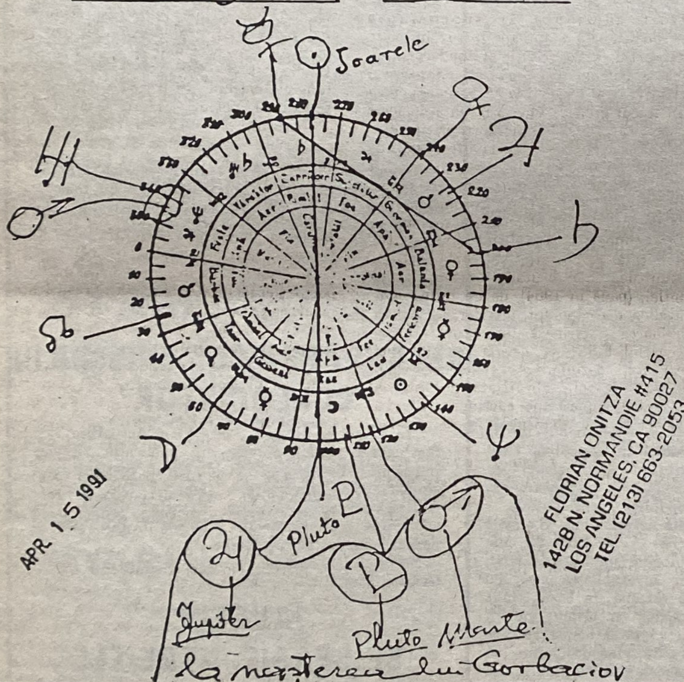
Este important de ştiut că simultan cu aspectele negative din horoscopul URSS-ului, planeta Uranus se va găsi pe cer la 180 de grade (adică în opoziţie) cu Jupiter din ziua de naştere a lui Gorbaciov, având ca interpretare opoziţii, conflicte şi necazuri, urmate de schimbări neaşteptate. Iar în luna Ianuarie 1991 Saturn s'a aflat în opoziţie perfectă cu Marte din tema de naştere a lui Gorbaciov, indicând dificultăţi mari, pericole şi necazuri cauzate de alţii.

Poziţia actuală a lui Saturn continuă să ameninţe situaţia lui Gorbaciov, până în luna Martie 1992, pentrucă după opoziţia cu Marte, va fi în opoziţie cu Luna din ziua lui de naştere. Acest aspect cu Luna îi va cauza stări depresive şi scăderea popularităţii.

In aceeaşi perioadă Uranus se va găsi în opoziţie cu Jupiter din ziua de naştere a lui Gorbaciov, indicând conflicte legale, opoziţii şi schimbări neaşteptate.

Incă un detaliu: la naşterea lui Gorbaciov Jupiter se găsea exact peste planeta Pluto din horoscopul Uniunii Sovietice, aspect interpretat astfel de astrologi: mari insuccese datorate greşelilor făcute în trecut. Se poate pierde totul, mai ales că planeta Saturn va repeta opoziţia cu planeta Marte şi între Iulie - Decembrie 1991.

Astrograma U.R.S.S.

MIŞCAREA PENTRU ROMÂNIA

Un partid al renaşterii spiritului românesc

Astăzi 23 Decembrie 1991, la doi ani dela evenimentele din Decembrie 1989, după doi ani de minciuni şi deziluzii, după doi ani în care puterea comunistă şi-a construit o altă faţă "de piaţă", o parte a tineretului român a optat pentru propriul său chip în viaţa politica românească . Acest chip se numeşte MISCAREA PENTRU ROMANIA, mişcare politică care are drept scop fundamental a duce mai departe idealurile cu care tineretul a ieşit şi a ţinut piept tancurilor comuniste şi de a da o dimensiune reală spiritualităţii româneşti. Astăzi 23 Decembrie 1991, Tribunalul Municipiului Bucureşti a înregistrat Mişcarea Pentru România ca formaţiune politică legal constituită. Prezentarea acesteia a fost făcută în ziua de 12 Decembrie, când domnul Marian Munteanu a ţinut o conferinţă de presă din care reţinem:

Orientarea partidului - "In accepţia dată acestui termen de câmpul politic european, suntem de dreapta ";

Doctrina - "Doctrina este cu totul nouă - naţional democraţia - ea fiind elaborată de mişcarea noastră. In legătură cu Nae Ionescu şi Petre Tuţea, vă pot spune că reprezintă două repere fundamentale pentru Mişcarea noastră ";

Alegerile - "La alegerile locale nu vom participa. Vom fi prezenţi la alegerile legislative".

Mişcarea Pentru România are ca obiectiv să reprezinte tineretul, având ca principii fundamentale ataşamentul faţă de valorile româneşti, creştine şi faţă de democraţie. ???

Eugen POPESCU

SFÂRŞIT DE AN ÎN ROMÂNIA

Urmare din pag. 9

mod foarte activă a P.N.L-ului s'au prevăzut Comitete Judeţene constituite din magistraţi şi reprezentanţi ai partidelor care vor controla desfăşurarea campaniei electorale şi alegerile, ceea ce nu a existat înainte. Chiar fără referendum Constituţia era deja votată şi dacă se mai ţinea sau nu, era acelaşi lucru. A se discuta despre acest referendum este pierdere de timp.

Un referendum pe care-l vom cere noi în legătură cu forma de Stat constituţională este cu totul altceva. Noi am fost împotriva Constituţiei şi deci şi a referendumului şi poziţia adoptată de P.N.L. a avut o largă difuzare prin Radio Europa Liberă, B.B.C. şi presa străină."

DOMOCOS GEZA, preşedintele Uniunii Democrate Maghiare din România. (Extras dintr'un interviu pentru "Cuvântul Românesc" pe un spectru ce priveşte minoritatea naţională maghiară).

"După referendum, Preşedintele Iliescu a făcut afirmaţia că prin votul negativ la Constituţie, minoritatea maghiară a fost lipsită de loialitate şi corectitudine. Această apreciere am considerat-o foarte gravă şi am solicitat o întrevedere .

Am avut o discuţie amplă de circa două ore. Preşedintele Iliescu a promis că va face o rectificare. Indiferent de retractare, cuvintele reprezintă o ancorare în vechile percepţii ale totalitarismului, ale monolitismului. Respectiv este neloialitate şi incorectitudine dacă nu accepţi ceva şi ieşi din rând.

Presa a evidenţiat la acest referendum o serie de presiuni asupra unui electorat care n'a cunoscut textul Constituţiei, care n'a ştiut de ce trebue să spună da sau nu. Motivaţia votului negativ din partea populaţiei maghiare a stat în expunerea grupului nostru parlamentar asupra ceea ce ne preocupă ca: neclaritatea separaţiunii puterilor în stat, instituirea şi inversarea unei Curţi Constituţionale cu controlul constituţionalităţii când aceasta trebue să aparţină puterii judecătoreşti, lipsa unor prevederi şi garanţii satisfăcătoare în folosinţa limbii materne şi ceea ce ne-a îngrijorat cel mai mult au fost prevederile referitoare la forma de guvernare şi de Stat, nelăsându-se votantului să aleagă din forme alternative, mai ales în condiţiile în care Monarhia a fost înlăturată printr'o abdicare forţată care trebue privită ca nulă. Viziunea sectară, dogmatică a Constituţiei nici nu are în vedere în contextul prefacerilor şi proceselor de dezvoltare internaţională, a conceptului suveranităţii în perspectiva, bunăoară, a "integrării europene".

Si aşa după o săptămână s'a ajuns la 16-22 Decembrie, zilele Revoluţiei şi ale martirilor ei, a căror rememorare este de fiecare dată un act mai mult în tragedia shakespeariană a unei naţiuni în care fantomele martirilor revin şi sângele nu se usucă niciodată.

De ce? Pentrucă există un "de ce" în conştiinţa călăilor după cum există şi în conştiinţa tuturor acelora care n'au făcut mai nimic din cele pentru care mulţi s'au jertfit.

Nu s'a citit în lumina lumânărilor care au ars zi şi noapte, nici în culoarea imensităţii jerbelor de flori, ceea ce se tot asteaptă: Adevărul şi Viitorul fericit meritat.

Prea multă armată, prea multă oficialitate. Reculegerea şi lacrimile tot la cei care au fost în iureşul Revoluţiei şi au avut destinul supravieţuirii.

Medalii, brevete şi sume infime de bani. O reparaţie seacă pentru durerea unui neam. Oraşul martir Timişoara le-a refuzat.

In Palatul Cotroceni Preşedintele Iliescu, consolând pe urmaşii celor care s'au jertfit şi pe răniţi şi-a afirmat toleranţa pentru cei care continuă să critice şi să nu înţeleagă necesitatea consensului general, toleranţa chiar şi pentru cei "de dreapta", dar pentru a-i indica a făcut gestul "cu stânga". Poate pentrucă îi era mai aproape de inimă....

Adrian GRIGOROPOL

IGNORANŢA CA UNEALTĂ

——Anton MOISIN——

Intotdeauna ignoranţa a fost, alături de frică, o unealtă a dictaturilor. Nimic mai uşor decât să duci de nas mase mari de oameni ignoranţi. Trebue doar să faci apel la instinctul lor de conservare. Cum ignoranţa din mintea lor nu are cum să-i ajute, se vor lăsa duşi nu de raţiune ci de instinct. Să le spui de pildă: "Cutare vrea să te lase pe tine şi pe copiii tăi fără loc de muncă, muritor de foame" sau: "Cutare este duşmanul tău şi dacă-l laşi să ajungă la putere, te va nenoroci!" Atâta le trebue acestor mase ca să se dezlănţuie. Pentrucă, neputându-şi domina spaima de ziua de mâine prin raţiunea făcută ineficientă datorită menţinerii în ignoranţă , caută să-i înăbuşe glasul prin violenţă. Iar candidatului la postul de dictator nu-i mai rămâne decât să folosească masele ignorante ca pe o unealtă, după cum îi cer interesele lui tenebroase.

Intr'o atare perspectivă este uşor de înţeles că, principalul adversar al dictatorului nu devine altul decât intelectualul. Motivul e acela că, intelectualul vede înşelătoria, pe când masele nu o văd. Iar dacă el apucă să deschidă ochii maselor, acestea pot să se întoarcă brusc, asemenea unui taur înfuriat, asupra dictatorului care inevitabil, prin politica sa, a început să le arunce suliţe în spate, şi să-l calce în picioare. De aceea, principala grijă a dictatorului este să închidă gura intelectualului. Se încearcă mai întâi cu momeala banilor, oferindu-i-se avantaje materiale, numai să tacă; să vorbească verzi şi uscate, numai să nu lumineze cumva mintea maselor ignorante. Dacă intelectualul se devedeşte incoruptibil, se trece la metoda intimidării, prin felurite mijloace, ca să-l determine să tacă de frică.

Dacă nici aşa nu merge, se trece la calomnierea lui, pentru ca oamenii simpli să nu-i mai crediteze spusele.

I se ia posibilitatea de a mai publica, este tracasat, urmărit, persecutat, marginalizat... Toate acestea nu pentrucă el, ca individ, ar reprezenta o forţă fizică ameninţătoare; îndeobşte e tocmai contrariul... Dar el reprezintă o uriaşă forţă morală, prin aceea că înţelege adevărul şi ştie totodată să-l facă foarte accesibil maselor. Iar dacă, din nenorocire pentru dictator, lumina aceasta a adevărului pătrunde în mase, o uriaşă explozie se produce, măturându-l de pe scena istoriei.

Pledoarie pentru presă

A VEDEA ŞI A SCRIE

E.C. FIANU

In anii '50 Marshal Mc Luhan a descris primul, cu noţiunea de "Urbe globală", universul social postulat de tehnicile audio-vizuale.

Ca răspuns la cei care de atunci pretind că televiziunea, casetele video, ordinatoarele şi alte "clip"-uri vor înlocui scrisul, Claude Imbert, Directorul revistei pariziene "Le Point" a publicat în Nr.-ul 1000 al publicaţiei o cronică pe care o prezentăm mai jos.

***

Aidoma copiilor, în Franţa, lumea este uluită de explozia audiovizuală. Intr'adevăr, ea a schimbat viaţa, gândirea şi raportul nostru cu urbea, precum şi cu lumea în general. Această harababură a dat naştere la previziunea unei decadenţe inerente a scrisului în relaţiile de comunicare dintre oameni: teamă ridicolă.

In realitate imaginea şi scrisul îşi fac concurenţă, se completează şi se deosebesc. Scrisul nu s'a născut cu Gutenberg şi nu va dispare cu Mc Luhan; pur şi simplu pentru că relaţiile mintale, psihologice, neurologice dintre oameni şi lucrul scris nu sunt aceleaşi ca cele pe care indivizii le au cu imaginea şi cu sunetul. Funcţiile respective, ale scrisului şi ale imaginii, se întretaie, îşi fac chiar şi concurenţă, ca de exemplu în transmiterea informaţiilor. De aceea ele nu pot fi confundate şi - foarte probabil - acest fenomen va deveni din ce în ce mai rar.

Scrisul s'a aşezat în mâna omului îndată ce a inventat semnul. Din negura timpurilor preistorice, dela pictura obiectelor din piatră sau coajă de copac până la scrierea alfabetică de astăzi, trecând prin ideogramele diferitelor culturi, scrisul reprezintă pentru umanitate 6000 de ani de ucenicie a abstracţiunii. El nu a apărut omului ca o invenţie.

Când Goethe spunea că "cuvântul şi imaginea sunt două corelaţii care se caută veşnic" el constata că omul întreţine, prin relaţia lui senzorială şi intelectuală cu lumea. un cuplu de relaţii, în acelaşi timp, indisociabile şi specifice. Nu am înşela dacă am crede că această specificitate între scriere şi imagine este denaturată de intensitatea variabilă a difuzării lor în cursul secolelor.

De fapt, dacă reintegrăm evoluţiile respective, ale scrierii şi ale imaginii în istorie, înţelegem mai uşor actuala explozie a audiovizualului: o vedem în chip de "recuperare" tehnologică a propagării sunetului şi a imaginii faţă de scriere. Dela Gutenberg scrisul luase, datorită tiparului, o întâietate excesivă, în materie de comunicare, faţă de sunet şi imagine. Discul, radio-ul şi televiziunea nu fac decât "să ajungă din urmă" scrierea care a predominat timp de cinci secole.

Intre scriere şi imagine există o diferenţă de natură. Scrierea este un cod alfabetic în timp ce imaginea este o reprezentare neprelucrată a realităţii. Imaginea se primeşte, scrisul se cerceteză. Imaginea este dată, scrisul se dobândeşte. Imaginea este percepută dela bun început, scrisul se descifrează. Imaginea solicită, seduce, captivează, în timp ce scrierea implică liberul arbitru şi activitatea voită a cititorului. Astfel imaginea transmite mai degrabă impresii şi emoţii în timp ce scrisul privilegiază câmpul unui spirit activ: ideea, gândirea formală, definiţia, precizia, critica.

Nenumărate anchete au dovedit că memorizarea unei emisiuni de T.V. este infinit mai puţin sigură de cât aceea a unui text de presă, scris. Aceasta datorită faptului că emisiunea poate fi recepţionată cu pasivitate în timp ce - datorită descifrării alfabetice - scrisul implică un minimum de mobilizare a spiritului. Datorită acestui caracter voit al citirii, spre deosebire de disponibilitatea receptivă faţă de imagine, scrierea nu poate fi considerată ca o simplă tehnică alternativă a imaginii. Mecanica de trezire, întreţinută de operaţia mintală a citirii, duce lectura către conştient. In acelaşi timp recepţia imaginii impresionează inconştientul cât şi conştientul.

De 25 de ani se constată că tirajul global al presei scrise nu a scăzut, în majoritatea ţărilor care posedă reţele de televiziune întinse. Cititorii asidui ştiu, sau au senzaţia, că informaţia se înţelege, se identifică, că este mai bine asimilată prin lectură. In favoarea acesteia mai pledează şi alţi factori: ea dă spiritului - datorită compoziţiei sale grafice şi a unei prezentări ordonate în titluri şi coloane - o clasificare relativă a informaţiilor, o organizaţie programată care solicită din ce în ce mai mult spiritul invadat de profunzimea mai puţin ierarhizată a informaţiei audio-vizuale. Deasemeni, toată lumea ştie că cititul transmite, în aceeaşi cantitate de timp, mult mai multe informaţii decât spectacolul televiziunii; de două până la trei ori mai multe, în funcţie de rapiditatea cititorului.

Conform normelor intelectuale, dacă ţinem seama de virtuţile comparate ale cuvântului şi ale imaginii, constatăm cu uşurinţă că natura lor diferită provoacă efecte care sunt şi mai diferite. Televiziunea devine, în acelaşi timp, un accelerator cât şi un reductor al istoriei. Alături de ea scrisul rămâne mijlocul de neegalat al acelora care vor să dobândească înţelegerea timpului lor.

Toată lumea a putut constata ce rol important au jucat - pentru propagarea democraţiei - în Estul Europei, imaginile venite din Vest; deasemeni rolul esenţial jucat de casetele video în ţările în care există cenzura. Staţiile de televiziune au fost acelea care - prin difuzarea imaginilor dărâmării Zidului dela Berlin - au înflăcărat vecinii din Vestul imperiului sovietic, infinit mai mult decât soldaţii lui Napoleon care vroiau să răspândească revoluţia franceză în Europa!

In schimb imaginea este, în acelaşi timp, reductoare. Asupra unui anumit eveniment ea nu poate proiecta decât ce cuprinde obiectivul aparatului de luat vederi, limitat din considerente tehnice sau politice. Din cauza urgenţei, obiectivului i se întâmplă să transmită imaginile care îi sunt oferite de dezinformare: un exemplu clasic a fost revoluţia română, la Timişoara.

Mărturisirea iritantă "Nimeni n'a prevăzut că......" priveşte numai reţelele de televiziune, nu şi scrisul. Presa scrisă a prevăzut unificarea Germaniei, lipsa de popularitate a lui Gorbaciov. Cum să filmezi o lipsă de popularitate? Pe scurt, scrisul redă mai fidel ţesutul evenimentelor, multiplicitatea şi înlănţuirile cauzalităţii lor. El schiţează mai bine perspectivele viitorului care este impermeabil reprezentaţiei filmate.

Pentru aceleaşi motive nu este paradoxal să constatăm că numai o cultură scrisă poate ţine telespectatorul "treaz". Numai scrisul îl apără de înjosirea la care îl condamnă programele de televiziune mercantilă devenite sclave ale cotelor de audiţie.

In concluzie putem admite că între imagine şi cuvinte există aceeaşi diferenţă ca între a vedea şi a şti. Fără îndoială că în ce ni se propune să vedem se găseşte o cunoaştere implicită. Dar adevărata cunoaştere nu este accesibilă decât acelora care ştiu să vadă. Si a vedea se învaţă prin cultura scrisă.

***

Care imagine ar putea exprima cu mai multă concizie o acţiune decât scrisul? Cuvântul latin "i", compus dintr'o singură literă, este dovada cea mai evidentă.

SCHIŢA DE BILANŢ ŞI PLEDOARIE (TARDIVĂ ?) PENTRU G.U.N.

Fred NĂDĂBAN

Insurecţia din Decembrie 1989 a fost rezultatul opresiunii, umilinţelor şi frustraţiilor naţionale complexe cumulate timp de decenii; a fost declanşată, devenind izbucnirea disperată pe care o cunoaştem. de factori interni (cazul Tokes) şi externi (vezi cele întâmplate în Germania de Est, Cehoslovacia, U.R.S.S. etc. etc.); a participat la insurecţie doar o mică minoritate a populaţiei, majoritatea tineri, insurecţia ar fi putut fi zdrobită cu sângeroasă uşurinţă în condiţii de funcţionalitate "normală" a aparatului de represiune. Revolta populară a obligat la acţiune imediată nucleul de complotişti existent, sponsorizaţi de multă vreme, nu numai dela Moscova; ezitaseră până atunci din frica de a pierde controlul asupra evenimentelor odată declanşate (este pentru mine uimitor că acest nucleu nu şi-a revendicat legitimitatea pe baza meritului ce le revine în evitarea unei hecatombe, prin destructurarea "aparatului" realizată de ei şi că a optat pentru dubiosul epolet de "emanaţie a revoluţiei populare").

In faţa mutaţiei net anticomuniste a revoltei, complotiştii au obţinut fără efort adeziunea şi submisiunea necondiţionată a aproape întregului activ de partid, a Securităţii şi conducerii armatei, oameni înspăimântaţi de spectrul cosmăresc al tragerii la răspundere pentru un trecut greu de vinovăţii faţă de acest popor, ca şi de cel al pierderii privilegiilor de care beneficiaseră netulburaţi timp de decenii. Se reconstituia astfel, spontan şi supramotivat, structura puterii în spatele unei faţade democratice, "revoluţionare". Pe de altă parte, slăbiciunea extremă a unei opoziţii îndelung sângerate, atomizată ca rezultat al unei acţiuni criminale, de o brutalitate excepţională iniţial, (până în 1964), de un rafinament insidios, decompozant, ulterior, a făcut ca preluarea puterii să fie uşoară. Intreg scenariul F.S.N. se derula în faţa unei majorităţi dezinformate sistematic timp de zeci de ani, abrutizată de mizeria materială, supusă unei susţinute spălări a creierelor şi manipulării de înaltă calificare.

Totuşi, sub presiunea acestei slabe opoziţii, prea multă vreme inconştientă de propria slăbiciune, şi a atmosferei internaţionale, "noua" putere s'a angajat dela început într'un lung cortegiu de crime, greşeli şi concesii neprevăzute, cu efect imprevizibil pentru ei asupra prezentului şi viitorului.

a). Episodul de o criminalitate încă greu sondabilă a "teroriştilor", care a costat peste 600 de morţi şi mii de răniţi, probabil doar o perdea de fum menită să justifice asasinarea grăbită a Ceauşeştilor, pe de o parte, şi să absolve conducerea armatei de responsabilitatea pentru morţii de până la 21 Decembrie, pe de alta.

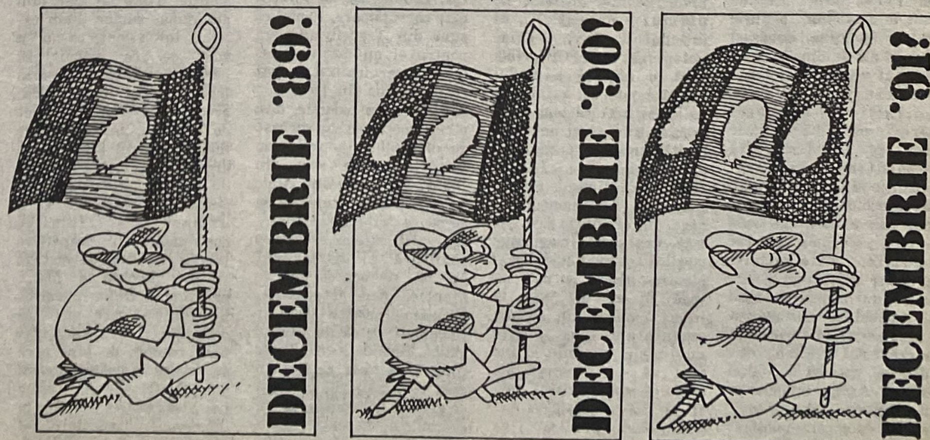
b) Un buchet de "daruri" cu care puterea a umplut iniţial braţele unei populaţii infantilizate, pentru a anestezia nemulţumirile atâta vreme stârnite, refulate şi reprimate, daruri prin care în câteva săptămâni puterea a risipit, în vederea autoprezervării a elementelor pozitive moştenite dela Ceauşescu, atât de scump plătite de către populaţie în ultimii 15 ani: absenţa datoriilor externe şi trista adaptare la o austeritate care friza indigenţa. Aceste două avantaje ale României constituiau temelia posibilă a relansării în termen relativ scurt a economiei, a retehnologizării industriei, a şansei de a păşi din mizerie spre un orizont de bunăstare cel puţin materială, condiţie necesară, dar nu şi suficientă, pentru reconstituirea comunităţii naţionale.

Reducerea săptămânii de lucru la 5 zile, plata de salarii majorate, cel puţin pentru unele grupuri socio-profesionale întrevăzute ca sprijin posibil important sau decisiv în momentele de criză previzibile (majorări necondiţionate de producţie), restituirea masivă în termen scurt a contribuţiilor abuziv prelevate dela circa 6 milioane de salariaţi, reducerea normelor industriale şi didactice etc. etc. - toate acestea în condiţiile unei economii răsuflate, ruinate, cu infrastructura uzată peste măsură fizic şi moral - reprezintă un act demagogic de "captasie benevolentiae" de o anvergură încă necunoscută la noi. In acelaşi timp ele au fost crime împotriva economiei naţionale, a viitorului naţiunii, un act de monstruos egoism de şleahtă şi de partid, de dispreţ pentru interesele pe termen lung ale naţiunii. In perioada dată, ele au funcţionat perfect ca un uriaş ciubuc preelectoral şi scopul urmărit a fost atins, un zâmbet recunoscător de 85% a răspuns largului, permanentului zâmbet prezidenţial.

c) Agresiunea fizică şi verbală, calomnia fără limită conform tehnicii rezumate în fraza lapidară a lui Murphy "Keep throwing mud, some of it will stick", dezinformarea masivă prin mass-media a populaţiei facilitată de ignoranţa cultivată îndelung în perioada preinsurecţională, au reuşit să discrediteze opoziţia şi multe din puţinele ei personalităţi.

d) In vederea dezarmării ideologice şi propagandistice a opoziţiei şi pentru cucerirea încrederii şi bunăvoinţei Occidentului, au fost sistematic preluate şi realizate cu o grabă suspectă şi ruinătoare teze democratice şi capitaliste; zelul de a-şi dovedi proaspătul entuziasm pentru economia de piaţă şi decizia de a o realiza în termen record au dus la promulgarea şi aplicarea nepregătită a legii fondului funciar. In condiţiile date, aceasta s'a soldat cu pierderi de zeci de miliarde, pierderi care ameninţă să se perpetueze şi cumuleze timp de ani de zile - o risipă enormă pe care economia noastră era departe de a şi-o putea permite. Legea privatizării a fost concepută într'un fel care periclitează proprietatea naţiunii pe de o parte şi deschide porţi largi corupţiei de proporţii gigantice pe de alta. Un scenariu posibil dă acestei legi valoarea unei strategii şi tactici prin care fosta nomenclatură sau o parte a ei ar putea deveni plutocraţia de mâine într'un stat de drept de tip occidental, renunţând eventual la nesigura putere politică pentru mult mai solida putere întemeiată pe proprietate.

Continuare în numărul viitor

Desen de Nic. LENGHER

366 DE ÎNTREBĂRI PENTRU MONAHUL DELAROHIA

-NICOLAE STEINHARDT-

(1 IANUARIE 1988-11 MARTIE 1989)

Zaharia SÂNGEORZAN

- Prefaţa cărţii -

Trăim o extraordinară voinţă de a comunica, de a vorbi, de a spune lumii ce am pătimit, prin ce experienţă am trecut, ce destin au avut ideile, faptele, credinţele, principiile, cât din viaţa noastră a fost terorizată psihic în anii dictaturii. Timpul memoriei şi-a redobândit dreptul de existenţă, de a fi dezvăluit. Trebue să spunem tot, să nu uităm nimic, să judecăm injustiţiile, abuzurile cu legile morale ale Revoluţiei. Setea de a te rosti este enormă. Actualizăm o idee celebră: "Priveşte înapoi cu mânie". Este sintagma ce ne provoacă să vorbim, să ieşim din anonimat, să ne înfăţişăm sub zodia unei noi identităţi. Jurnalele rezistenţei intelectuale aşteaptă să fie cunoscute de toată lumea, ca să se vadă de unde începe istoria disidenţei româneşti, ce suferinţe şi injustiţii au suportat, cine erau "eroii" dictaturii, teroarei, cum a funcţionat sistemul de represiune morală, psihologică, administrativă. Există o istorie a rezistenţei intelectuale angajând două generaţii dar şi grupul celor 18 tineri care au semnat un protest în 1989. Adrian Marino are perfectă dreptate să spună adevărul despre generaţiile de intelectuali care au format rezistenţa românească. Dreptul la memorie: "Un număr de scriitori n'au avut dreptul la semnătură aproape un an! Măsură mizerabilă! Dar scriitori şi mai importanţi ca Tudor Arghezi, au fost interzişi şi mai mult timp, în plus au fost şi obiect de campanii oficiale odioase! La fel, Blaga, Voiculescu şi alţii. Cunosc autori care au fost interzişi timp de două decenii, pe muchie, şi nu-şi "exploatează" interdicţia. De ce nu s'au înghesuit la TV? Nu s'au bătut în piept cu anii lor de închisoare şi de Bărăgan? Foarte simplu: din discreţie, pudoare, bun simţ şi, în ultimul rând, dintr'o rezervă extremă faţă de vedetismul literar dezlănţuit, în treacăt fie spus, de ambele sexe. Orice s'ar spune, nouă luni de arest la domiciliu, în unele cazuri, este una, douăzeci de mulţi ani de temniţă grea, cu totul alta". (Rezistenţa intelectualilor: două generaţii "Jurnalul literar", nr 3, 22 Ianuarie 1990, p. 1). Trebue să reamintim faptele, abuzurile săvârşite în timp. Să redeschidem jurnalele. E şansa de a convinge cine suntem, ce ne-a marcat biografia existenţială. Trebue să spun şi eu că jurnalul ţinut decenii la rând îmi este cel mai bun martor al rezistenţei. M'am hotărât cu greu să-l deschid. Jurnalele se publică de obicei postum. Astăzi rememorez doar câteva "evenimente" ale unui lung calvar neştiut aproape de nimeni: vara anului 1964. Student la Universitatea "Al I. Cuza" din Iaşi, anchetat de Securitatea din Cluj pentru credinţă (Biserica Românească Unită, Martorii lui Iehova). Ancheta durează o zi şi tirul violent al celor cinci "băieţi" cu chipuri de farisei nu mă sperie. Se repetă ameninţarea: "Din toamnă nu mai eşti student"! Universitatea nu are nevoie de Greco-catolici, de martori!" Fluxul de întrebări creşte necruţător: Sunt "martor"? Sunt "unit"? Cunosc pe D.C. şi D.S.? Ce am vorbit cu ei, ce credinţă am, ce "propagandă" fac în rândurile studenţilor din Iaşi? "Regie" impecabilă, avalanşe de întrebări, de "replici", de acuzaţii. Tot "scenariul" teroarei lui Dej. "Băieţii lui Ceauşescu vor fi însă cu mult mai rafinaţi şi dotaţi. Studiile universităţii le-am făcut sub o zodie a neliniştii şi provizoratului: cinci ani de supraveghere, de "verificări", de ameninţări, de teroare psihică şi morală. Seminariile şi cursurile dela Universitate s'au desfăşurat timp de cinci ani sub ochii "băieţilor" ... Colegii şi administratorul dela căminul Tg. Copou mă avertizau când trebuia să părăsesc camera, că vine... percheziţia! Calvarul nu s'a întrerupt nici când am fost angajat la revista "Cronica" din Iaşi, în anul 1968. Revistă ce mi-a oferit ocazia să cunosc trei redactori-şefi, plus adjuncţii. Un om extrem de generos cu tinerii: Corneliu Stefanache. El m'a angajat la revistă fiind încă student. Un om de mare curaj şi de mare nobleţe sufletească ce a promovat cu consecvenţă tinerii scriitori aflaţi încă în Universitate. Revista condusă de Corneliu Stefanache a atins cote de mare valoare prin publicarea unor nume ca: Mircea Eliade, Petru Comarnescu, Constantin Noica, Grigore Popa. Au urmat alţi doi redactori-şefi, cu totul de altă valoare şi de altă atitudine etică, profesională. Al doilea redactor-şef a fost tov. Liviu Leonte. Instalat de primul - secretar al judeţului, tov. Vasile Potop. Care a fost prima grijă şi urgenţă a noului redactor-şef? Mi-a interzis cu brutalitate să mai scriu cronică literară şi mi-a dat o altă sarcină - să mă ocup de istorie! Tov. Leonte respecta cu sfinţenie rotirea cadrelor. Tratamentul pe care mi l-a aplicat tov. Leonte depăşeşte imaginaţia: condică semnată la sosire şi plecare, pândă la uşă, să vadă la ce oră vin la redacţie, zile tăiate, şicane, ameninţări etc. Toate umilinţele posibile. Cine vrea să se convingă de aceste fapte, Jurnalul meu îi stă la dispoziţie. Administrând "Cronica" - ca pe o feudă - tov. Leonte a reuşit în zece ani să facă din revistă o publicaţie ternă, de o strălucitoare mediocritate, de un conformism fără pereche. Absenţa autorităţilor profesionale, curajului, unei gândiri critice originale au creat "Cronicii" o faimă inegalabilă, de publicaţie ultra-provincială! Poziţia tov. Leonte faţă de mine a fost necruţătoare. Faptul că sunt din Transilvania era pentru el un motiv serios de a fi marginalizat, privit ca un intrus. In 1974 m'a dat afară din redacţie, fără nici o...reţinere. Nu vorbesc de umilinţele îndurate: cu toate că eram scos din "schemă", mergeam zilnic la redacţie, ca stăpânul să se'ndure să fiu reprimit... Aţi trăit oare o asemenea umilinţă şi batjocură? Nu mi se acorda nici o atenţie, dar aşteptam... Făceam naveta Iaşi - Bucureşti ca să-mi caut o slujbă, ceva de lucru. Toate încercările mele au fost un eşec. Am trăit zile şi nopţi de groază, de chinuri, de insomnii, o disperare neîntreruptă. Era "neliniştit" tov. Leonte? Nicidecum. O maria magdalena, o terezie îi luminau şi îndulceau existenţa confortabilă... Dintre toţi cunoscuţii, doi oameni au avut inimă şi înţelegere pentru mine: criticul Lucian Raicu şi prozatorul Grigore Ilisei. Cuvintele lor m'au salvat dela o emigrare în străinătate. Nu vedeam altă soluţie. Timp de şase luni am rămas şomer. I-am explicat tov. Leonte că nu eu sunt cel ce trebuia să părăsesc redacţia: soţia mea nu avea nici un serviciu, aveam de crescut un băiat de trei ani, iar mijloacele materiale erau zero. Toate argumentele mele s'au lovit de zidul indiferenţei, cinismului, batjocurii. Ce a urmat? O familie destrămată, o despărţire tragică. Spiritul de justiţie al tov. Leonte a fost... memorabil! După revenirea în redacţie, care nu i se datoreşte lui Leonte, ci unor oameni de bine care au înţeles ce nedreptate mi s-a făcut, de ce abuz incalificabil m'am "bucurat", redactorul-şef nu a încetat să mă ţină sub supraveghere! Performanţele tov. Leonte nu au întârziat să se producă: revista "Cronica" a găzduit în paginile ei un text al ruşinii, cum nu a apărut niciodată în presa românească! Pentru marea lui competenţă, autoritate morală şi profesională, tov. Leonte a fost destituit. Cazul e celebru şi tov. Leonte a rămas şi el celebru în presa românească de a fi vizat un articol faimos. Hârtia nu suportă ca să-l reproducem... Există colecţia revistei ca probă a ruşinii. Mă întreb: de ce studenţii dela Facultatea de Filologie din Iaşi nu-i pun tov. Leonte întrebarea: Cine sunteţi tov. Liviu Leonte? Cred că o asemenea întrebare e absolut necesară. Eu cred că şi Andi Andrieş, adjunctul lui Leonte, ar trebui să răspundă, şi el, la o astfel de întrebare. El ştie foarte bine cum s'a produs ruşinea şi cine e maria magdalena...

Destituirea tov. Leonte a deschis calea, era să spun cariera unui alt redactor-şef: tov. Ion Tăranu, fost director al Cabinetului de partid al judeţului şi preşedinte la Comitetul de cultură Iaşi. Rotirea cadrelor funcţiona ireproşabil. Aceiaşi oameni ocupau după un timp - 4 - 5 ani - posturi importante la care nimeni nu avea acces. "Stilul" de muncă şi raportul cu redactorii s'a instaurat fără nici o dificultate: vidul de autoritate era suplinit prin vorbe goale, discursuri sforăitoare, violenţă, bătăi cu pumnul în masă (boală molipsitoare venită dinspre Bucureşti!), insulte, închiderea telefonului, zile tăiate, interzicerea scrierii unor cronici literare. Marea obsesie de fiecare zi a tov. Tăranu: cu ceasul în mână şi cu întrebarea-buzdugan lansată în redacţie, ca un tunet: "La ce oră vii la serviciu?" Era singurul dialog... de idei pe care-l aveam cu Ion Tăranu. Această obsesie nu l-a părăsit niciodată. Când lipsea el, avea un motiv-beton: "Am fost la partid, la tov. prim-secretar!" Replică zdrobitoare! Zilnic, tov. Tăranu era în dialog cu primul-secretar, îi recolta "indicaţiile preţioase". Când secretara dela Comitetul judeţean de partid îl căuta cu adevărat, noi îi comunicam că este la partid! Numai el ştia la ce partid staţiona!

Tov. Tăranu era de o mare intransigenţă şi când nu mai avea cum să-şi justifice abuzurile, bătea cu pumnul în masă şi spunea cu voce ridicată, de procuror: "Sunt soldat al partidului!" După această profesiune de credinţă, de angajament politic nedezminţit, de revoluţionar de profesie, nu aveam replică. Mai era oare posibil dialogul cinstit? Terorismul lui Ion Tăranu a atins o amplitudine fără precedent, când, în 1983, s'a repetat mascarada cu excluderea mea din redacţie , la indicaţiile tov. Alecu Floareş, via Petre Enache - Petru Ispas. Tot şase luni am fost terorizat de tov. Tăranu cu o cruzime fără margini. Să fiu drept: tov. Tăranu avea şi clipe de sinceritate. Unui prieten i-a mărturisit direct: "Nu mai ştiu ce metode să aplic, ca să-l dau pe Sângeorzan afară!" Nu vreau să-mi reamintesc de toate umilinţele îndurerate, de coşmarurile avute, de drumurile nenumărate făcute la Bucureşti, ca să-mi rezolv situaţia dela redacţie. "Soldatul partidului" a făcut tot ce i-a stat în putinţă să fiu dat afară dela revista "Cronica", dar mai ales să mă umilească. Avea acordul deplin al lui Petre Enache, Petru Ispas şi Alecu Floareş. Si în acest nou asediu întreţinut cu o tenacitate ieşită din comun, de a fi exclus din redacţia "Cronicii", tov. Tăranu s'a întrecut pe sine în nenumărate şedinţe bine regizate unde eram discutat, defăimat, condamnat. "Soldatul partidului" era intolerabil: ghilotina cinismului agresiv şi mediocru funcţiona ireproşabil. "Vânătoarea de vrăjitoare" lansată în 1983 a durat şase luni. "Soldatul partidului" respecta tradiţia tov. Leonte. Toate procedeele de inchiziţie ceauşistă mi le-a aplicat cu o cruzime fără limite. Iar eu nu-i solicitam decât o simplă adeverinţă că în anul de graţie 1983, redactorul-şef al revistei "Cronica", m'a dat afară şi pe ce motive. "Soldatul partidului" amâna să ia act de dorinţa mea. Din nou am fost salvat de un scriitor de mare autoritate care a intervenit. Am rămas în redacţie, dar consecinţele s'au arătat mai târziu! Terorismul civil al "Soldatului partidului" nu a încetat, ci s'a amplificat. Eram cu mai multă consecvenţă supravegheat, marginalizat. Cronicile literare date la "viza politică" erau mutilate. Am protestat verbal şi scris, dar fără rezultate. Iată o cerere dintre multe altele care nu a primit niciodată un răspuns. E vorba de data aceasta de o şedinţă în care tov. Stefan Oprea, eternul adjunct, mi-a cenzurat fără nici un motiv un articol despre Alex. Stefănescu. Mai mult: textul a fost ridiculizat public în şedinţă, fără drept de replică din partea mea. Un abuz incalificabil, de pură esenţă ceauşistă!

Marginalizat, nedreptăţit şi neluat în seamă de fosta conducere a "Cronicii", am solicitat să nu mai public în revistă.

Continuare în numărul viitor

APEL

Pentru a reuşi să tipărim în condiţiile de azi cartea inedită - 366 de întrebări pentru MONAHUL DELA ROHIA - NICOLAE STEINHARDT - care este o continuare a JURNALULUI FERICIRII, Editura VIRTUS ROMANA REDIVIVA din Iaşi, face un cordial apel către toţi Românii din străinătate, să ne sprijne financiar în vederea apariţiei acestei spovedanii tragice aparţinând călugărului N. Steinhardt. Editura pune la dispoziţia celor interesaţi acest nou Jurnal al Fericirii, exemplare prin comandă: expedierea, prin cec nominalizat, a sumei de 50 de dolari SUA (în suma trimisă intră şi cheltuieli de expediţie) la adresa: ZAHARIA SANGEORZAN, Piaţa Unirii, 2, sc. C. ap. 19, 6600 IASI ROMANIA. Se primesc ajutoare de sprijin din partea Fundaţiilor culturale şi religioase care vor să intre în posesia acestei cărţi de o mare valoare morală şi artistică, un zguduitor document de viaţă şi de conştiinţă românească.

PETRE ȚUȚEA, BUNĂVESTIRE ȘI MOARTE

—Dr. Alex. POPESCU-PRAHOVARA—

Când cineva îi împărtășea o veste bună sau un fapt împlinit, Petre Tuțea rostea cu încântare, topindu-și ochii, parcă, în lumina unui surâs: "Mă, io vă omor!"

Pe neștiute, calea firească dintre bunăvestire și moarte era bătătorită, cu haz și bucurie, la modul colocvial, pentru toți cei care, cum spune Emil Cioran, au avut norocul de a-l fi întâlnit pe Petre Tuțea.

Acum, când , prea devreme și năucitoare, telegrama primită la Londra dela poetul C.D.Zeletin, mă anunță că Petre Tuțea nu mai este, neînfricarea lui în fața morții biologice și a celor imorale, nedrepte, este prima care mă copleșește și-mi dă putere. Este o fericire gravă, răspunzătoare norocul de a-l fi întâlnit pe Petre Tuțea.

Prima responsabilitate în fața "omului deplin" Petre Tuțea, o datorăm misticului încăpățânat să iasă din timp și să trăiască în imperiul cristic al misterelor revelate, acolo unde Petre Tuțea știa că nu poate ajunge decât prin cenzura supremă a Dumnezeirii. Curajul grabei spre râvnita întâlnire cu paradoxala Judecată din-Apoi este iscat, poate, din sângele străbun dac. La Daci, cum se știe, desăvârșirea însemna jertfire bucuroasă pentru zeul adorat. Ea pare definitorie pentru Petre Tuțea și, doar așa, concordantă cu detașarea socratică în fața cucutei.

Prin prizma dogmelor creștine, deosebirea dintre primul și "ultimul Socrate", cum a fost supranumit Petre Tuțea, este fundamentală: dorința lui Petre Tuțea de a trăi dincolo, acutizată în ultimul an de viață, la spitalul "Christiana" din București, ori în chilia-apartament rămasă, după închisoare, drept domiciliu forțat, moartea atât de des invocată nu era un corolar al sinuciderii, ci o ultimă provocare a normelor omenești, a limitelor de aici, înaintea certitudinii, a trezirii cleronomice, din ultimul somn. Somn început, vai, la 3 Decembrie 1991...

Asupra curajului de aici al cărturarului creștin Petre Tuțea se vor pronunța viitorii exegeți ai unei opere orale sau scrise răspândite pe la discipoli, ori prin ziarele interbelice, din care se detașează volumele inedite ale antropologiei creștine, reflecțiilor religioase ori dialogurilor. Noima lor este paradigmatic definită de autor: "Aceasta este esența dialogului: în natură, omul caută și în supranatură află".

Oricine deschide o carte studiată de Petre Tuțea, fie ea semnată de Plotin ori de Rudolf Carnap, este uimit de dezinvoltura cu care magistrul Tuțea tăia, cu creionul, pagini întregi, subliniind doar câteva propoziții care, astfel decupate, după citirea integrală a cărților, luminau fundamentul versetului creștin. In felul acesta selectiv-sintetizator, aparent eclectic, de fapt fundamentat dogmatic, funcționa memoria de bibliotecă din Alexandria a lui Petre Tuțea (apropiindu-l, probabil, în secolul al XX-lea, doar de Nicolae Iorga sau Vasile Bogrea). Sprijinit pe nativa sa înzestrare intelectuală de excepție, misticul Român avea totodată vocația sfințirii locului, prin descifrarea în toate a ecoului biblic, uneori prin pură etimologie, asemenea lui Hașdeu. Laconismul solemn și esențializarea paradoxală a formulării sunt, poate , atributele cele mai prețioase ale discursului său.

Ca umil scrib al unora din manuscrisele Tuțea, găsesc în ele o cerbicie axiologică, în lupta sa cu istoria gândirii și simțirii omenești, în conflictul său, lapidar și revelator, cu noțiuni, idei sau concepte a căror reflectare o trăia, pur și simplu, la un mod fabulos. Petre Tuțea era atât de familiar cu Bossuet, încât îl comenta firesc, când se afla pe tinetă, dovedindu-se atât de "stăpân" pe Kant, încât discuta polemic "Critica Rațiunii Pure", în vreme ce măruntaiele-i octogenare îi erau disecate, anul trecut, când era operat pentru o hernie complicată.

Valah de duh și de văzduh, aristocrat al gândului subțire până la Dumnezeu, Petre Tuțea era și neaoș ca înjurătura de mamă a țăranului din Boteni, unde s'a născut, la 6 Octombrie 1902. Nemulțumit de neîmplinirea sa ca legiuitor, într'o Românie unde, sub comunism, s'a încercat distrugerea oricărui individualism creativ, Petre Tuțea a supra-viețuit creștinește parantezei postbelice. El reprezintă spiritul renașterii naționale românești, pentru norocoșii care l-au cunoscut, dintre care mulți au săvârșit partea reală, imediată, românească a revoluției dinaintea restaurației lui Decembrie 1989.

Aidoma unui cruciat modern, strigând: "Cu Dumnezeu înainte!", spre a trezi la luptă un popor îngenuncheat de oculte conjuncturi politice, străine de neam, Petre Tuțea străbate sfârșitul de mileniu, în spirit. El va ajunge în mileniul al treilea după Christos, ca primă figură eminesciană ne-epigonică a gândirii și simțirii românești.

Cred neabătut că, din secolul ce vine, Petre Tuțea va fi descoperit de un alt Maiorescu.

Cred că, de dincolo, el va rosti cândva, spre dragii lui din Marea Românie, același satisfăcut și inimitabil: "Mă, io vă omor!".

Să-ți fie țărâna ușoară, Nene Petrache, ca azurul spre care ai țintit!.

PROFESORUL DIMITRIE GĂZDARU

-o completare care se impune-

—Duiliu SFINȚESCU—

După dispariția Profesorului Dimitrie Găzdaru, trecut la cele veșnice acum câteva luni, așteptam să văd ecoul care ar fi trebuit să vină în toată presa din exil, dar și în bună parte din țară.

In fine, "Cuvântul Românesc" a rupt această tristă tăcere, prin bine documentatul necrolog datorită condeiului lui Eugen Bârsan în numărul din Septembrie 1991: o evocare demnă de personalitatea dispărutului, cu privire la excepționala sa activitate științifică.

Bogăția acestei activități și răsunetul ei în universitățile din lumea întreagă au ocupat însă quasi-totalitatea articolului. Or, Profesorul Găzdaru nu poate fi definit doar ca mare savant care, dela 1919 încoace, a strălucit pe plan mondial. Ceea ce dă adevărata dimensiune a lui, este împerecherea acestui aspect cu angajarea lui exemplară pe plan național, susținută fără preget din prima tinerețe și până la ultima suflare de nonagenar. In plus, nu pot fi trecute sub tăcere însușirile lui personale, atât de rare pe plan uman.

Abia astfel se conturează pe deplin adevărata lui personalitate.

Pe drept cuvânt menționează Eugen Bârsan participarea tânărului Profesor Găzdaru la lupta națională, alături de Constantin Pancu și Corneliu Codreanu, precum și intrarea lui, din primul ceas, în Mișcarea Legionară. Se cere însă adăugat că, în toți anii următori, a fost necontenit prezent, în clipele bune și în cele grele, cu neclintit devotament, printre înțelepții mai vârstnici care-l înconjurau pe Corneliu Codreanu.

Căpitanul prețuia îndeosebi discreta colaborare a lui în situații critice ale Legiunii și ne spunea adesea acest lucru, ca de pildă atunci când i-a încredințat conducerea Asociației Prietenii Legionarilor.

Dar dăruirea Profesorului Găzdaru pe plan legionar nu s'a oprit în ceasul urgiei ucigașe, ci dimpotrivă s'a întărit cu hotărârea de a fi purtător neclintit și crainic al gândirii și spiritualității nealterate a lui Corneliu Codreanu. Astfel, în anii - deceniile exilului argentinian - fecunda lui activitate universitară și științifică nu l-a împiedicat să reînvie, ca un vajnic apărător al memoriei și vrerii Căpitanului, revista începuturilor Mișcării Legionare, "Pământul Strămoșesc".

Nimeni nu va putea vreodată să cuprindă în adevărata lumină istoria Mișcării Legionare până la data de astăzi, fără a lua în seamă și mărturia Profesorului Găzdaru.

Profesorul Găzdaru -omul- rămâne o imagine vie pentru toți cei cărora le-a fost dat să-l întâlnească. Amabilitatea, căldura umană și modestia cu care se prezenta față de toți interlocutorii săi, nu-și găsesc echivalent, antinomic, decât în inflexibilitatea cu care-și exprima, fără rezervă, opiniile și convingerile.

Un mare exemplu de caracter.

Omagiul adus Profesorului Găzdaru, atât pe plan uman cât și național românesc, nu poate fi despărțit de evocarea celei ce a fost Doamna Maria Găzdaru.

Cu aceeași distincție personală, dar și cu aceeași energie, voință și dăruire, Doamna Maria Găzdaru s'a consacrat îndeosebi tinerelor vlăstare românești din diasporă. Volumele intitulate "Tara de departe", în care a pus cu evidentă dragoste ceea ce a crezut că poate trezi conștiința românească tineretului născut și crescut în mediu străin, rămân -în contrast cu nepăsarea prea multor părinți- ca o mărturie vie a vieții exemplare a Doamnei Maria Găzdaru.

Profesorul și Doamna Găzdaru au realizat, peste vremi, furtuni și încercări ale soartei, un exemplu viu de familie legionară, așa cum o visa Corneliu Codreanu.

Să aprindem, în sufletul nostru, o candelă pentru Profesorul și Doamna Găzdaru.

13 IANUARIE 1937

Avocat ION MOTA
Doctorat luat la Grenoble

Avocat VASILE MARIN
Doctorat luat la București

MAJADAHONDA

Pentru libertate
Si Domn Răstignit
La Majadahonda
Noi ne-am nemurit.

Aripă de-Arhanghel
Vântul ce cuvântă:
La Majadahonda
Noi ne-am dus la nuntă.

Logosteaua cântă:
Arborii'nfrunzesc
La Majadahonda
'N verde românesc.

Inime române,
Vă ștergeți de moină!
La Majadahonda
Mocnește o doină.

Dan Emilian ROȘCA

DE DUMNEZEU AVEM CU TOȚII NEVOIE!

—Dr. Ion GHERMAN—

Atmosfera de libertate și de mai multă demnitate umană, instaurată la noi după Revoluția din Decembrie 1989 și-a găsit un ecou mai mic, sau mai mare, în diferite activități ale societății noastre.

Incepând cu domeniul materialului, trebue să remarcăm că îndepărtarea îngrădirilor impuse de regimul totalitar comunist și faptul că într'o societate liberă, oamenii au prilejul să-și pună mai bine în valoare diferite calități, au deschis cale liberă inițiativei particulare și competiției. Dreptul firesc al fiecăruia de a lupta și pentru un trai material mai bun, duce și a dus și la noi la multe lucruri pozitive, dar și la unele total negative. Este destul să amintim aici că în dorința unei înavuțiri cât mai rapide sunt mulți dintre aceia care au recurs în acest scop la diferite căi necinstite.

Exemple de acest fel, care constituie o rușine a societății noastre, sunt din nefericire destul de des întâlnite.

Pe de altă parte, așa cum se știe, prin diferite artificii și restricții, regimul comunist i-a oprit pe mulți și dela o pregătire intelectuală corespunzătoare.

Revoluția ne-a dat tuturor și sub acest aspect cale liberă. Dacă, deocamdată, aceasta n'a dus încă la apariția unor lucrări științifice, literare sau de artă de o valoare deosebită, faptul, am zice noi, își găsește explicația în timpul scurt ce-a trecut dela Revoluție, în perioada de neliniște și de instabilitate pe care am trăit-o și-o trăim și în lipsurile materiale de care ne izbim.

Cu toate acestea, se cuvine să subliniem aici că la orizont, se văd bine, zorii unei vieți intelectuale cu un conținut propriu și mai bogat. In teatru, muzică, artele plastice activitatea editorială, în ziaristică și în diferite alte sectoare, se găsesc numeroase elemente pozitive care pledează pentru formarea unei intelectualități de prestigiu în țara noastră. Dorința vie de cultivare și instruire în noua noastră societate liberă, se poate vedea și în numărul mare de tineri care umplu astăzi sălile de cursuri atât în universitățile de stat cât și în cele particulare.

Dar și în domeniul intelectualului se întâlnesc, printre altele, diferite publicații și o literatură de stradă, care încearcă să se constituie într'o frână în formarea unei intelectualități demne de noua noastră societate.

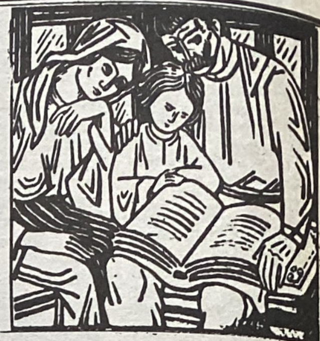
In sfârșit, după cum era și normal și în domeniul spiritualului s'au făcut după Revoluție o serie de schimbări semnificative. Atât radioul și televiziunea cât și unele cotidiene de prestigiu, au prevăzut în programele lor săptămânale câte un spațiu corespunzător educației morale și religioase. Lucrul pare firesc, dacă ținem seamă că în dezvoltarea normală, fizică, intelectuală și afectivă sau spirituală, oamenii trebue să-și însușească simțul Divinului și aceasta, printre altele, și pentru faptul că, așa cum se știe, simțul moral dispare după simțul Divinului. Or, într'o societate ca a noastră în care educația ateistă a făcut parte, timp de mai multe decenii din obiectivele de bază a politicii comuniste, o asanare morală se impune. Si acest lucru nu este chiar atât de greu la un popor ca al nostru, în care cei mai mulți, au știut de veacuri să trăiască după ceea ce au strâns în expresia bine cunoscută a "rușinei față de oameni și a temei față de Dumnezeu".

Dar credința în Dumnezeu și respectul față de legile creștine, nu se pot opri numai la acele acte formale, făcute în fața "mulțimii" și de ochii lumii". Trebue ca în mod real să aducem pe Dumnezeu între noi, în colectivitățile de copii, în școli, în spitale, în armată, în justiție, în penitenciare, dar mai ales, trebue să-l aducem și să-l simțim în sufletele noastre și în faptele noastre. Mai mult ca oricând societatea noastră românească ca și lumea întreagă are nevoie de Dumnezeu. De Dumnezeu avem cu toții nevoie. Să reținem bine acest lucru.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale
din exil și din țară

TUDOR OCTAVIAN
"MOTIVUL. CELĂLALT. AFARĂ DIN JOC"
romane apărute în editura Eminescu București, 1991

—— Dumitru ICHIM ——

M'am întâlnit cu cărți și am cunoscut oameni. M'am întâlnit cu oameni și am cunoscut cărți. Cu Tudor Octavian e diferit. Om și carte. Personal, pentru mine, o satisfacere a dorului de a mă întâlni pe mine undeva pierdut în jurul sinelui. Prilej de meditație. O fericită regăsire.

Un nirvanic sentiment începuse să-mi ruginească frunzele ori de câte ori mă gândeam că nu-mi voi mai vedea locul făgăduit nașterii. Născut și alungat din naștere. mă duceau visurile acasă. Intr'un coșmar mă duceau spre adusul aminte. Eram din nou între ai mei. Eram din nou "întru" (cum zice Noica) mine. Eram în naștere. Apoi mă prindea mărginirea, Granița. Si timpul. Si ceea ce învățasem să credem că e "realitate".

Pe Tudor Octavian l-am întâlnit de mai multe ori în Tara Cascadei Niagara. Un caracter de piatră și un spirit de argint viu. Ar fi multe de spus despre omul Tudor Octavian, despre ziaristul Tudor Octavian. Demnitate și curaj, elocință în mânuirea floretei, educație aleasă, bunul simț românesc, spirit sprinten în munții stâncoși ai lui Eidon. Il cunoșteam ca ziarist și-i căutam semnătura. Slova ca și privirea lui - răspicată, clară, concisă, fără nici un pârleaz lăsat echivocului. Ca scriitor mi-a făcut încă o surpriză.

In literatură e folosită foarte mult parabola mică și parabola mare. Varietatea lor este imensă. Nu numai o gamă, ci și o infra și supra gamă de caleidoscopice situații. Mărul lui Newton sau cel din prelegerile lui Jose Ortega y Gasset e diferit, deși are aceleași calități, de cel ce se vinde la aprozar, iar peștera lui Platon e deosebită de cea a speologilor. La fel Tudor Octavian. Pentru cititorul neinițiat, romanele lui sunt "polițiste". Romane de "mister" și "urmărire". Cititorul acestui gen, din ce în ce mai pretențios, este satisfăcut. Puține cărți reușesc să-l țină pe cititor în tensiune până la ultima pagină. Dar aici, la Tudor Octavian e ceva mai mult. Citind printre rânduri, gândindu-mă la Arghezi și întâmplarea lui, cititorul mai găsește un "scris".

In "Motivul" un pacient are o operație la inimă. Doctorul Ionescu îl avertizează de riscurile ce urmează după operație în cazul în care nu se ferește de emoții. Costică, un cunoscut din liceu al lui Mitică, aflând despre operație îi oferă un servici ușor ca inspector. Mitică, făcând curat la biroul unde a fost angajat, descoperă între sertare o scrisoare de acum 30 de ani în care se vorbea de un furt de bancă și o crimă. Pacientul uită de starea lui și pentru a afla adevărul trece prin tot felul de peripeții și moare. Dar pentru ca răul să nu învingă și adevărul să triumfe, un șofer de taxi duce mai departe acțiunea până la un "happy end".

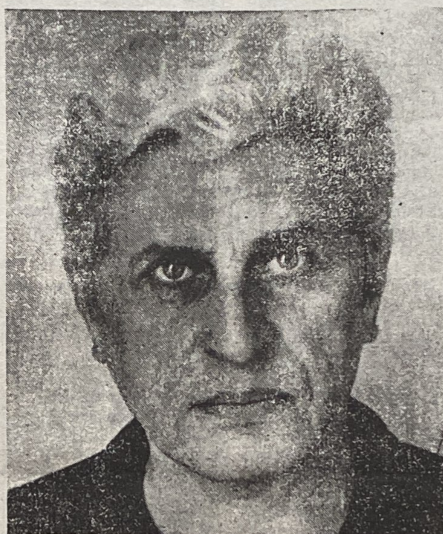
In "Afară din joc" cineva moare și toți cei bănuiți se pot încadra perfect în documentarea crimei. Toți își recunosc mai mult sau mai puțin vina de făptuitori ai asasinatului. In cele din urmă se descoperă că decedatul suferise un atac de inimă.

In "Celălalt" același model. O acțiune trepidantă. Un joc de identități. Actorul Paul este mereu obsedat, urmărit de pretutindeni de "celălalt" Paul și toată viața lui se desfășoară în descoperirea "celuilalt" Paul.

Ecuațiile literare pe care ni le propune Tudor Octavian sunt de natură filosofică. Ele se referă la ontologie și la cheia acesteia care este problema persoanei.

Operația de inimă din "Motivul" lui Tudor Octavian nu e întâmplătoare. Inima este centrul omului. E anima, care spune mai mult decât Kardia. O persoană este ceea ce ESTE. Ca să devii personalitate, cu majusculă, minusculă ori microminusculă, trebue să "te tragă" inima spre aceasta. Să "ai inimă de". Să fii "inimos". Când pierzi centrul vieții, când inima devine de piatră și nu mai este simfonie atunci ce faci? Poetul și Regele David în Poemul 50 ia această piatră, o trântește de pământ și din "inima zdrobită" ridică spre cer o altă inimă. Curată, neprihănită și gângurind eternul, sfințenia și infinitul crud.

"Si uite așa, dragă domnule, îi spune lui Mitică doctorul cardiolog, viața dumneavoastră se împarte în două. In cea de a doua jumătate va fi atât de deosebită de prima, încât

puteți considera că trăiți de două ori. (...) Luați aminte: hotarul dintre vieți nu s'a hotărât în ziua în care v'am operat. Granița dintre ele o stabilește discuția noastră de acum. Veți trăi altfel, deoarece veți privi lucrurile altfel." (p.7).

Ceea ce doctorul cere lui Mitică după dăruirea inimii e "viețuirea" de aici, iar nu trăirea spre dincolo prin "emoții" ca drum spre nemurire. Tudor Octavian având modelul "vinderii" lui Faust prezintă temporalul ce se dă ca veșnic în culorile țărilor de sub pământ: "Avea un chip pământiu, nedormit și o mină nefericită. Arăta ca unul care așteaptă să se deschidă, dintr'un moment în altul ușa ca să i se comunice o veste îngrozitoare. Nefericirea lui venea din aceea că știa, s'ar fi zis, ce fel de știre urma să primească, dacă nu chiar conținutul ei." (p.7).

Cele două răscruci între citirea de rânduri și sub rânduri începe de aici. "Avea un chip pământiu" cel ce vorbea despre inimă. Era "nedormit" cel care ar fi vrut somn pacientului ca nu cumva să se trezească și ar fi vrut și el să doarmă și nu putea. O fi fost o sclipire a personificării conștiinței ce nu poate dormi? Aștepta în fiecare moment să se deschidă ușa și să i se comunice o veste îngrozitoare. O fi fost conștiința? Si apoi urmează cacealmaua ce am primi-o acceptând pe omul care se "ascunde" sub modestia unui roman "de urmăriri": "Nefericirea lui venea din aceea că știa, s'ar fi zis, ce fel de știre urma să primească, dacă nu chiar conținutul ei."

Fără a se cunoaște unul pe altul, atât la Mircea Eliade în romanele și povestirile lui, cât și la Tudor Octavian găsim o "aruncare a cheilor" uneori în titlu, la începutul sau la sfârșitul nuvelelor sau romanelor. Pentru cele trei romane ale lui Tudor Octavian explodarea descoperirii cheilor le găsim sub niște frunze de cuvinte peste care trec cititorii de "acțiune". Ca și la Eliade. "Nefericirea lui venea din aceea că știa, s'ar fi zis, ce fel de știre urma să primească, dacă nu chiar conținutul ei."

Si mai pregnant problema personalității e reliefată în "Celălalt". Paul își caută pe celălalt Paul care plătise și aranjase cele necesare înmormântării tatălui lui. Paul cu cât încearcă să-și contureze mai bine identitatea cu atât își dă seama ca persoană că imită sau este imitat de cineva. Alături de femeia care căuta pe celălalt Paul, meditează hamletian nu asupra unei tigve, ci asupra vieții în curs și căutarea ieșirii din cercul imitațiilor. "O urmăresc (pe furnică) de aproape un ceas. Are personalitate. E foarte greu săți impui personalitatea. Mai ales când ești furnică. Trebue să lupți cu toți și, mai ales, cu tine însuți. Trebue să faci orice ca să scapi din turmă. De pildă să te porți ca un greiere. Nu e greu să mergi ca un greiere sau să cânți ca el. Altceva e greu: să fii satisfăcut de noua condiție, aceea de greiere." (p.279).

Lupta cu tine însuți, dedublarea amintind de "portretul" lui Oscar Wilde, devine din ce în ce mai grea când suntem prinși într'un joc de oglinzi, una pe alta multiplicându-se cu ceea ce am vrea să scăpăm, să fim noi înșine, așa cum îi spunea Gianinei: "Voi nu creați niște personaje, ci imitați sub îndrumarea unuia care, la rându-i, imită pe cineva, personajele create cândva de un regizor și o mână de profesioniști. E ca și cum te-ai uita într'o oglindă având în spate altă oglindă." (p.300-301). Făceam mai sus relația între personaj de teatru și cum s'a ajuns la "per-sonare" și "caracter". Imaginea cu oglinzile folosită de Tudor Octavian este mult mai plastică în definirea persoanei ca fiind cuvânt - spre - Cuvânt. Continuă Paul către Gianina: 'Dacă înclini puțin una din oglinzi, vezi repetându-se la infinit un chip și o ceafă și oglinzile respective. Tot mai mici, tot mai neclare. Fiecare din noi e una din aceste oglindiri ale propriei ființe. Trebue să ne dezmeticim și să luptăm spre a redeveni ceea ce suntem, adică persoana așezată între cele două oglinzi." (p.300).

Inchei cu fraza care mi-a plăcut cel mai mult din Tudor Octavian: "Trebue să ne dezmeticim și să luptăm spre a redeveni ceea ce suntem." Atât firescul cât și supra-firescul se încheie ca un veșmânt cu nasturele verbului "a fi". Si fiindul lui "a fi" este Cuvântul-Persoană spre care să ne în-Cuvântăm spre a "redeveni ceea ce suntem".

Cişmigiu, Bucureşti, 1938

DELA STANGA LA DREAPTA: OVID CALEDONIU, PETRE PASCU SI VINTILA HORIA

CÂNDVA, ÎN CIŞMIGIU

Erau atunci, demult, doar zodii bune.
Nici urmă de'ndoieli ori de eclipse.
Triumvirat eram, să ne'ncunune
Flori albe pe alei, sub arbori, prispe.

Zburdam, un slobod vânt, pe bulevarde,
Nici gând în drumul nostru, de oprire.
Zvâcnea în noi avântul care arde,
Precum femeii focul din privire.

Oprește-ți crugul pe o clipă, vreme,
Puterea cât de tare-i, ți-o arată,
Desaga să ne-o umplem cu poeme,
Cu flori, în Cișmigiul de-altă dată.

Petre PASCU

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

24 Januarie

ZIUA UNIRII

Pavel EMILIAN

Ziua de 24 Ianuarie constituie cări pentru toţi Românii din lume, cări pentru toţi românii din lume, iar ziua este sărbătorită într'un mod mai festiv sau mai puţin festiv, după împrejurări.

Anul acesta se împlinesc 120 de ani de când Principatele Române s'au unit, prin exprimarea voinţei naţionale. Unirea Principatelor Române într'o singură Tară a fost ceva frumos la vremea respectivă, dar nu s'a realizat aşa de uşor.

Istoria ne povesteşte că în Moldova, caimacamul Vogoride (1857-1859), şi câţi n'am avut din aceştia, s'a opus la Unirea Principatelor, falsificând alegerile pentru Adunarea Ad-hoc a Moldovei, care trebuia să decidă Unirea, în sensul de a fi scos electori care erau împotriva Unirii. Alegerile au fost anulate, prin acordul lui Napoleon al III-lea cu Guvernul englez, care iniţial s'a opus la Unire, iar la al doilea tur de scrutin, a ieşit o majoritate în favoarea Unirii.

Divanurile Ad-hoc ale Tării Româneşti si Moldovei alese în vara anului 1857 au votat aproape în unanimitate Unirea Principatelor.

Se cunoaşte că iniţial Marile Puteri au impus Tărilor Româneşti o Constituţie specială prin care se înfiinţau "Principatele unite ale Moldovei şi Tării Româneşti", menţinând separarea Principatelor sub suzeranitatea Porţii.

Unirea efectivă s'a realizat la 24 Ianuarie 1859, prin alegerea Colonelului Alexandru Ioan Cuza ca Domn al Tării, de către ambele Adunări elective din Moldova şi Tara Românească.

Abia la 6 Septembrie 1859 dubla alegere a lui Cuza a fost recunoscută de Puterile garante şi de Puterea suzerană.

Unirea constituţională şi administrativă s'a realizat în Ianuarie 1962, când Moldova şi Tara Românească au format un Stat unitar cu numele de România, cu un singur Guvern şi o singură Adunare.

Din cele trei date de mai sus, una singură a intrat în tradiţia românească, aceea de 24 Ianuarie 1859, când Unirea a fost împlinită prin voinţa naţională exprimată de cele două adunări Ad-hoc, a Moldovei si Tării Româneşti, de a alege pe Vodă Cuza ca domnitor comun al celor două Principate.

Ne plecăm cu smerenie în faţa memoriei marilor electori ai Moldovei şi Tării Româneşti din 24 Ianuarie 1859, care au stabilit, prin istorica lor Decizie, un Domnitor comun. Această Decizie a lor a corespuns dorinţei adâncului sufletului românesc din acea vreme.

Cât despre acţiunea unor Mari Puteri cărora nu le era plăcută Unirea Românilor, nu trebue să ne mire. Cel bogat nu crede celui sărac, iar cel mare şi puternic vede în cel mic, un om de nimic.

Dar, când cei mici şi neputincioşi se unesc, devin mari şi puternici, iar puterea lor face ca marile idealuri ale Naţiunii să fie împlinite.

Cine nu-şi dă seama de puterea unirii, n'a înţeles nimic din viaţă, iar în iureşul marilor acţiuni naţionale numai unitatea luptătorilor într'un front comun şi solidar în acţiune asigură succesul.

DOMNITORUL ALEXANDRU IOAN CUZA

OASTEA DOMNULUI ŞI BISERICA ORTODOXĂ

—Sergiu GROSSU—

Nu cred să exagerez reamintind cititorilor revistei "Cuvântul Românesc" că mişcarea duhovnicească Oastea Domnului a fost înfiinţată de un preot ortodox, pentru întoarcerea la Dumnezeu a sufletelor pierdute din Biserica ortodoxă română. Incă dela începuturile activităţii sale misionare, părintele Iosif Trifa şi-a dat silinţa să scoată în evidenţă rolul primordial al Bisericii în viaţa neamului, întrucât ea este şi va rămâne, pentru totdeauna, păstrătoarea tainelor rânduite în vederea întăririi şi mântuirii noastre veşnice.

"Despre sfânta Biserică cred că e de prisos să vorbesc mai pe larg, scria el în cartea sa de bază CE ESTE OASTEA DOMNULUI? Eu însumi, cel ce scriu această carte, sunt un slujitor al Bisericii lui Hristos. Fiecare creştin ştie ce este Biserica; ştie cu ce daruri şi chemări sfinte este înzestrată şi însărcinată. Biserica administrează cele 7 taine puse spre întărirea şi mântuirea sufletelor: taina sf. botez, sf. mir, sf. cuminecătură, mărturisirea, preoţia, nunta şi maslul" (pag. 84).

Acelaşi adevăr va fi subliniat şi în "MOTIUNEA" sfatului frăţesc iscălită de toţi delegaţii Oastei Domnului, întruniţi la Sibiu în ziua de 12 Septembrie 1937, cu scopul de a pune capăt conflictului creat de mitropolitul Ardealului, Nicolae Bălan, prin nedreapta caterisire a părintelui Iosif: "In ziua aceasta, mărturisind credinţa noastră, repetăm ceea ce toată viaţa am spus-o: că ostăşia Domnului o trăim, şi vrem să o trăim, SUB BINECUVANTAREA BISERICII NOASTRE STRAMOSESTI. Oastea Domnului s'a născut, prin munca şi truda părintelui Iosif, IN BISERICA şi noi vrem să rămânem aşa cum am fost chemaţi, după cum zice şi Apostolul Pavel. Biserica are dreptul să se îngrijească de sufletele credincioşilor ei, şi noi ne socotim FII CREDINCIOSI AI BISERICII. (...) Oastea Domnului nu e ceva mai mult decât ortodoxia, ci e o familie restrânsă, o comuniune de frăţietate evanghelică, cu gândul precis de a trăi mai intens învăţăturile Bibliei şi ale Bisericii."

Cutremurat de decadenţa spirituală a poporului român şi de formalismul vieţii bisericeşti, vajnicul preot din Transilvania nu se va sfii să pună degetul pe rană, arătând în ce constă răul: "Nu este destul ca în mijlocul fiecărui sat să stea o biserică, iar oamenii să meargă Duminica la crâşmă. Despre creştinii cei dintâi ne spun Scripturile că "petreceau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii, în rugăciuni, în toate zilele erau în biserică lăudând pe Dumnezeu... şi era una sufletul şi inima lor" (FAPTELE APOSTOLILOR, 2.41-47). De aceea era atâta putere în viaţa lor. Biserica este - şi

trebue să fie Biserică vie, o Biserică învăţătoare şi luptătoare contra răutăţilor şi păcatelor" (Op. cit., pag. 84-85).

De altfel, însuşi fondatorul Oastei Domnului s'a arătat nemulţumit de primii săi ani de preoţie la ţară. Ori de câte ori citea Sfânta Scriptură, găsea un loc care parcă îl dojenea şi-l făcea să se ruşineze. De pildă, versetele acestea din proorocul Isaia: "Toţi păstorii lui Israel sunt orbi, fără pricepere (...), aiurează, stau tolăniţi şi le place să doarmă" (ISAIA, 56.10-11). Aşa se explică de ce, în cartea sa "MUNCA SI LENEA", el mărturiseşte, fără nici o urmă de ipocrită smerenie: "Cuvântul lui Dumnezeu mă târa şi pe mine în faţa acestei judecăţi. Eram un păstor leneş. Si atunci m'am ridicat şi am zis: Doamne, eu nu mai pot suferi această mustrare! Ajută-mă să mă trezesc şi să intru cu adevărat în lucrul Tău."

Intr'o altă cărticică - "SA CRESTEM IN DOMNUL" - spovedania lui pare şi mai categorică, scoţând, cu cuvinte de foc, în evidenţă, dualitatea unei trăiri naturale, lumeşti: "Mulţi ani am fost şi eu un om lumesc. Chiar ca preot la ţară, eram într'o bună parte un om lumesc. Trăiam şi eu în judecata nebună că sunt preot numai când sunt îmbrăcat în haina de slujbă, încolo sunt şi eu un om ce trebue "să-mi trăiesc viaţa". Această cumplită judecată, care - durere! - se mai menţine şi azi, mă împărţea în două: în omul dela altar şi în celălalt, de prin sat şi de pe la petreceri. Ce nebunie! Lumina era pusă să locuiască împreună cu întunericul. Slăvit să fie Domnul că nu m'a lăsat să pier în această nebunie de suflet pierzătoare. Am început să mă trezesc la o viaţă nouă..." (pg. 13-14).

Această TREZIRE, această regenerare duhovnicească, această înnoire indispensabilă o visa, o aştepta, o dorea preotul Iosif Trifa mai întâi pentru Biserica lui şi, prin Biserică, pentru ţara lui, pentru "România Mare", abia scăpată din lanţurile unei robii seculare, dar căzută din păcate, într'o altă robie, mai gravă şi mai umilitoare, pentrucă poporul român şi-a stricat "năravurile şi purtările". Iar ca soluţie salutară, valabilă şi pentru societatea zilelor noastre, el scrie aşa: "De ne vom opri, de ne vom ridica şi noi, ca fiul rătăcit din Evanghelie, şi vom pleca înapoi spre Casa Tatălui Ceresc (...), atunci se va ridica negura necazurilor dinaintea noastră şi vom vedea Canaanul cel frumos, România noastră cea fericită... La temelia noii rânduieli din sat - şi din ţară - trebue pusă teama de Dumnezeu şi ascultarea de Cuvântul Lui... Numai o singură doftorie - concludea părintele, poate da lumii şi ţării noastre sănătatea şi mântuirea: să se întoarcă oamenii şi popoarele la Iisus, la învăţătura şi la porunca lui de iubire."

***

Ca să înţelegem mai bine de ce a fost atât de necesară apariţia Oastei Domnului în cadrul Bisericii ortodoxe, vom face apel la gândurile luminoase şi înţelepte ale scriitorului Al. Lascarov-Moldovanu, care cum timp a făcut parte, împreună cu I. Gr. Oprişan, din aşa-zişii "ofiţeri" ai păr. Iosif Trifa şi n'a trecut în tabăra mitropolitului Nicolae Bălan decât mai târziu, după aprobarea caterisirii preotului "răzvrătit" de către Sf. Sinod, pur şi simplu din laşitate şi servilism. După el, viaţa creştinilor ortodocşi se mărginea, înainte de întemeierea Oastei Domnului, la ascultarea sfintei slujbe religioase şi la frecventarea periodică a bisericii, ocazionată de botezuri, cununii, înmormântări, sfeştanii şi acatiste. In felul acesta, viaţa în biserică devine o simplă formalitate, fiind despărţită aproape total de traiul cel obişnuit. Duminica, după liturghie, biserica se închide - şi se deschide abia Duminica viitoare, sau la vreo sărbătoare oarecare. Se trăieşte prea departe şi prea mult despărţiţi de biserică, în loc ca biserica să constituie "un cort larg care să umbrească întreaga noastră viaţă"; în loc ca între biserică şi viaţa credincioşilor să existe un "şuvoi neîntrerupt de legătură duhovnicească, fără oprire, fără amestec, fără întunecare."

De unde concluzia: "Ei bine, rostul acesta şi l-a luat, printre altele, sfânta tovărăşie Oastea Domnului, care vreme de-atâţia ani, a stat şi stă în slujba Bisericii, unealtă supusă a ei şi întru toate ajutătoare, pentru ca lucrarea Bisericii în suflete să fie mai adâncită - cât mai vie -, şi mai osebit, cât mai neîntreruptă. Să nu mai fim credincioşi ai Bisericii, numai cât stăm în faţa altarului, la vremea sfintelor slujbe, socotind că prin aceasta ne-am făcut întreaga datorie, ci să simţim peste tot îndatorirea de a trăi aşa, ca şi cum necontenit am fi în faţa altarului, în lupta făţişă şi nedespărţită împotriva păcatului" (Cf. "PRAVILA OASTEI DOMNULUI", (pg. 31-33-Sibiu, 1937).

Ceea ce a reproşat păr. Iosif Trifa Bisericii ortodoxe căreia aparţinea, era superficialitatea slujirii, starea de indiferenţă spirituală a preoţimii, vina că nu "arde", că-i lipseşte "focul" vestirii Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos. Spicuim, spre clarificarea cititorilor, câteva orientări esenţiale în legătură cu tema articolului de faţă. "Nu se poate tăgădui faptul că în Biserică s'a neglijat şi se neglijează "partea Mariei", latura misionară, trezirea sufletelor şi convertirea lor la o viaţă nouă în Iisus Hristos - nota el, cu durere şi amărăciune sufletească, în revista "OSTASUL DOMNULUI" (N-rul 1/1937). Aproape toată activitatea Bisericii şi a preoţilor se apleacă spre "Marta", spre partea administrativă, gospodărească, formalistă. A slăbit partea cea adevărată: marea luptă spirituală pentru trezirea şi renaşterea păcătoşilor la o viaţă nouă." De asemenea, în cartea "FOCUL CEL CERESC" citim: "Ne plângem mereu că se golesc bisericile, că nu mai merge lumea la biserică. Eu însă cutez să zic că nu vine lumea la biserică (accentua părintele) din pricină că nu "arde". Oriunde "arde", bisericile sunt pline. Oriunde slujitorul Domnului - preotul, arde şi aprinde, bisericile sunt pline."

Pentru "Gornistul din Sibiu" cum îi spuneau ostaşii părintelui Iosif Trifa, Biserica este chemată să ardă, să aprindă "cunoştinţă" de Dumnezeu de-a lungul şi de-a latul României, deoarece, după cum îi plăcea lui să insiste, "fără această CUNOSTINTA nici Biserica în care slujesc, nici Tainele pe care le administrez n'au puterea pe care trebue să o aibă." Rostul "cunoştinţei" lui Iisus Hristos este mântuirea individuală şi colectivă. "Fără ea, "omul nu poate cunoaşte cu adevărat nici biserica nici tainele ei." Atenţie, prin urmare: "Falimentul creştinismului este o Biserică fără Hristos, iar culmea falimentului este o Taină fără Hristos. (...) Când fiii bisericii în care slujesc îl cunosc cu adevărat pe Iisus cel Răstignit - acolo e Biserica cea vie care lucrează şi face adevărate minuni" ("SA CRESTEM IN DOMNUL", pg. 10-11).

***

Intr'o lucrare, publicată în limba franceză la o editură pariziană, în 1971 (este vorba de "NOUS ATTENDONS UNE NOUVELLE TERRE", adică "Noi aşteptăm un pământ nou"), mi-am dat silinţa să arăt că chipul mutilat al societăţii în care trăim oglindeşte, din nefericire, chipul Bisericii, care şi-a pierdut prestigiul altădată din cauza estompării obligaţiilor sale morale, a contribuţiei sale insuficiente la valorile materiale şi spirituale ale umanităţii. Când afirmam aceste lucruri, mă gândeam, în primul rând, la propria mea Biserică - la Biserica ortodoxă din România - care, aservită în ultimile decenii puterii comuniste şi contravenind, astfel marilor obligaţii evanghelice, a devenit o INSTITUTIE STATICA din punct de vedere spiritual, anchilozată de dogmatism şi de puerile crize con-

fesionale, comodă şi satisfăcută de poziţia sa dominantă. O instituţie inoperantă, în vădit declin, care se mulţumeşte doar să cheme sufletele la altarele ei ("Veniţi, căci iată că toate sunt gata...") dar care ezită să iasă "în pieţele şi uliţele cetăţii", considerând inoportună activitatea misionară "la drumuri şi la garduri", respectiv dincolo de zidurile bisericilor.

Ce-ar fi dacă astăzi, în locul opacităţii, al intoleranţei, al conservatismului orgolios şi nefertil, s'ar produce întoarcerea conducerii bisericeşti actuale la principiile tradiţiei ortodoxe de două ori milenare şi la practicarea comandamentelor divine, pentru ca Biserica să devină realmente "trupul lui Hristos" pe pământul strămoşilor noştri şi continuitatea Lui în istoria contemporaneităţii româneşti?

Aşa mă adresam Prea Sfinţitului Nicolae Corneanu, mitropolitul Banatului, ca răspuns la câteva scrisori frăţeşti, cu care m'a onorat în ultima vreme, recunoscându-mi statornicia luptei mele în cadrul Oastei Domnului şi felicitându-mă pentru activitatea mea din Occident, consacrată acestui splendid curent de renaştere spirituală. Si adăugam: "Nu ştiu dacă toţi ierarhii ortodocşi caută să sprijine - aşa cum o faceţi Sfinţia-Voastră - lucrarea Oastei Domnului, măcar acum, când ea se bucură de libertate şi a căpătat legalitate juridică. Nu ştiu dacă se apreciază IN MOD CINSTIT contribuţia "apostolatului laic" şi-a "voluntariatului duhovnicesc" la răspândirea cunoştinţei lui Hristos în România dibuielnică post-ceauşistă. Mi-e teamă ca această "deschidere" eclezistică să nu ducă la conflicte şi măsuri abuzive, ca în trecut..."

Ca să nu se mai repete greşelile de acum 56 ani, ca să nu se mai ajungă la neînţelegeri şi rupturi nocive cauzei creştine, îl rugam pe înaltul ierarh bănăţean să urmărească îndeaproape evoluţia raporturilor dintre Biserică şi Oastea Domnului, ţinând cont de importanţa AUTONOMIEI luptei misionare a acestei frăţietăţi ortodoxe, în scopul păstrării independenţei sale din punct de vedere administrativ.

Conform strategiei acelui care a stârnit în ţara noastră "vântul de primăvară religioasă" al Oastei Domnului, această mişcare de ostăşie duhovnicească, unică în lume, deşi s'a născut în Biserică, deşi este "un copil al Bisericii", nu ţine de ea decât numai "canonic" şi dogmatic". Si este bine să rămână aşa: un organism spiritual, care lucrează - respectând Moţiunea istorică deja amintită "în cadrele învăţăturilor din Biblie şi Biserică", pentru proslăvirea lui Dumnezeu şi îmbogăţirea creştinismului dela gurile Dunării.

BISERICA CREȘTINĂ

UN NOU PATRIARH ECUMENIC

O nouă orientare?

—Pr. Gh. CALCIU—

Ortodoxia a fost lovită pe neașteptate de moartea Patriarhului Ecumenic Dimitrios I. Nu fusese bolnav, sau, cel puțin, nu se anunțase că ar fi ceva grav și că moartea îl pândea. A fost o durere surdă și resimțită de toată lumea, pentrucă Patriarhul fusese un om al lui Dumnezeu, o inimă iubitoare și care începuse un dialog de iubire și frățietate cu Biserica Romano-Catolică, în vederea unor apropieri pe care lumea creștină le dorește de mult și, în același timp, pare a se teme de ele.

Moartea Patriarhului Dimitrios crea o problemă dificilă, în ceea ce privește alegerea noului patriarh. Nu pentrucă ar fi existat o criză de personalități care să-i urmeze, ci pentrucă legile statului turc pun anumite îngrădiri în legătură cu alegerea: nu poate fi Patriarh Ecumenic decât un cetățean turc. Nu există nici un fel de excepție, nici un amendament care să îngăduie acordarea cetățeniei turce celui ales. De aceea, Arhiepiscopul Americii - Iacovos - care era privit ca un potențial urmaș la tronul ecumenic, nu a avut nici o șansă de a fi ales. Iacovos este una din personalitățile marcante ale vieții ortodoxiei din America și din lume și atitudinea lui tradiționalistă și conservatoare față de inovațiile introduse în viața religioasă din Vest, îl favoriza la alegere.

Noul Patriarh ales este Bartholomeos. Este un bărbat tânăr. Are numai 51 de ani și, deoarece și-a făcut studiile la Roma și are o viziune mai ecumenică, în ceea ce privește relația cu Catolicismul, este privit de Vatican ca un posibil element de apropiere dintre cele două mari biserici apostolice. De altfel, anumite date ale biografiei lui îndreptățesc aceste speranțe: din 1989 și până în prezent, Bartholomeos a fost conducătorul pelerinajului anual pe care ortodoxia îl făcea la Vatican cu ocazia sărbătoririi Sfinților Apostoli Petru și Pavel; a studiat Dreptul Canonic la Roma; unele surse din Vatican afirmă că el este prietenul personal al Papei Ioan Paul al II-lea; comentariile oficiale catolice spun că "Bartholomeos este cel mai energic patriarh ecumenic în ce privește apropierea bisericilor și că s'a dovedit a fi foarte deschis".

In felicitarea pe care Papa i-a trimis-o se spune:

"Legăturile de afecțiune frățească prin care suntem deja uniți vor facilita, fără îndoială, cooperarea noastră spre restabilirea unei depline comuniuni între Bisericile noastre."

Comentariile de presă sunt foarte optimiste, deși, în ultimul timp, relațiile tot mai reci și mai neamicale dintre Roma și Patriarhiile din Răsărit nu par a îndreptăți acest sentiment. Tot dela acest post, am anunțat și am comentat declarațiile Papei privind reconstruirea Europei de Răsărit după principii economice creștine, care să nu aibă nici antiumanismul comunism, nici necruțarea capitalismului actual. Sinodul Episcopilor catolici din Europa a fost convocat pentru perioada 28 Noembrie - 14 Decembrie. Patriarhiile Ortodoxe din Răsărit au fost și ele invitate. Biserica rusă a refuzat să vină, afirmând că Romano-Catolicii s'au angajat într'o formă sectară de prozelitism în Rusia. Comentatorii occidentali cred că supărarea Patriarhului Alexei a fost stârnită de numirea unui Arhiepiscop Catolic chiar la Moscova.

Pe de altă parte, conflictele dintre ortodocșii din Ucraina și greco-catolici, ca și conflictele destul de grave din România, plus apelul Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române către celelalte Patriarhii Ortodoxe de a sista legăturile cu Roma, din cauza acestor conflicte, îngreuiază eventualele intenții de apropiere dintre cei doi șefi spirituali ai Bisericilor Apostolice. Cei mai optimiști comentatori, cred însă că numirea noului Patriarh, cu vederi ecumenice speciale, este exact remediul pe care omenirea îl așteaptă. Catolicismul numără circa un miliard de membri, iar Ortodoxia cam două sute de milioane. Prin unirea celor două Biserici, s'ar obține comunitatea creștină cea mai puternică din lume, pentrucă, după cum se știe, protestantismul, mult mai numeros, este prea divizat pentru a se uni într'o singură comunitate.

In ultimul timp, guvernul turc a permis Patriarhului Ecumenic să iasă din țară și să călătorească prin lume. Se știe că această permisiune a fost obținută numai după 1985 în urma presiunilor făcute de guvernele europene, și în special, de cel American, în cadrul NATO, asupra guvernului turc. In urma acestei îngăduințe, Patriarhul Dimitrios I, pentru prima dată dela ocuparea Constantinopolului de către Turci, a putut face o lungă călătorie misionară în toată lumea, inclusiv în Rusia Sovietică. Asta nu înseamnă însă că guvernul turc a încetat să se amestece în treburile Patriarhiei ecumenice. El cere ca Patriarhul să fie cetățean turc și cere, de asemenea, să i se prezinte, în prealabil, lista cu potențialii candidați, așa cum era și acum aproape 500 de ani. Pe noi, cei care am văzut patriarhi impuși de guvernele comuniste, această imixtiune nu ne șochează prea rău, dar pentru lumea necomunistă, este o încălcare grosolană a libertății religioase.

Totuși, secretarul noului Patriarh - Dimitrios - afirmă că anumite libertăți au fost câștigate: "Respirăm ceva mai liber acum, afirmă el. Treburile noastre cu guvernul merg mai bine. Noul patriarh are multă energie și cred că va face lucruri splendide".

După Dialogul Dragostei început de Atenagoras pentru apropierea de Roma, acțiune criticată atât de aspru de unii teologi ortodocși, între care și Părintele Stăniloae, alegerea noului Patriarh pare a deschide un orizont nou al apropierii dintre cele două biserici surori, zori unei unități după care sângerează biserica lui Hristos de o mie de ani.

Asaltul necredinței este tot mai masiv, agresivitatea tot mai mare. Creștinismul este încorsetat de tot felul de opreliști sub pretextul libertății umane. Aceste pretexte dau ocazia religiilor necreștine să ne lovească și, mai ales, ideilor anticreștine, umaniste, libertine, moderniste să atace perfid creștinismul și să-l limiteze tot mai mult. Astfel de idei și-au făcut drum și în țara noastră. Intelectualii, internaționaliștii, liber cugetătorii, uneori chiar sub egidele unor ideologii politice, lovesc în Biserică și în suferința slujitorilor ei, contestându-i dreptul la câștigarea sufletelor pentru Hristos și la educația morală a copiilor, într'o țară profund avariată pe plan spiritual și care nu se poate reface decât pe baze creștine.

De aceea, apropierea dintre cele două biserici surori, separate pe ambiții lumești și pe puține motive dogmatice, apare ca o speranță sfântă, un preludiu la cea de a doua venire a lui Iisus, la profeția sacră a unei singure turme și a unui singur păstor care este Hristos. Dacă dorința de reunificare a Bisericilor s'a născut chiar din clipa separării, nădejdiile unei reînfrățiri prind acum contur mai evident ca oricând. La fiecare schimbare nădejdiile renasc și se ofilesc la fiecare decepție.

Să dea Dumnezeu ca acum să fie vremea împlinirii profețiilor, când cămașa sfâșiată a Domnului va fi refăcută în puritatea și integritatea ei genuină, fără mistificări lumești și fără gânduri ascunse. AMIN!

ÎNTRE DUMNEZEU ȘI SATAN

După cum diavolul se îmbracă în haină de lumină ca să-i înșele, de se poate, chiar și pe cei aleși, tot așa înveșmântează el și minciuna în haina adevărului, lăsând iluzia rostirii unui principiu universal valabil.

Nu se poate da altă interpretare teologiei contemporane românești, în care s'au pus în funcție toate resorturile și s'au mobilizat toate inteligențele pentru apărarea comunismului ateu. te inteligențele pentru apăsă din București, care înainte de al Doilea Război Mondial începuse să se ocupe de educația copiilor și a tineretului, fără a uita să scrie religie pentru țărani și pentru intelectuali, astăzi s'au transformat într'o apologie a reformelor ateiste, pe care caută să le fundamenteze cu texte evanghelice sau cu speculații făcute pe baza Sfinților Părinți. Citind cartea Biserica Slujitoare a teologului Antonie Plămădeală, episcop și vicar și doctor la "Heythrop College", îți dai seama că la București s'a creat deja o teologie marxistă. Autorul este o proeminentă personalitate în viața bisericească din România. Nu e de mirare, deci, că a căutat să introducă ideile sale comuniste în învățământul teologic general. Cartea este cea mai perfectă demonstrație teologică a socialismului de tip comunist. Preasfințitul Antonie nu numai că vede în Sf. Ioan Gură-de-Aur un precursor al marxismului, ci chiar scoate, din predicile lui, "teoria plus valorii", ocupându-se pe larg de critica socială în opera Sfinților Părinți. Dar uită să spună că Sf. Ioan Hrisostom nu s'a făcut lingăul împăraților bizantini, cu toate că aceștia erau creștini, ci a criticat regimul din propria luițară, revoltându-se împotriva nedreptăților sociale; s'a ridicat împotriva lui Eutropius și a împărătesei Eudoxia, îndemnând poporul să nu ia parte la serbările imperiale în timpul Sfintei Liturghii, ci mai bine să intre în biserică și să se roage...

Ce ar fi dacă Preasfințitul Antonie Plămădeală ar rosti o omilie, de pe amvonul Patriarhiei din București, împotriva măsurilor anti-creștine ale guvernului comunist român care oprește pe studenți, pe elevi, pe profesori, pe soldați și pe ofițeri, să intre în biserică? Ce ar fi dacă s'ar ridica împotriva cuvântărilor ateiste ale lui Nicolae Ceaușescu și împotriva represiunii libertăților individuale în România? Noi nu putem concepe ca Preasfinția Sa, care a stat în închisoare cu mii de credincioși cu preoți și călugări, să facă astăzi teologie comunistă! Oare dacă ar fi trăit în țara noastră Sfinții Părinți capadocieni, pe care autorul îi citează din abundență, n'ar fi învinovățit partidul comunist pentru cele peste 100 cărți ateiste, în care se reprezintă Maica Domnului ca o femeie nedemnă iar Sfânta Treime sub forma organelor sexuale? Oare ar fi lăudat ei ocărmuirea din București pentru asemenea opere murdare, ca nu cumva să supere pe comuniști, și ar fi întins sub ochii credincioșilor textul din Biblie: "Supuneți-vă stăpânirilor"?... Oare Sf. Apostol Pavel s'a supus stăpânirilor, când acestea l-au oprit de a mai predica cuvântul Domnului în public, sau a murit martir? Ar avea curajul Preasfințitul Antonie să predice în piețile publice și în Marea Adunare Națională - așa cum a făcut Sf. Apostol Pavel în Areopagul din Atena - și să îndemne pe Români să se lase de ateism și de materialism? Având în vedere că trăim într'o țară cu regim comunist, de ce nu-și varsă Preasfinția sa talentul literar și gândirea teologică în niște apologii de tipul lui Atenagora, Tertulian sau Sf. Justin Martirul, în care să fie puși la punct cei care socotesc religia "un opiu al poporului"?

Stim că nu se poate și înțelegem. Savurând din plin avantajele libertății occidentale, nu poți recomanda altuia, care trăiește în teroare și în ispite, să fie un martir. Dar dacă ți-e frică de Satan și colaborezi cu el, cel puțin nu te închina lui și nu-l mai recomanda lumii că este "înger de lumină". Pare un paradox, însă Biserica românească mobilizează în prezent toate inteligențele, uzează de toate misiunile ei în străinătate, de toate delegațiile trimise pe la întrunirile ecumenice, pentru a apăra și a justifica actele unui regim comunist și ateu.

Este cunoscută poziția teologilor români la diferitele întruniri ecumenice. Toată lumea admiră vederile largi armonia, calea de mijloc, dialogul iubirii dus până la compromis. Dar dacă, în aceleași întruniri, se demonstrează pe bază de documente lipsa de libertate religioasă în România, teologii români sar în sus. Dialogul iubirii se transformă în impetuoase cuvântări de apărare a Partidului Comunist Român. Se ajunge la indignare și chiar la părăsirea sălii. Câte un ierarh român se scoală zidind: "Dacă în România n'ar fi libertate religioasă, eu n'aș fi aici." Guvernul plătește Patriarhiei române deplasările acestor delegații în străinătate nu pentru a apăra ortodoxia, pe care comuniștii dela București ar vrea s'o facă dispărută cât mai repede, ci ca să dea impresia că în relațiile externe, Biserica românească ar avea o libertate totală.

Ori, știut este că nenumăratele contacte externe ale Bisericii românești nu sunt posibile decât cu aprobarea guvernului comunist și trebuesc organizate numai prin Ministerul de Externe. Cât privește libertățile religioase, codurile românești în vigoare prescriu: "Ori ce comunicări cu caracter general, precum și ordinele bisericilor trebuesc supuse agenților guvernamentali de control, însărcinați cu afacerile religioase".

Așadar, ierarhii români nu au nici libertatea de a tăcea. Ci trebue să laude, să tămâieze pe Satan, să adore "urâciunea pustiirii".

Arhim. ROMAN BRAGA

Din "Iisus Biruitorul", Nr.1- 1976.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

BASARABIA - PĂMÂNT ROMÂNESC

-EVOLUŢIA ISTORICĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN-

-VI-

——Prof. Dr. Nicolae CIACHIR——

Este bine să se ştie pentru istorie. Aveam 17 ani şi eram elev la liceul "Timotei Cipariu" din oraşul Dumbrăveni, situat între Sighişoara şi Mediaş, pe Târnave. Cu ştirea directorului, profesorul de română, Bogza, la 27 de elevi, care eram în situaţia de-a lua drumul Siberiei, ni s'au făcut legitimaţii că suntem născuţi în Regat, eram tăiaţi din catalog, dar ni se puneau note fără dată, iar la internat, eram cazaţi într'o clădire mai izolată, de unde ne dădeam drumul pe frânghii în caz de pericol (şi au fost vreo 5 razii) şi ne răspândeam pe unde puteam câteva zile. Spre onoarea acestui liceu, dela portar la director, inclusiv toţi elevii şi profesorii ştiau, dar în anul şcolar 1944-1945 nimeni n'a suflat o vorbă. Dar în ţară se găseau şi cozi de topor. Iată câteva exemple:

Maiorul Simionescu, Comandantul Legiunii de Jandarmi Prahova, trimitea o notă telefonică la 15 Noembrie 1944: "Luaţi urgente măsuri ca toţi basarabenii şi bucovinenii care la data de 22 Iunie 1941 se găseau în Basarabia şi Bucovina de Nord, să fie imediat trimişi până la data de 17 Noembrie 1944 la staţia Boldeşti, în vederea plecării chiar şi fără voia lor."

Chestorul de poliţie Traian Mureşan dădea un comunicat pe raza Municipiului Timişoara, de-a nu închiria camere şi găzdui pe basarabeni fără aprobarea Comisiei aliate de Control şi de a-i denunţa pe toţi, la Biroul de Repatriere aflat la Primărie, la camera 53. Cei care nu se vor prezenta de bunăvoie până la 23 Martie 1945 vor fi duşi cu forţa. De asemenea vor fi pedepsiţi cei care le vor da găzduire.

Astfel, unii au fost duşi cu forţa, alţii s'au ascuns aşteptând timpuri mai bune, alţii au reuşit prin Iugoslavia ori Ungaria să ia drumul Occidentului. Recent, lângă Toronto, în Canada, am depănat amintiri cu doctorul Constantin Roman, basarabean, care prin Iugoslavia, a reuşit să se salveze. Alţii au putrezit în închisorile comuniste româneşti iar cei mai ghinionişti au fost predaţi de partea română să fie judecaţi.

Cazul fruntaşului basarabean, unul din realizatorii Unirii din 1918, Pan Halippa, predat Ruşilor în 1950 şi judecat la Chişinău de către un Tribunal Militar al Ministerului Securităţii al RSS Moldoveneşti: sentinţa s'a dat la 22 Iunie 1952 (a fost aleasă ziua când România a început războiul), iar cei care au judecat: colonel justiţie Preadko-preşedinte; membri: maior Nedorub şi căpitan Subin; secretar lct. major Kaceanov. Pan Halippa, fiul lui Nicolae, născut în 1883, condamnat la lagăr pe termen de 25 ani (avea atuncea 69 ani), pe baza Codului Penal al RSS Ucrainene. Ce constatăm, că în Moldova este în vigoare Codul penal ucrainean, iar judecătorii toţi ruşi şi ucraineni. Superlativul umanismului socialist: să dai unui om de 69 ani, 25 ani închisoare.

După moartea lui Stalin, i se reduce pedeapsa, intră într'o amnistie şi se întoarce în ţară, unde mai stă câţiva ani în închisoare. La 24 Ianuarie 1973, Pan Halippa, în numele grupului de deputaţi care mai erau în viaţă, ai Sfatului Ţării din Basarabia, adresează un memoriu Preşedintelui USA, unde cere energic să se pună capăt acţiunii de etnocid exercitat de guvernul sovietic împotriva populaţiei române din Basarabia şi Bucovina de Nord. Memoriul se încheia cu cuvintele: "Fără o justă soluţionare a problemei hotarelor etnice, pace durabilă în Europa şi în lume nu poate fi aşteptată". Memorii cu conţinut similar au fost adresate reginei Angliei, Preşedintelui Franţei, Preşedintelui Italiei, la ONU etc.

In 1974 Halippa, la vârsta de 91 ani, trimite o scrisoare ambasadorului USA la Bucureşti, în care face apel la faptul: "că răpirea Basarabiei de către Stalin din cadrul statului român a fost un act pus la cale de dictatorul Stalin cu dictatorul german Hitler şi acest act trebueşte anulat, cum au fost anulate la Potsdam toate actele lui Hitler".

Revenind la problemă, România, cu mari jertfe umane şi economice, termină războiul în tabăra Aliaţilor. Totuşi tratatul de pace nu i-a acordat statut de cobeligerantă, în plus pierzând teritorii: Basarabia, Bucovina de Nord şi Dobrogea de Sud. In plus delegaţia oficială română din care a făcut parte Gheorghe Tătărescu, Gheorghiu Dej, Ion Gh. Maurer şi alţii, nici n'a îndrăznit să ridice problema Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, pe motiv că aceste teritorii au fost reglate prin Convenţia de Armistiţiu. Au atacat doar cererile de despăgubire formulate de Puterile Occidentale.

Ruşinea a fost spălată parţial, de către delegaţia neoficială condusă de Grigore Gafencu. Cereau energic restituirea teritoriului cotropit, evacuarea trupelor străine, integrarea economiei româneşti în economia mondială, aşezarea executării tratatelor de pace sub oblăduirea Curţii Internaţionale şi navigaţie pe Dunăre sub control de asemenea internaţional. Din păcate toate aceste doleanţe au fost numai enunţate şi au rămas la dosar. In plus, prin Convenţia din 1948 dela Belgrad, URSS a reuşit să scoată de sub regimul internaţional braţul Chilia (rămânând internaţionalizat numai braţul Sulina, care curge exclusiv pe teritoriul românesc), încât accesul din Marea Neagră în braţul Chilia precum şi în porţiunea insulelor unde frontiera părăseşte canalul navigabil, urmând canale secundare, se poate face numai cu aprobarea Ruşilor.

Culmea ironiei, că la 4 Februarie 1948 partea română iscăleşte un Protocol la Moscova, care completa tratatul de pace din 1947 iscălit la Paris "că insula Serpilor situată în Marea Neagră, la Răsărit de gurile Dunării, intră în cadrul URSS". Mai mult, printr'un proces-verbal încheiat la 23 Mai 1948, se afirmă că insula Serpilor a fost înapoiată URSS, că în trecut a aparţinut Rusiei. Probabil nemernicii, care au iscălit un asemenea fals, dacă n'au murit, primesc pensii foarte mari.

Basarabenii, după 1944, au prins vremuri deosebit de grele. Spiritualitatea românească a trebuit să facă faţă unui regim stalinist, şi poststalinist crud: obligativitatea limbii ruse, înlocuirea alfabetului latin cu cel slav, deportări masive, falsificarea istoriei, întreruperea relaţiilor cu România. Tânăra generaţie, prin trimiterea la "specializare", repartizarea în producţie, satisfacerea serviciului militar, era trimisă cât mai departe de casă, spre a uita obiceiurile şi tradiţiile româneşti şi a se încadra în marea familie a popoarelor sovietice. Si totuşi Românii basarabeni au supravieţuit şi s'au călit în această luptă dusă pe viaţă şi pe moarte. Cum a fost posibil? In primul rând, prin conservarea cu dăruire, mai ales în mediul rural, a datinelor, credinţei şi obiceiurilor strămoşeşti.

Basarabenii au profitat la maximum de procesul de deschidere şi democratizare iniţiat de câtiva ani de către Gorbaciov. Forţele latente ale moldovenilor s'au desfăşurat vulcanic, în ciuda a 50 de ani de asuprire imperială şi desnaţionalizare. Reintroducerea limbii române ca limbă oficială şi a alfabetului latin, cât şi crearea de mecanisme politice, economice, sociale, culturale care să garanteze un nivel de viaţă acceptabil, civilizat, ca şi inteţirea de contacte cu România, duc la o regăsire naţională.

Situaţiile actuale complexe, jocul marilor puteri duplicitare, crearea de probleme artificiale (Republica găgăuză şi cea nistreană), oscilaţiile regimului dela Bucureşti, problema recuperării teritoriilor din Sud şi Nord (Ismail, Bolgrad, Cetatea Albă, Hotin etc.), dela Republica Ucraineană, atragerea elementului neromânesc din Republica Moldova şi multe alte obstacole şi piedici stau în faţa fraţilor basarabeni.

Dumnezeu să-i ajute şi să-i binecuvânteze.

CELE ŞASE DOCUMENTE SEMNATE LA ALMA ATA

Liderii celor 11 republici, reuniţi la Alma Ata (Kazahstan), au adoptat şi semnat următoarele documente:

1. Un protocol la acordul de creare a Comunităţii Statelor Independente, semnat la 8 Decembrie 1991, la Minsk, de către Belarus, Rusia şi Ucraina.

2. Declaraţia dela Alma Ata prin care liderii îşi reafirmă sprijinul faţă de principiile adoptate de comun acord la întâlnirea lor dela Minsk.

3. Un protocol al reuniunii şefilor de state independente - acord militar în care este definită succesiunea privind conducerea militară în timpul perioadei de tranziţie care va dura până la transformarea structurilor organismelor militare ale ţării.

4. Un document privind instituţiile coordonatoare ale CSI, prin care este înfiinţat un Consiliu al şefilor de stat, organism suprem, care coordonează interesele Comunităţii şi un Consiliu al şefilor de guvern, însărcinat cu problemele sociale şi economice.

5. O declaraţie privind drepturile şi obligaţiile fostei Uniuni Sovietice faţă de Naţiunile Unite.

6. Acord privind măsurile adoptate în domeniul armamentului nuclear.

Structurile instituţionale prevăzute pentru C.S.I. sunt următoarele:

- Consiliul şefilor de stat - va fi organul suprem al C.S.I., abilitat să aprobe documente esenţiale pentru C.S.I. şi să le amendeze. Preşedinţia sa va fi asigurată prin rotaţie.

- Consiliul şefilor de guvern, va juca de asemenea un rol în adoptarea politicii de bază a C.S.I., dar funcţiile sale precise nu au fost încă clarificate. Preşedinţia va fi de asemenea asigurată prin rotaţie.

- Comitetul pentru afaceri externe; Comitetul pentru apărare, însărcinat să pună la punct detaliile privind crearea unui comandament unificat al forţelor strategice ale C.S.I.; Comitetul pentru economie şi finanţe; Comitetul pentru protecţia socială a populaţiei; Comitetul pentru transporturi şi comunicaţii.

In cadrul C.S.I. nu va mai exista o cetăţenie unică. "Nu va exista statutul de cetăţean al C.S.I., căci nu va fi vorba de un stat", a declarat Elţîn. "Fiecare stat, a subliniat el, va avea propria sa legislaţie, iar locuitorii Rusiei vor putea beneficia de o cetăţenie dublă".

DECLARAŢIA FRONTULUI POPULAR DIN MOLDOVA

In legătură cu semnarea de către Preşedintele Republicii Moldova a protocolului de constituire a Comunităţii Statelor Independente.

Luând act de semnarea astăzi, 21 Decembrie 1991, de către Preşedintele Republicii Moldova Mircea Snegur, a protocolului de constituire a Comunităţii Statelor Independente, Frontul Popular din Moldova face publică următoarea declaraţie:

- Prin semnarea acestui act se crează un obstacol în plus mişcării de eliberare naţională a Românilor din teritoriile ocupate şi anexate în 1940 în realizarea obiectivului ei fundamental, similar cu al celor trei Ţări Baltice - lichidarea consecinţelor Pactului Ribbentrop-Molotov.

- Protocolul dela Alma Ata a fost semnat fără o consultare prealabilă a Parlamentului Republicii Moldova, fără a informa opinia publică în stilul secretomaniei tradiţionale caracteristice regimurilor comuniste totalitare.

- Considerăm că aderarea Republicii Moldova la o atare comunitate nu va contribui la soluţionarea gravelor probleme social-economice cu care se confruntă republica, ci dimpotrivă va conduce la o criză şi mai gravă în acest domeniu, deoarece prin documentul semnat nu se realizează nimic altceva decât menţinerea teritoriilor româneşti ocupate şi anexate în sfera de influenţă a fostului imperiu sovietic.

Adoptată la şedinţa Sfatului Frontului Popular din Moldova, Chişinău, 21 Decembrie 1991.

APELUL CONSILIULUI NAŢIONAL AL UNIRII CĂTRE NAŢIUNEA ROMÂNĂ

Fraţi Români, din ţară şi de pretutindeni,

Anul 1992 poate fi anul reîntregirii Ţării şi reunirii neamului românesc.

Aceasta este speranţa Consiliului Naţional al Unirii din componenţa căruia fac parte 46 de parlamentari din Chişinău şi 61 de parlamentari dela Bucureşti, la care au aderat un număr de organizaţii.

Dezagregarea imperiului sovietic a creat posibilităţi reale în vederea lichidării consecinţelor Pactului Molotov - Ribbentrop. Intr'un moment unic de renaştere a Europei, în care naţiunile îşi regăsesc identitatea, poporul român nu concepe consolidarea unui alt stat pe teritoriile româneşti ocupate decât ca o formulă de oportunitate politică, care să deschidă calea spre reîntregirea neamului românesc.

Acum, la sfârşitul anului 1991, atât de promiţător pentru aspiraţiile Românilor, ne adresăm întregii naţiuni, urându-i să se regăsească în deplina sa integritate teritorială şi spirituală într'un stat român pe care înaintaşii noştri ni l-au lăsat ca moştenire la 1 Decembrie 1918.

Fie ca cea de a treia generaţie unionistă a Românilor, după cele dela 1859 şi 1918, să-şi ducă povara onoarei datoriei naţionale până la capăt.

La Mulţi Ani!

29 Decembrie 1991, Iaşi

VASILE MILITARU

—— D. RADU-UDAR ——

La 8 Iulie 1959, se stinge din viaţă, înlăuntrul pereţilor reci ai închisorii dela Ocnele Mari, Vasile Militaru, acela care, printr'o activitate literară prodigioasă, desfăşurată cu deosebire în anii premergători celui de al Doilea Război Mondial, pătrundea tot mai adânc în conştiinţa poporului român.

Devenise un fel de Bolintineanu şi Alecsandri al epocii sale, căci nu era serbare şcolară sau altfel de manifestare festivă, în al cărei program artistic să nu figureze măcar o fabulă sau măcar o poezie patriotică de Vasile Militaru.

Este de reţinut şi faptul că, de câteva ori în cursul aceleiaşi săptămâni, emisiunile radio îi rezervau zeci de minute acestui poet, devenit nu numai atât de popular, dar şi poate cel mai reprezentativ, făcându-se ecou al aspiraţiilor şi atitudinii unui popor, la al cărui orizont se iveau nori tot mai negri.

Deşi pline de tumult şi unele chiar de răzvrătire, versurile lui Vasile Militaru erau "cantabile". Cu ritmul lor perfect şi adecvat fondului, cu rimele lor melodioase şi armonice, bogate în idei care ţinteau către un adevăr logic, demonstrat şi lapidar enunţat, ele se memorau cu uşurinţă şi circulau - fie şi fragmentat - în masa poporului (precum şi acelea ale celor doi clasici citaţi) asemenea creaţiilor folclorice (Adesea, cel ce le cita nu le cunoştea autorul).

Patriotismul cald al poetului, curajul său mergând până la temerar nu numai că nu conveneau duşmanilor noştri (care mizau pe dezagregarea noastră naţională, pe compromiterea şi înăbuşirea năzuinţelor noastre sfinte, pe ignorarea trecutului nostru istoric şi pe încălcarea drepturilor noastre consfinţite), dar făceau ca Vasile Militaru să fie trecut pe lista celor proscrişi să moară lent, prin supunerea lui unui regim de umilire şi suferinţe cumplite ale penitenciarelor pentru deţinuţii politici.

Cunoscător al limbii, stăpân pe uriaşul volum de cuvinte al ei, dar mai cu seamă cunoscător al marilor (şi intraductibilelor) noastre locuţiuni şi sintagme, poetul a ştiut să obţină - prin folosirea măiastră a acestora - cele mai puternice efecte în conştiinţa şi sensibilitatea cititorilor săi. "A smulge sufletul din noapte, neam cu ţara toată flori, cu zori pe gene, a te face munte fără cărăruie, scrie-ţi flăcările sfinte, cârpa steagurilor roşii", iată numai câteva dintre imaginile dintr'o singură poezie care vădesc - ca şi acelea din oricare altă creaţie a sa - nu numai talent artistic, dar şi o cunoaştere, ca folos a disponibilităţilor alesei noastre limbi.

In viaţa lui relativ lungă, deşi scurtată de vicisitudinile închisorii, Vasile Militaru avu parte şi de noroc şi de nenoroc.

In adevăr, este un noroc să te naşti cu talent, care să se afirme din adolescenţă şi să se confirme în prag de tinereţe. (Prima poezie la 15 ani, şi primele poezii publicate, la 18 ani, în "Literatură şi Artă Română" la care colaborau strălucite personalitaţi ale vremii, precum: Haşdeu, Coşbuc, Duiliu Zamfirescu, Al. Vlahuţă).

A fost un noroc deosebit pentru poet să fie apreciat şi... ocrotit, de către un Vlahuţă şi Delavrancea.

A fost, de asemenea, un noroc să se vadă urcând pe scara către glorie, scară ale cărei trepte se marcau, an de an, prin apariţiile poeziilor înmănuncheate în volume: "Stropi de rouă", "Graur cel nesocotit", "Ilinca şi Harul busuiocului", "Fabule", "Vorbe cu tâlc", "Viermi şi Stele", "Chiot către neamul meu", "Ben Hamar cântă", "Merele de aur", "Cântecele vinului", "Poemele nemuririi" la care se adaugă poeziile publicate în "Gorjanul", "Universul", "Convorbiri literare", precum şi versuri inspirate din religie.

Despre nenorocul lui? A fost acela de a fi împărtăşit soarta miilor de "vinovaţi" că şi-au iubit şi şi-au slujit ţara, integritatea ei, ca şi demnitatea şi aspiraţiile sfinte ale poporului din care s'au născut. Precum cei mai mulţi dintre marii oameni care s'au ales în dubla noastră milenară istorie, Vasile Militaru s'a născut şi-a trăit din şi printre ţărani. Este succesor al zecilor de generaţii care au păstorit turme, au cântat din caval şi au luptat pentru apărarea gliei. In copilărie, a fost, asemenea lor, întru totul. Devenind apoi "citadin" şi lărgindu-şi prin instrucţiune şcolară şi cultură - orizontul cunoaşterii, poetul s'a angajat în altfel de luptă, făcând suliţă din peniţă şi din vers caval, fapt ce i-a atras ura duşmanilor Românilor care i-au grăbit drumul către martiriu şi moarte.

Am fost alături de poetul Vasile Militaru, atunci când în condiţiile tragice, impuse de geniile răului, de forţele întunecate ale comunismului, a trecut în eternitate.

Era zi de început de Iulie a anului 1959, însorită, percepută de noi, deţinuţii, doar prin ajutorul puţinelor raze ale soarelui care pătrundeau prin desele şi grelele jaluzele pironite pe la ferestre.

Către ora prânzului, deţinuţii politici, începuseră să devină tăcuţi. Işi spuseseră ce aveau de spus în primele ore ale dimineţii. Cred de cuviinţă să spun, că în timpul acestor sporovăieli, de după servirea postului ceai, printre altele se manifesta şi îngrijorarea faţă de starea gravă a sănătăţii poetului Vasile Militaru, scos din celulă şi internat în infirmeria închisorii. Il ştiam acolo dar alte veşti despre sănătatea lui nu mai aveam.

Mi-l amintesc pe deţinutul Profir V. care recita adesea, în celulă, versuri din poeziile poetului, cum ar fi poezia "Moş Andrei", "Sase pui şi-o biată mamă" şi altele.

Versurile din poeziile de Vasile Militaru erau întotdeauna o stare de melancolie, de tăcere în celulă, îndemnau la meditaţie.

Ne plimbam pe intervalul dintre paturi, pe mijlocul celulei (care erau de neatins între orele 5 şi 21), când se dădea stingerea, când bestia care supraveghea celula pe din afară a tras brusc greul zăvor şi a deschis uşa. Ne-am oprit din plimbare şi încremeniţi am aşteptat urmările. Pentru intimidare, gardianul încruntat şi-a plimbat privirea peste toţi cei din celulă.

Aflându-mă în acel moment în preajma uşii, am fost scos afară cu încă un deţinut, acesta era un preot, nu-i mai reţin numele, care după spusele lui îmi amintesc să era de prin comuna Franceşti-Vâlcea, pe atunci făcând parte din regiunea Argeş. Nu bănuiam ce se va întâmpla cu noi. Scoşi afară, ne aşteptam totuşi la schingiuire, lucru ce se petrecea din când în când pentru, a se băga spaima în toţi cei ce se aflau în celulă, invocând te miri ce motive. A dat Dumnezeu că nu s'a întâmplat aşa. Am fost duşi pe un coridor întunecat, ne-a oprit în faţa unei uşi. A deschis-o şi ne-a poruncit să intrăm înăuntru, aici fiind o cameră - celulă - a infirmeriei închisorii.

Singur în cameră, un om, deţinut, era căzut din pat cu faţă în jos. Gardianul tiran i s'a adresat cu ura care-l caracteriza:

- Banditul ăsta trage să moară. Ridicaţi-l pe pat.

L-am întors cu faţa în sus. Acest om era Vasile Militaru, cu ochii daţi peste cap, faţa brăzdată de chinurile morţii în care să zbătea. Nu mai avea nici o scăpare. Dar ochii parcă mai cereau salvarea din ghearele morţii.

Am trecut la picioare, făcându-i semn preotului să treacă la cap. Din privire şi prin mişcarea buzelor - gardianul stătea în uşă - ne-am înţeles ca preotul să-i spună rugăciunea cea de pe urmă, pentru dezlegare. Când preotul a început - prin mişcarea buzelor să-i facă rugăciunea - în timp ce-l ridica pe pat, muribundul a lăsat pleoapele în jos şi parcă mulţumit, s'a înseninat la faţă, în clipa când l-am aşezat pe pat, şi-a dat sufletul. Aşa i-a fost dat, să nu aibă o lumânare aprinsă la căpătâi în acele ultime clipe ale vieţii. Ne-am dat seama cât de profundă a fost credinţa în Dumnezeu a poetului patriot.

Cu vocea strangulată i-am adresat păgânului care stătea în uşă:

- A murit deţinutul!

- Dă-l în ..... de bandit! Bine c'am scăpat de el, a fost răspunsul tiranului.

Inmărmuriţi de durere am aşteptat alte porunci.

- Staţi aici, a tunat gardianul, închizând uşa pe dinafară.

In scurtul răgaz ce l-am avut, ne-am putut face semnul crucii şi să zicem: "Dumnezeu să-l ierte pe cel trecut în nefiinţă!"

Am putut constata că poetul stătea singur în celulă fără nici un ajutor. Pe mica măsuţă de fier - tablă - se găsea o cană cu acelaşi ceai apos pe care-l beam şi noi ceilalţi, o bucăţică de turtoi şi un castron de tablă în care era puţin arpacaş.

Am tresărit când a zdrăngănit zăvorul şi şi-a făcut apariţia gardianul. Ne-a aruncat din uşă o cămaşă şi o pereche de indispensabili curate şi ne-a poruncit:

- Dezbrăcaţi-l pe bandit de ce are pe el şi îmbrăcaţi-l cu rufele astea.

Am executat operaţia sub supravegherea lui. Când a văzut că este gata, ni s'a adresat autoritar:

- Ieşiţi afară! Bine că a murit. Este un bandit mai puţin în ţară.

Ne-a condus la celulă, în care timp avu grijă să ne atragă atenţia:

- Să nu cumva să ciripiţi în celulă, unde aţi fost şi ce aţi făcut.

Am intrat în celulă şi s'a tras greul zăvor.

Cum am intrat, am fost înconjuraţi de fraţii de suferinţă.

Nu am stat în mijlocul lor, am plecat prin cameră, ştiam că paznicul se poate uita pe vizor să vadă ce facem, dar cu vocea tremurândă le-am şoptit că a murit Vasile Militaru. Instantaneu, s'a păstrat un moment de reculegere. Le-am povestit apoi, ceea ce am fost puşi să facem în timpul cât am lipsit din celulă.

După semnele ştiuţe de noi am urmărit trecerea acelui căruţ, vestea că trece ne-o dădea chiar el prin scârţâitull roţilor, cu lada pe el, în care se cărau cei decedaţi la groapă, în cimitirul din dosul închisorii. Si'n adevăr, l-am auzit şi văzut printre jaluzele, trecând înspre seară prin faţa geamurilor noastre, tras de doi deţinuţi de drept comun. Pe el avea lada - aceeaşi ladă pe care o mai văzusem - în care era dus la groapă poetul şi patriotul Vasile Militaru. După circa 30 de minute, căruciorul cu lada goală pe el, tras de aceeaşi deţinuţi de drept comun se întorceau dela cimitir.

In celulă s'a evocat îndelung în acea zi şi în următoarele zile viaţa şi opera scriitorului patriot.

Ne aplecăm cu admiraţie şi pioşenie în faţa acestui "produs şi exponent" al unei naţiuni.

Fabulele, poeziile-imn, precum "Tara mea", sunt oricând de actualitate, ca mesaj educativ - patriotic şi ca model de limbă artistică.

In ceea ce ne priveşte, sperăm într'o antologie a unor scriitori români mari dar uitaţi. Printre aceştia şi printre primii, Vasile Militaru trebue să fie prezent.

VORBE CU TÂLC

—— Erast CĂLINESCU ——

POLITICA SACULUI CU SOARECI

Ci-că un om cam ciudat, mergea supărat pe stradă, cu un sac în spate. Din când în când, omul bombănea şi învârtea sacul, furios. La întrebarea unui trecător, ce are în sac, omul îi răspunse: "Soareci". "Si de ce învârţi sacul?" îl mai întrebă trecătorul. Iar omul cel ciudat îi răspunse: "Păi, dacă nu-i ameţesc, se organizează şi-mi rod sacul!"

Guvernarea fesenistă a transformat România dintr'o închisoare într'un fel de Turn Babel, în care "nu se mai înţelege om cu tovarăş"!

Masa populaţiei este manipulată în permanenţă, ca să nu se organizeze. Si nu numai opoziţia politică, ci chiar cei care au votat cu feseneul, iar acum se miră ce a ieşit. Precum şi alţii care au crezut că Ceauşescu a dus cu el, în groapă şi mizeria.

Iată, însă, că mizeria a rămas afară şi îşi arată colţii şi mai abitir decât înainte, luând locul speranţei unui popor întreg. A unui popor care tot încearcă să-şi organizeze o opoziţie capabilă "să roadă sacul", dar este ameţit în permanenţă, ba cu ciolane de ros, oferite unor lideri, ba cu o sărăcie provocată în mod deliberat, ba cu pământ oferit ţăranilor, fără mijloace de muncă, ba cu anemice măriri de salarii, în raport cu scumpirea vieţii, ba cu libertatea presei, fără hârtie şi fără mijloace de transport, ba cu libertatea expresiei, controlată la radio şi la TV de către fesene, ba cu o libertate individuală, cu cenzura şi cu securitatea în spate.

Insăşi opoziţia este infiltrată cu agenţi, care se străduiesc să anihileze elementul naţional, prin însuşirea şi golirea de conţinut a chemărilor sale, prin exagerarea sacrificiilor celor care ne-au adus comunismul şi prin neruşinata ignorare a suferinţelor şi a jertfei de sânge a însuşi poporului român.

Si atunci, cu cine să rozi sacul? Noroc că a început să putrezească singur, cu concursul neprecupeţit al minerilor progresişti, care deturnează trenuri ca în filmele Western şi vin la Bucureşti cu elan, ca la cârciumă...

Dar ulciorul nu merge de multe ori la apă! Dovadă cocteilurile Molotov, servite peste gardul prezidenţial dela Cotroceni...

CONU' PETRICĂ, FAŢĂ CU REACŢIUNEA...

"Nu va fie frică, Iliescu pică. Pică şi Petrică!" strigau mai în primavară, tinerii, celor care îi priveau din ferestre şi din balcoane.

Dar iată ca Petrică a alunecat, primul, pe schemă. "Halal de tine!", i-ar spune Papaşa Neulander, dacă ar mai fi trăit s'o vadă şi p'asta.

Povestea, însă, a început mai demult, când Petrică jura că el este profesor şi nu face politică şi nu va participa la viitorul guvern. Si când, vorbind "maselor", cu capul gol ca un adevărat revoluţionar, avea gata pregătite, în spate, toate rechizitele necesare ca să fie crezut pe cuvânt. Aşa ca la o simplă mişcare din perciuni, un viitor ministru îi pasa un sul misterios, pe care dânsul îl desfăşura cu surâsul său sincer, în faţa poporului, carele îşi citea cu uimire şi cu entuziasm, dorinţele gata împlinite: "Jos comunismul! Jos securitatea!" Si, mă credeţi ori nu, asta e o scenă văzută, nu făcută...

Că apoi se răzgândi, asta e altă poveste, mai cu nucă.

Nu se cunoaşte întocmai: ori că a visat Petrică, într'o noapte, un ciolan gras, ori că s'o fi visat vreun Făt Frumos, îndrăgit de femeile dornice, pe care le făcuse fericite dintr'o trăsătură de condei şi care i s'au dat cu tot cu voturi, - cert este că dimineaţa l-a pălit "deja aşa o amnezie" că a uitat ce a spus şi s'a repezit impetuos înspre scaunul de "premier".

Iar asta e altă poveste şi ultima. Deocamdată...

Ciolanul puterii era el gras, dar îl rodeau doi. Si nu pe rând, ca în vechile democraţii, ci deodată. De unde i s'a tras că Iliescu a apucat ciolanul mai tare şi a apăsat pe butonul "Hai minerii"! Si degeaba s'a codit Petrică să nu-şi dea demisia, că Iliescu i-a şi primit-o!

Dar cum sângele apă nu se face şi cum năravul din fire n'are lecuire, Petrică al nostru, în loc s'o şteargă, bine crescut, cu coada'ntre picioare, a ieşit el pe uşă, dar se caţără acum să intre pe fereastră, înapoi în scena politică a României.

Deci, cu dolarii agonisiţi după metoda Geniului Carpaţilor (dar mai repede), umblă acum de colo-colo şi ţipă ca din gură de şarpe că el a fost luxat printr'un puci comunist, dar nu se lasă!

Dar, nu vă fie frică: Iliescu tot pică, chiar după Petrică. Si încă mai de sus...

APEL CĂTRE TOATĂ SUFLAREA ROMÂNEASCĂ

CONSILIUL NATIONAL ROMAN, cea mai veche organizație mondială românească de exil, care își are drept deviză eliberarea României și aducerea patriei noastre în rândurile națiunilor democrate, drepte și iubitoare de Dumnezeu, oameni, cultură și natură, luând în considerare falimentul uman, politic, economic și cultural al guvernului neocomunist din țară și zbuciumul și dezorientarea și disperarea care își fac tot mai mult loc în inimile Românilor, a decis ca prim pas inițierea unei cotituri radicale în mersul țării.

Convingerea noastră este că o cotitură majoră în mersul țării se poate realiza numai și numai prin noi, prin mobilizarea întregii suflări românești spre ținte, care singure pot scoate țara din impas. Căci CNR s'a născut din credința adâncă în puterea nelimitată a spiritului, iar țintele sunt forțe de atracție care polarizează energiile și unifică gândurile.

Noi suntem totodată convinși că tot răul poate fi și ocazie a binelui, că Dumnezeu încearcă pe cel pe care-l iubește, idee exprimată și de gândirea noastră populară prin proverbul "în tot răul e și-un bine".

Analizând, în același timp situația din țările din Răsăritul și Centrul Europei, scăpate prin îndurarea Domnului și nu prin puterile proprii, de comunismul oficializat, am ajuns la concluzia că singura șansă a României, lipsită atât de ajutorul din afară cât și de cel al unui înstărit și puternic stat-frate (cum e cazul Germaniei), este:

1. Unirea tuturor Românilor, din țară și din străinătate, fără deosebire de credință religioasă sau politică. Liantul unirii îl poate forma dorința realizării unei Românii libere, drepte, democratice și iubitoare de Dumnezeu și creatură.

In această perspectivă e necesar organizarea unui Centru de Informare și de Strângere de Donații. Atribuțiile acestui centru sunt:

a) de a face cunoscut tuturor Românilor, din țară și străinătate, necesitatea noii orientări spre unitate în scopul reînvierii națiunii și necesitatea donațiilor în bani și bunuri utile refacerii naționale.

b) centralizarea și repartizarea donațiilor industriilor și activităților care au nevoie de ajutor imediat.

Se cere în consecință și editarea unui "Buletin special" care să dezvolte această temă și care să ajungă sub ochii oricărui Român, oriunde acesta s'ar afla.

2. Crearea unui for superior, a unui creier al națiunii, format din specialiști din toate domeniile, care să decidă țelurile imediate și cele mai îndepărtate ale activităților ce urmează a fi întreprinse. Căci nu trebue uitat: momentul istoric pe care-l trăim necesită trei factori de mare importanță și anume INTELIGENTA, ACTIVITATE și ALTRUISM.

Trebue făcut deci totul spre dezvoltarea CONSTIINTEI JERTFEI. Jertfa a devenit cheia problemei refacerii chiar în țara miracolului economic, Germania. Să luăm aminte.

Cât priveste INTELIGENTA, de care nu ne putem plânge, ea trebue îndrumată spre ORGANIZAREA UNUI DRUM AL REFACERII NATIONALE.

Refacerea este însă direct dependentă de INVENTIVITATE.

Inventivitatea românească trebue direcționată spre tehnica viitorului, spre acea tehnică care pretinde nu atât cunoștințe și practică în tehnologie prezentă, ci invenții care pun bazele tehnologiei viitorului.

In această privință urmează a se da prioritate aliajelor suprarezistente, minimotoarelor de mare putere, combustibililor noi, energiei solare, supraconductorilor, computerilor, emisiunilor laser și de particule, fuziunii nucleare, plasmei biofizicii opticii, tehnicii căilor rapide de comunicație (și pe bază magnetică) etc. etc.

Toate aceste activități de cercetare pretind însă în cea mai mare măsură intervenția statului, care urmează a le organiza și susține material.

Pe de altă parte este adevărat că fiecare om cu idei și cu interes pentru invenții poate cerceta și fără ajutorul statului. De aceea se cere celor dotați în această direcție de a depune efort sporit și de a avea conștiința datoriei față de viitorul prosper al patriei, față de ideea scoaterii României din impasul total în care a ajuns.

3. Crearea unui "Centru de asanare a industriei existente și punere a bazelor industriei viitorului". In această privință trebue invitați investori străini spre a cumpăra sau a participa și a moderniza uzinele din țară chiar cu prețul unui mare șomaj. Pe de altă parte același centru are și atribuția de a aduce soluții rapide în problema șomajului. Aceasta prin recalificare, ajutarea intrării în economia de piață liberă, în agricultură etc.

4. După cum se poate ușor constata toate aceste puncte sunt organic și ca atare necesar legate de dezvoltarea ALTRUISMULUI. La realizarea acestui factor hotărâtor sunt chemate toate elementele constituente ale statului; guvernul, biserica, presa și televiziunea, partidele politice, intelectualitatea, scriitorii precum și marea masă a celor ce muncesc. Este nevoie aici de o susținere coordonată și de explicarea acestui principiu renăscător, de o preluare a lui în viața personală a fiecăruia, deci de exemple vii.

Toate punctele de mai sus se pot realiza optimal prin includerea lor în programul guvernului. Cum însă guvernul neocomunist este lipsit de idei, orizont și interes sincer pentru țară, iar opoziția e la rândul ei în mare parte lipsită de viziune și în plus scindată și mâncată de ambiții puerile sau de profilare partinică sau personală, punctele acestea de program ar trebui cel puțin preluate, pe cât se poate, de grupuri conștiente sau de persoane individuale care, în măsura posibilului, să le concretizeze într'o formă sau alta.

Marea masă a populației are însă la îndemână o armă extrem de puternică anume presiunea opiniei publice. Dacă Românii devin conștienți de necesitatea stringentă a acestor puncte-program și le susțin în toate modurile, prin viu grai, prin exemplu, prin partide, presă, parlament etc, aceasta va duce la formarea unui curent de opinie care va mătura orice din fața lui.

Tocmai în vederea formării acestui curent de opinie, care nu e altceva decât reînvierea morală a națiunii, CNR-ul vine cu a 5-a propunere:

5. Schimbarea capitalei României

Acest punct depinde numai și numai de cetățenii țării. Noi deschidem în acest sens o listă de semnături care urmează acestui Apel și care se referă aici numai și numai la acest ultim punct. Motivele imediate ale acestei schimbări de capitală sunt:

1. Rolul unei capitale este de a oglindi nu numai centrul politic și administrativ ci și centrul istoric, reprezentativ, integrator, național și geografic al unei țări.

Istoric, deoarece el trebue să facă legătura peste secole și milenii cu tradiția statului unitar existent odată în jurul șirei spinării carpatice. Statul lui Burebista, al lui Decebal își avea centrul în mijlocul țării, în Transilvania. Acest centru și geografic al statului a adus cu sine posibilitatea focalizării forțelor întregului teritoriu. El a fost un factor deosebit de forță geo-politică, un factor unificator. Marea Unirea din 1918 a neglijat acest factor fundamental, fapt care s'a răzbunat ulterior.

Schimbându-se capitala, istoria țării noastre ar fi luat alt curs. Altul ar fi fost spiritul care ar fi animat pe politicieni. Altul ar fi fost factorul integrator, care e unul din funcțiile esențiale ale unei capitale. Nu ca cel inexistent sau cel mult integrator în sens cosmopolit al Bucureștiului, inițial capitală - și ea excentrică- a unuia din Principatele Române, mai mult sau mai puțin dependent de o putere străină. Altul avântul unificator și mobilizator ce l-ar fi exersat asupra țării întregi. Ca atare întreaga atmosferă morală și întregul activism comunitar al țării ar fi fost altfel. In plus toate provinciile s'ar fi putut astfel identifica cu acest oraș nou, creat cu ajutorul și contribuția lor și care le-ar fi putut reprezenta.

Istoric deci și în sensul reprezentării esenței fiecărei provincii românești precum și în sensul focalizării tradiției autentice de pe tot teritoriul patriei și nu a unei tradiții de import, străine. Istoria a mai dovedit odată valoarea acestei idei a capitalei centrale în perioada română a "Daciei felix". Bunăstarea provinciei s'a datorat în mare măsură și poziției centrale a capitalei Apulum.

Reprezentativ-integrator. Capitala, după cum am amintit, trebue să fie și un centru reprezentativ al țării întregi. Ea trebue să oglindească atât uman cât și tradițional-cultural toate provinciile românești și ca atare ea trebue să fie, geografic, cât se poate mai aproape de acestea.

Integrativ, în sensul că prin focalizarea umană și culturală ea unifică toți Românii și toate minoritățile naționale împreună cu tradițiile lor culturale. Această integrare iradiază în tot spațiul românesc contribuind astfel la unificarea în spirit a tuturor. Altfel ar fi fost astăzi de exemplu relațiile dintre Români și Secui dacă de pildă capitala ar fi fost nou construită. după cum propunem noi, undeva prin apropiere de Sf. Gheorghe.

Secuii s'ar fi putut identifica cu aceasta, la început măcar geografic, ar fi putut avea posibilitatea descoperirii adevăratei lor identități renunțând la maghiarizarea la care au fost supuși de-a lungul secolelor și și-ar fi putut dezvolta în libertate și bună vecinătate specificul, adevăratul lor specific național.

Național. Capitala în centrul țării dezvoltă prin contactul direct cu toți cetățenii țării și tradițiile lor culturale, prin legarea mai strânsă a cetățenilor de mersul țării conștiința națională și întărește în același timp conștiința unității statului. Prin aceasta, capitala va putea oglindi spiritul național în mod fidel și central în toate domeniile de manifestare.

2. Dar nu numai din punct de vedere spiritual, politic și național o capitală centrală are o influență benefică asupra viitorului și bunului mers al țării. Din punct de vedere administrativ și financiar schimbarea capitalei aduce cu sine, chiar dacă nu imediat în toate sectoarele, avantaje neprețuite. Distanțele scurte spre toate colțurile țării aduc economii mari de bani, timp și energie. Legăturile cu restul țării sunt rapide și nespus de avantajoase din punct de vedere bănesc etc.

Din punct de vedere administrativ construirea, după toate cerințele vieții moderne, a unui oraș nou drept capitală în centrul țării aduce cu sine avantajele de neprețuit ale unei perfecte funcționalități politice și administrative de pe urma cărora țara nu poate decât profita.

3. Uman. Nu trebue uitat apoi faptul că prin crearea unei noi capitale în centrul țării se pun bazele unui oraș a cărui populație nu mai prezintă eterogenitatea și antagonismele umane ale Bucureștiului, un oraș lipsit de poluarea mediului înconjurător cât și de poluarea morală caracteristică metropolelor și în special Bucureștiului. In plus alegerea unui teren stâncos permite construirea de clădiri cu mult mai sigure din punct de vedere seismic, iar apropierea de munte oferă condiții optime de lucru și de viață în cursul întregului an.

Pe lângă toate acestea trebue reținut faptul că în modul acesta se dă geniului românesc ocazie de a se manifesta în libertate în toate domeniile vieții materiale, culturale și spirituale, mobilizând în același timp creativitatea națiunii, și legând activitatea țării de un țel înalt și salutar.

Datorită tuturor acestor motive enumerate mai sus cerem construirea unei noi capitale a țării în apropiere de Sf. Gheorghe.

Wiesbaden, Germania, 20 Nov.1991

Grupul de Conducere al CNR

Cornel Crisan — ing.Paul Morcov

dr.Aug.Al.Bidian — A Makarow

George Dumitrescu: « Spațiul mioritic »

PICTORUL GEORGE DUMITRESCU

Vallorbe, Elveția

Va veni probabil și momentul în care ne vom putea deplasa dintr'un oraș în altul, dintr'o țară în alta, măcar acolo unde sunt Români ce ne invită să petrecem împreună o zi de sărbătoare artistică. Până atunci, suntem mulțumiți că măcar invitațiile la vernisaj pot ajunge până la noi. "Jura artistique", Vallorbe, Elveția, a 12-a expoziție anuală, uleiuri, fotografii, poezii, grafică, sculptură, artă decorativă, momente coregrafice și muzicale - iată, pe scurt, conținutul ultimei ediții a expoziției colective inițiate de D-nul George Dumitrescu.

L-am cunoscut pe D-nul Dumitrescu prin intermediul mătușii sale, D-na Margareta Dumitrescu, fiica marelui pictor Stefan Dumitrescu. Ocazia a constituit-o prima vizită efectuată de domnia sa în România, imediat după Revoluție, după 20 de ani de absență. Cu ochii injectați de lacrimi ascunse, D-nul Dumitrescu mi-a acordat primul interviu umplându-și cuvintele cu duhul culorii pe care numai un pictor știe să il ofere, cu dorul și cu tandrețea pe care numai un poet știe să le exprime. Din toate fațetele cu care se prezintă D-nul Dumitrescu în fața vieții și a lumii, doctor în medicină și chirurgie, pictor, poet, fotograf, colecționar și filantrop, eu o prefer pe aceea de creator de "corespondențe" între arte. Versurilor pline de melancolie și de accente patetice, le corespunde desenul viguros, clasic, închis în chipurile omenești, brăzdate poate de prea mult suflet. 'Peisajele' literare, transfigurări ale unor stări sufletești, însoțesc sclipitoarele compoziții simbolice, în tehnică mixtă, încheind armonios adevărate embleme ale unui spirit frematător, plin de o fermecătoare mobilitate. Să nu uităm să spunem că D-nul Dumitrescu este posesorul a peste 50 de diplome și medalii, decernate de diferite foruri internaționale, dintre care amintim: 1979 Oscar di Monte Carlos Trofeo "Oscar 1980" La Bitta - Milano; Oscar 1980 - San Marino; 1981, Oscar "Dei due Mondi" - Firenze; 1986 "Palma d'Oro d'Europa", Anno Accademico și primul premiu internațional "Andrei Saharov", Medalia de aur "Orașul Moscova". La plecarea din țară, D-nul Dumitrescu ne-a promis o expoziție în Sălile Dalles. Prima mare personală! Noi ne pregătim în fiecare zi s'o întâmpinăm.

Elza CENUȘĂ

Scrisori din țară

Se apropie doi ani dela răsturnarea dictatorilor și instalarea în locul lor a "emanaților" neocomuniști (de ce neo?), alcătuiți din același aluat cu răposații și școliți la aceleași școli ale partidului - care scoate iar capul, de fapt neatins de "urmașii odioșilor" starea țării, în prag de iarnă, este catastrofală.

Noi urgii, dintr'un spectru cernit, îi împresoară și-i asupresc pe Români: șomajul, inflația galopantă, întunecarea oricărui orizont al speranței, spre a se contopi cu vechile racile nevindecate - mizeria, frigul, teama de ziua de azi și de cea de mâine.

Am sub ochii mei mai multe scrisori: unele adresate mie, altele unor amici. Transcrierea unor pasaje din aceste jalnice mesaje românești, mi se pare mai adecvată decât orice "analiză politică", întrucât ele vorbesc dela sine.

Păstrând anonimatul autorilor - numele atribuite fiind false și informațiile despre ei aproximative - întrucât "brațul SRI" (Serviciul Român de Informații) ar putea fi tot atât de lung ca și cel al Securității, de care nu știm bine prin ce se deosebește-, am respectat toate ambiguitățile și precauțiile autorilor înșiși, dictate de prudență, păstrând însă forma și expresia utilizate de ei.

In prima scrisoare, Domnul Tudorache, pensionar, fost mic "negustor" în rețeaua de Stat, "socialistă", în vârstă de peste 80 ani scrie: "Doriții noștri copii și nepoțel. Noi suntem bine sănătoși, avem ce ne trebue, nu ne lipsește nimic, ceea ce vă dorim și vouă. Acasă la voi e bine, cum a lăsat nora. V'am făcut ușa grilă de fier. Mașina am eu grijă de ea. S'a scumpit. Prima oară 205.000, a doua oară 420.000 Acu se vorbește în popor de 600.000. Toate sunt scumpe decât pâinea 8 lei. Restul: cornuri, chifle, japoneze, cozonaci s'a scumpit de 3 ori.

Cartofii 50 lei, ceapa 60, brânza 200, carnea 186 Kg (aia de 31,) cafeaua 900, măsline proaste 400, strugurii 50, pepenii, foarte mulți, s'a vândut și cu 3 lei Kg, varza 8(...)

Pământ ne-a dat la A 4 pogoane, la B 9 pogoane și la C un sfert de pogon pădure (...) Țăranii la țară și-au făcut asociații, au muncit și au de toate, porumb foarte mult, însă timpul e întârziat. Recolta de struguri cam slabă, au fost mănați (...). In țară sunt multe de spus, dar nu pot să le cuprind pe toate, totul s'a privatizat, dar aprozarele dacă te uiți la ele sunt la fel, dar sunt particulare.

Ce a rămas cu prețul neschimbat - pâinea, laptele, zahărul 32 lei Kg, dar e puțin. Vin, țuică am făcut. Făină, mălai, am făcut rost dela țară. Doar cartofi nu am să cumpăr. In schimb avem orez. Cartofii sunt mai scumpi ca strugurii (...) E tare greu. Insă toată lumea vrea să le vie de-a gata, nu muncește la țară, porumbul e pe câmp, grâu s'a făcut foarte puțin, cartofii și 60 lei Kg, strugurii 50, ceapa până la 70. Restul - e jale: 1 frigider mic 25.000 lei. Am fost la poștă să iau o vedere-16 lei. Un plic trimis la voi era 9 lei acum e 40.

V'am spus ca să știți și voi ce e în România. Prețurile nu's controlate de nimeni. Banii se devalorizează. Pe zi ce trece, dolarul s'a vândut 300 lei, acum oscilează 180-160 (...)

Lucia, prietena noastră, profesoară, având peste 40 ani, ne scrie: "Mi s'a făcut silă de tot. Eu fac drumuri: la serviciu, la mama, acasă, la cozi (încă mai putem să cumpărăm câte ceva). Dar de Luni, când s'or scumpi toate produsele din nou, nu cred să mai am de ce sta la coadă. Deja de azi, costul unei călătorii cu tramvaiul sau autobuzul este de 15 lei în loc de trei! Insă salariul, și așa mizerabil, a rămas același, neindexat la inflație.

Spicuiesc din scrisoarea lui Virgil, de peste 50 ani, salariat al unui institut de cercetări: "Situația editurilor de Stat este foarte proastă. Accesul la hârtie este îngreunat, chiar blocat de editurile particulare care sunt cu zecile, dacă nu cu sutele și cu care nu prea pot intra în competiție.

Se publică și se bucură de succes editorial mare cărțile de două parale, care treptat degradează cultura noastră. A fost, de exemplu, reeditat și s'a vândut ca pâinea caldă "Aventurile submarinului Dox".

Cărțile editate de editurile de Stat sunt mult mai ieftine pentrucă sunt subvenționate de Ministerul Culturii, dar fondurile lor sunt limitate și numărul de cărți publicate este mic.

Nu avem căldură, nu putem lucra pe cât ne trage inima, ne îmbolnăvim, ne cuprinde deprimarea.

Se spune că în Decembrie, când temperaturile și mai scăzute vor periclita instalațiile în pericol de a plezni, se va acorda atât cât să nu crape țevile; cât despre oameni...

Vinovat este fostul guvern (Roman), care nu s'a îngrijit de viața oamenilor ci de afacerile lui, și poate chiar deliberat de crearea mizeriei-mediu fertil pentru ideologia totalitaristă, oricare ar fi ea.

Acum ne așteaptă alte încercări, după unificarea cursului valutar (...) Că viața noastră e ca un basm; prea abundă însă aici zmeii și prea rare și neputincioase sunt zânele!(...)

De 30 Noembrie mă voi gândi la tine, ne vom gândi la voi, cum o facem de altfel deseori, în împrejurări care cer tot felul de asociații de idei în legătură cu desfășurarea atât a vieții concrete, cotidiene, cât și a vieții intelectuale care trăiește mai presus de frig sau cine știe de ce alte spaime, înainte, ca și acum și să sperăm că și în viitor (...)

Panseu de serviciu: Dumnezeu se îngrijește ca lucrurile să rămână așa cum sunt, deoarece se poate și mai rău.

După cum își poate da seama oricine, cele trei scrisori - mărturii - reflectând gânduri și preocupări izvorâte din trei medii diferite - prezentate și altor cititori, au un numitor comun: ele zugrăvesc un chip hâd, cel al României feseniste, și necazurile fără număr ale Românilor anticomuniști.

Andrei PANDREA

ROMÂNI DE PE TOATE MERIDIANELE LUMII
ROMÂNI CARE NU V'AȚI UITAT OBÂRȘIA

a apărut în România publicația lunară editată de Uniunea Scriitorilor

"MEMORIA"

-revista gândirii arestate-

Revista își propune să scoată la lumină tot lanțul de incredibile suferințe, sub toate aspectele, la care a fost supus nefericitul popor român în aproape cinci decenii de comunism și să aducă această istorie, încă neștiută, la cunoștința poporului român și a lumii.

Demersul ei reiese limpede cercetând primul număr al revistei (Noembrie 1990) și "Apelul" inserat pe ultima pagină.

Revista apare într'un moment dificil pentru noua societate democratică, în construcție azi în România, și cu deosebire greu pentru lumea scrisului și culturii românești. Exorbitanta scumpire a tiparului (hârtie, cerneluri, manoperă tipografică etc.) ne crează mari dificultăți și se pare că ele nu vor fi curând amendate.

In fața acestei situații, pentru ca revista să poată dura și să-și poată atinge scopul (recuperări de documente, cercetări pentru elucidarea unor aspecte obscure ale acelei epoci, gropi comune etc.), apelăm la Dv. cu rugămintea de-a vă afla alături de noi. Orice ajutor, sub orice formă (abonamente sau donații în bani sau donații în tehnică tipografică etc.) îl vom primi cu multă gratitudine și numele Dv., ca susținători ai noștri, îl vom publica în revistă.

Sperând că vom găsi la Dv. audiența de care avem atâta nevoie, vă mulțumim din toată inima.

REDACTOR SEF
Banu Rădulescu

CRONICA

Săptămânal politic-social-cultural,
IAȘI-ROMÂNIA, Str. Vasile Alecsandri Nr. 8

Este o publicație cu un profil divers - cultură, artă, literatură, filosofie, istorie, știință, cultură religioasă (pagini speciale în fiecare număr, realizate de Biserica Catolică și Biserica Ortodoxă), cultură universală.

Conform programului nostru realizăm în fiecare număr o rubrică intitulată "Valori românești în diasporă", prin intermediul căreia facem cunoscute, în primul rând în țară, activitatea și opera Românilor care locuiesc peste hotare.

Am fi onorați dacă revista "Cronica" s'ar bucura de atenția Dvs. și a colaboratorilor Dvs. și ar deveni o prezență constantă în instituțiile comunității românești pe care o reprezentați, ca și în rândurile membrilor comunității care doresc s'o posede în familie.

Revista noastră este înscrisă în Catalogul Publicațiilor Interne la poziția 842 și are ISSN 1220-4560.

Apare bilunar, în 16 pagini, format 1/4 din 61/86 cm., realizată pe tipar înalt, la două culori.

Instituțiile și cititorii din străinătate se pot abona prin depunere în contul nostru 47.21.71.66.50.10 la B.C. Iași, a sumelor corespunzătoare - în dolari SUA sau echivalent în alte monede convertibile. Zona europeană: 96 dolari SUA (1 an). Zona americană și australiană: 108 dolari SUA (1 an). In abonament este inclus și serviciul de expediere efectuat de redacție.

Cu încrederea că ne vom bucura de atenția și sprijinul Dvs., vă mulțumim pentru colaborare.

REDACTOR SEF
Ioan Holban

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Român, ardelean, cu domiciliul în Germania, intelectual, atrăgător și serios, întreprinzător și hotărât, 34 ani, 1.85 m, doresc cunoștință cu Româncă canadiană, americană sau australiană. între 26-36 ani, intelectuală, atrăgătoare, cu dorință serioasă de căsătorie, pentru o căsnicie fericită. Răspuns serios, cu fotografie recentă la: Ioan Bâlc, 7800 Freiburg, (Box) Postfach: 231. Germany.

*Tânăr modest din România, 18 ani, 1.68 m, 66 kg., doresc să mă căsătoresc în Canada sau în USA. Corespondența se va face pe adresa următoare: Muntean Valentin Florin, Of. Poștal nr.37, căsuța nr.153, București, România.

*Intelectuală, 32 ani, fără obligații doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu Român din Canada sau USA. Răspundeți la: Ioana Bratu, B-dul Al. Lăpușneanu Nr.110, Bloc L7, ap.1, Constanța, cod 8700, România.

*Inginer chimist, 25 ani, 1.71 m, brunetă, doresc corespondență cu Român canadian în limba franceză. Scrieți la: Brenda Padina, Sos. Pantelimon Nr.367, Bl.A3, sc.1, ap.32, Sector 2, Cod 73564, București, România.

*Doresc căsătorie cu Româncă, 20-40 ani, stabilită în Canada, Australia, Noua Zeelandă, USA, RS Africa. Sunt inginer, 31 ani, 1.75 m, 75 kg. Rog scrieți, incluzând fotografie, la: Aurel Dumitrescu, Lindenstrasse 11, Gerlingen 7016, Deutschland, Europe.

*Văduvă de medic, pictoriță, frumoasă, 1.62 m, 52 kg, brunetă, ochi verzi, gospodină, serioasă, fidelă, doresc căsătorie cu Român stabilit în USA, Canada, dornic de un cămin liniștit. Răspuns detaliat la: 2712 Sylvan Street Little Canada, MN, 55117 St. Paul, USA. Tel. (612) 776-0296. 'Pentru Flori".

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

—George DONEV—

CRIME DE NEIERTAT

Ti se iartă toate crimele afară de una:

Ai fost legionar!

E "tradiție democrată" să acuzi pe legionari de toate: naziști, comuniști, parașutiști care au vrut să fure revoluția etc.

Curcubeul acuzelor înseamnă că acuzatorii nu și-au cristalizat o opinie clară despre monstrul îmbrăcat în cămașă verde, așa că le sărim în ajutor dezvăluindu-le una din crimele care a zgâlțâit pe politicienii vânători de voturi și pe Vlădica cel Isteț care a ieșit pe brânci din țară, Carol al II-lea:

Pe malurile râului Buzău se afla satul Vișani: (Râmnicu Sărat) aci, în fiecare an când veneau ploile, satul era inundat și de fiecare dată, înainte de alegeri, veneau politicienii să încheie târgul: votați-ne, că vă construim digul, vă facem șosele etc.

Dar, până la urmă, politicienii rămâneau cu voturile și țăranii cu inundațiile.

Legionarii au pornit-o de-a-ndoaselea călcând toate regulile din scriptura campaniilor electorale.

Ei nu s'au căciulit cerșind voturile, pupându-se cu moașa comunală; ei au hotărât să construiască, cu mâinile lor, digul.

S'au făcut planuri care au fost aprobate de autoritățile de resort, apoi s'a dat sfoară prin vecini și s'au strâns vreo 500 de tineri: țărani, elevi, studenți, muncitori etc. S'au ridicat corturile, s'au adus uneltele, pe scurt s'a format o "Tabără de muncă" sub conducerea farmacistului Aristotel Gheorghiu.

Dar nici n'au apucat să care prima roabă de pământ la digul menit să oprească furia apelor, că au năvălit cu furie autoritățile, cu ajutorul armatei, care au distrus tabăra, au bătut, arestat și umilit pe tinerii vinovați că încercau să împlinească o faptă samariteană.

Atacul s'a întâmplat în ziua de 10 Iulie 1933.

Ministrul de Interne, care a dat ordinul, se numea Armand Călinescu, același ministru favorit al Regelui Carol al II-lea care, în 1937, a luat măsuri "nu foarte aspre" de a ucide pe conducătorii Mișcării Legionare în frunte cu Codreanu....

Copiem o pagină din dosarul "Terorismului Legionar!"

COMUNIȘTI ȘI COMUNIȘTI

Dela Petre Roman citire:

"Au fost foarte mulți comuniști care au luptat împotriva comunismului și au fost necomuniști care erau turnători ai Securității."

Aprecierile premierului au stârnit proteste.

Dl. Roman vrea să reabiliteze pe comuniști și să acuze pe necomuniști, dar recunoaștem și o fărâmă de adevăr.

Ne gândim la unii refugiați care s'au înscris în partid pentru a o tuli peste hotare, dar odată ajunși în Lumea Liberă ei s'au dedicat luptei anticomuniste; dar am întâlnit și necomuniști ce ne sfătuiau, pentrucă avem rude în țară, să facem doar cultură, cântând "Foaie verde" și mâncând sarmale.

Ce-a spus Dl. Petre Roman nu trebue să ne supere, ci să judecăm pe fiecare după cum se poartă, dar să nu uităm și gambiturile celor care se bat cu tricolorul ca să deraieze lupta exilului.

AVEM "VOIEVOZI"

In California, un oarecare, ce se vrea cel puțin Domnitor dacă nu Rege-plin, a trimis un mesaj tuturor Transilvănenilor informându-i că, începând dela 1 Ianuarie 1992, ei aparțin noii republici Transilvania....iar până la recunoașterea oficială de marile puteri, noul guvern și-a domiciliat palatul, ministerele etc. într'o căsuță poștală (15X20X45 cm.) din Los Angeles, Ca.

"România Liberă" (nr. 522): subliniază: "Nu suntem în posesia buletinului medical psihiatric al noului Ciubăr-Vodă..."

DOARME FĂRĂ SĂ SFORĂIE

"Eu am conștiința împăcată, dorm liniștit pe perna mea pentrucă mi-am făcut datoria."

Cel care și-a "făcut datoria" se numește Vasile Ciolpan, fostul director al lagărului de exterminare dela Sighet, e Român are 3 clase primare, 9 luni de "școală de partid" și a făcut parte din regimentele Anei Pauker: "Horia, Cloșca și Crișan".

Pe Vasile nu-l supără conștiința c'a bătut și schingiuit oameni ca Ion Mihalache, Gheorghe Brătianu, Iuliu Maniu etc.

Vasile a executat ordinele, iar cei care au emis ordinele sforăie și ei, cu conștiința împăcată, unii chiar în fostele case ale celor bătuți și schingiuiți.

NE COMUNICĂ BULĂ:

Conflictul dintre Președintele Iliescu și fostul Premier Petre Roman, l-a lăsat pe Dl. Iliescu foarte îngrijorat:

Nu mai găsește comuniști sinceri ca să formeze un guvern democrat.

ROMFEST '92

18, 19, 20 SEPTEMBRIE 1992

NEW YORK, N.Y.

Președinte, Ion SIMULESCU

Secretar, Nidia BELCEA

—EDITORIALE—

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1XO

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

PITESTI de D. BACU	$ 20.00
POEZII DIN INCHISORI, culegere de Zahu PANA	20.00
CU ACUL PE SAPUN, poezii de Zahu PANA	18.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	15.00
CETATI SFARAMATE, schițe și nuvele de N.NOVAC	7.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare) SI CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA — Se comandă împreună	22.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	20.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	8.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	22.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00
DESPRE NOI, de Eugenia USERIU	15.00
TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII, de Vasile MILITARU	18.00
VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	$ 6.00
PUNCTE DE VEDERE, de Eugen POPESCU	15.00
POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
MEDITATII SI MARTURISIRI, de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poeziide Alex. BIDEANU	10.00
CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
JURNALUL FERICIRII de monahul N.STEINHARDT	22.00
TRANSYLVANIA (limba engleză) de Traian GOLEA -Restablishing Historical Truth-	10.00
POEMS FROM COMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Pitești, tradus în limba engleză) de D.BACU	20.00

★ La fiecare comandă se adaugă $ 2.00 pentru expediție

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

CORUPŢIE, ABUZURI, ILEGALITĂŢI, FĂRĂ LIMITĂ

Reprezentanţii FSN (Frontul Silniciei Naţionale), satrapii oraşului Târgu Frumos (jud. Iaşi), Primarul M. Olteanu şi secretarul primăriei, V. Cupşan, sunt un exemplu tipic de mafie comunistă renăscută. Cererea D-nei G. Bulancea. (licenţiată abuziv, după 15 ani de muncă, înregistrată şi aprobată pentru ocuparea unui post la starea civilă la primărie, de aceeaşi şnapani) a fost furată dela secretariat şi ruptă de M. Olteanu care i-a afirmat că un asemenea post costă 30.000 de lei! (mită). De altfel nici o aprobare oficială nu se poate obţine în oraş fără bacşiş. Printre altele V. Cupşan a sustras, dela primărie şi dela serviciile dependente, mochete, perdele, un pian ce se afla la fosta casă a copiilor (împrumutat dela Conservatorul din Iaşi!) materiale de construcţii pentru vila lui care şi-o construieşte cu muncitorii dela primărie, şi-a însuşit salarii de funcţionari fictivi etc. etc. Toate aceste fărădelegi au fost dovedite şi denunţate, dar poliţia şi justiţia nu vor să ştie de nimic.

Până când?

UCIGAŞII PROTESTEAZĂ

La una din ultimele şedinţe a PSM, filiala Alba, s'au lansat apeluri Preşedintelui, Parlamentului şi Guvernului în care se cerea:

- restituirea PSM-ului patrimoniul fostului PCR
- suspendarea proceselor intentate foştilor activişti ai PCR
- eliberarea necondiţionată a tuturor deţinuţilor politici.

Aplaudat şi ovaţionat, tov. Gh. Câmpeanu, reprezentantul c.c. al PSM a declarat: "Ce atâtea cruci şi troiţe? Ce eroi? Aştia care au murit reprezintă ruşinea neamului. Au distrus tot ce am construit noi în 40 de ani." (!?) Cu profund dezgust constatăm ce naivi am fost în Decembrie'89. Credeam că puii de năpârcă vor dispare. N'au făcut decât să năpârlească.

ÎN MEMORIA MARTIRILOR REVOLUŢIEI

"Jertfa acestor martiri s'a făcut în duhul jertfei Mântuitorului, a spus părintele Galeriu. Ea trebue să ducă la reînvierea neamului românesc... Vom răspunde în faţa istoriei dacă noi, dăruindu-ni-se libertatea prin jertfa copiilor noştri, nu mergem către adevăr".

DE NECREZUT

Spitalele psihiatrice din ţară în care putrezesc sute de bolnavi adevăraţi (nu ca cei din "epoca de aur" care erau în majoritate adversari ai regimului) sunt finanţate sub orice limită imaginabilă. Alocaţia pentru un bolnav este de 4 lei pe zi, nici măcar cât costul unei cutii de chibrituri. Singurul tratament aplicat bolnavilor este îndesirea gratiilor dela uşi şi ferestre.

O NOUĂ SCUMPIRE A VIEŢII

Comunicatul Ministerului Economiei şi Finanţelor şi al Ministerului Muncii publicat în M.O. Nr. 179, ne înştiinţează că media preţurilor produselor alimentare au crescut, în perioada Septembrie-Decembrie 1991, cu 40,8%. Incuria, reaua credinţă, corupţia şi minciuna conducătorilor noştri nu au limite. Răbdarea asupriţilor probabil că da!

RECORD EUROPEAN

Statisticile Comunităţii Economice Europene ne informează că România a ajuns pe primul loc, în Europa, în ce priveşte consumul de energie pentru industrie (80%) şi pe ultimul loc privind energia consumată de particulari.

PROTESTELE PE PORTATIV

Cristian Paţurcă, autorul celebrului "Imn al golanilor" a obţinut, nu fără dificultăţi, editarea de către firma "Electrecord" a unui album de cântece, intitulat JOS COMUNISMUL, cântate anul trecut (înainte de Iunie) în Piaţa Universităţii.

Printre altele găsim în album: "Imnul golanilor", "Golan post mortem", "Scrisoare deschisă către parlament" etc.

ŞOBOLANII ABANDONEAZĂ VAPORUL

Senatorul FSN Vasile Ailenei a plecat în U.S.A. unde are intenţia să şi rămână; pe Americani i-au mai păcălit şi alţii! Că D-nul senator a ters-o când şi-a dat seama că gluma se îngroaşe nu-i nici o pagubă: o lichea mai puţin. Pagube sunt însă cei 60.000 de lei pe care senatorul îi datorează Parlamentului şi care în graba plecării a "uitat" să-i plătească.

VEŞTI ÎMBUCURĂTOARE

Corespondenţa cu fraţii din Republica Moldova este francată la fel ca şi pentru serviciile interne.

Ministerul Invăţământului şi Stiinţei a acordat pentru tinerii români din Basarabia 1400 de burse pentru învăţământul preuniversitar, 800 burse pentru studii universitare complete şi câte o sută de burse pentru doctorat cu şi fără frecvenţă. Doctorilor li se mai acordă o bursă pe 100 de luni pentru specializare.

IZOLAREA C.F.R.-ULUI

Cu începere dela 1 Ianuarie, vagoanele C.F.R. nu mai pot circula pe liniile din Vestul Europei deoarece nu îndeplinesc standardul de calitate şi curăţenie impus de căile ferate din Europa de Apus.

Cele mai noi vagoane sunt vechi de 10 ani, dar ce le-a scos din circulaţie este neglijenţa: geamuri sparte, fotolii rupte, murdare, toaletele înfundate, căldura şi lumina nu funcţionează etc.

SIMPLE COMPARAŢII

S'a publicat lista "ilegaliştilor" arestaţi în perioada 1921-1944 care include pe Ana Pauker, Ceauşescu, Pătrăşcanu, Dobrogeanu-Gherea, Bodnăraş, Teohari Georgescu etc.

In 23 de ani au fost deţinute 126 de persoane. Nici un comunist n'a fost omorât. Comparaţi cu închisorile regimului PCR-ist.

PUNCTUL OPT PESTE HOTARE

Timişorenii au cerut ca pe un timp determinat, să nu fie admisă candidatura la alegeri a foştilor membri din Partidul Comunist care au ocupat posturi cheie. In România punctul opt al timişorenilor a fost ignorat dar îl vedem introdus, cu diferite modificări, în Cehoslovacia şi Lituania.

AJUTOR BATJOCORITOR

Cele 2.400 de familii sinistrate după cutremurul din vară în zona Banloc-Ofseniţa (jud. Timiş) au primit 23 milioane lei ajutor dela guvern, adică pentru 1 familie cca. 9600 lei!

Ce poate face cu acest "ajutor" un gospodar care s'a trezit cu casa distrusă, când construcţia unei camere cu bucătărie costă 60.000 lei. Această sumă se dublează dacă ţinem seama de lucrările anexe (termoizolaţie, sanitare etc.) cât şi de cele de amenajare a terenului. Marea majoritate a sinistraţilor sunt cazaţi în corturi chiar şi acum, iarna!

Clădirile social-culturale, dispensare, şcoli, biserici, sunt şi ele în ruină. Prefectura a cerut un ajutor de 4 milioane de mărci guvernului.... german. Frontului Silniciei Naţionale nu-i crapă nicidecum obrazul de ruşine, cerşind.

AVEM PRIVATIZARE

Până acum Românul avea bani şi n'avea ce cumpăra, acum are ce cumpăra dar n'are bani. Si într'un caz şi în altul comuniştii au rămas favorizaţi: înainte aveau magazine speciale iar azi, pentrucă şi-au păstrat înaltele funcţii, au bani.

"UNIFORMIZAREA PREŢURILOR"

Pentru ca pe viitor să nu mai existe diferenţe între ce li se cerea străinilor şi ce plăteau Românii, preţurile camerelor de hotel de pe litoralul Mării Negre au fost "uniformizate", prin hotărâre ministerială.

Astfel, la hotelurile "trei stele", o cameră cu două paturi costă, pe noapte şi pe persoană 2.800 lei, iar la hotelurile "două stele" 2.000 lei!

Capitala ţării n'a fost desconsiderată nici ea; hotelul bucureştean de categoria I, "Turist" afişează: cameră pentru 1 persoană 4.000 lei pe noapte, 2 persoane 6.000 lei şi 3 persoane 8.000 lei pe noapte! Preţurile camerelor de hotel de categorie inferioară au fost "uniformizate" în aceeaşi proporţie. Românilor cu venituri între 7.000-10.000 lei pe lună (majoritatea) le rămân totuşi la dispoziţie sălile de aşteptare din gări şi băncile parcurilor publice. A patra "liberalizare" a preţurilor este aşteptată nu cu nerăbdare, ci cu disperare.

AFACERI LA NIVEL ÎNALT

Nici astăzi aproape nimeni nu-şi explică de ce guvernul a plătit - din visteria, ca şi goală, a statului - 1.000.000 dolari unei firme particulare, străine, pentru întocmirea proiectului Legii de privatizare care în prima sa ediţie era inadecvată şi a trebuit să fie schimbată prin amendamente.

De ce? Mai ales că Banca Mondială ne propusese să ne acorde creditul necesar, cu o singură condiţie: aceea ca firma desemnată să fie aleasă prin licitaţie. Ori, comanda dată n'a fost supusă nici celei mai mici urme de licitaţie!

Oare Petre Roman şi "eminenţa lui cenuşie" Adrian Severin n'ar trebui, într'o bună zi, luaţi la întrebări şi pentru această "afacere" flagrantă? Ce-i drept, proprietăţile din Long Island şi California nu aşteaptă, trebuesc plătite.

Pelerinaj comemorativ

Procesiunea a început la Cimitirul Eroilor, unde a fost oficiată o slujbă de pomenire de către preoţii Galeriu, Mehedinţu, Voicescu şi Buga, împreună cu un cor alcătuit din studenţi ai Institutului Teologic. Florile, lumânările şi lacrimile au însoţit îndureratea aducere aminte. Principesa Margareta a depus o coroană de flori.

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Luni, 13 Ianuarie 1992, ora 11.00, ora Bucureştiului, s'a stins din viaţă MIHAI MOŢA, fiul martirului Ion Moţa şi nepotul Protopopului Ion Moţa din Orăştie.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Amănunte în numărul viitor.

REDACŢIA

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

VĂD CU CAPUL ÎN NISIP

Avem partid comunist sub îndrumarea tovului Verdeț; a reapărut “Scînteia”, iar pentru reînvierea neoceaușismului s'au reactivat bătăușii ca reprezentanți ai “indignării” opiniei publice.

Printre victimele bâtelor: Colonelul în rezervă Marin Poplecu, unul din inițiatorii mutării chipurilor glorificate în piatră și pe piedestal ai eroilor comuniști din Parcul Libertății (Carol I).

Au mai fost “educați” și doi membri fondatori ai Comitetului de Acțiune pentru Democratizarea Armatei (C.A.D.A.): Maiorul Constantin Cârligeanu și Locotenent-colonelul Octavian Chiriac.

Dan Liviu Nicolae, redactor la “România Liberă” a fost urmărit și molestat extrem de grav când s'a dat jos din autobuz în Piața Lahovari. Huliganii îl căutaseră pe “Domnul Băcanu”, dar în lipsa directorului s'au mulțumit să bată și-un redactor.

Totuși, un semn bun, știrea a fost transmisă atât la radio cât și la televiziune. Se va face o anchetă serioasă pentru identificarea bătăușilor? Aceasta-i o altă întrebare.

In afară de perpetuarea educării prin măciucă, asistăm la falsificarea istoriei și minimalizarea zilei de 22 Decembrie, 1989.

“Scînteia” își cere scuze: “Reintrăm în viața politică a țării după o absență nepermis de lungă” și-și repetă promisiunile de acum patru decenii: “...să realizăm o societate în care poporul să fie propriul său stăpân, adică o societate democratică.”

Ziarul, ca să țină caldă memoria împușcaților, publică fotografia lui Ceaușescu primindu-i pe soții Sadat la Castelul Peleș.

Reactivarea D-lui Verdeț și reapariția oficiosului “Scînteia”, ne dezvăluie mentalitatea celor care gândesc ca strutul în nisipul balivernelor din Sahara teoriilor lui Marx.

Ei n'au văzut crimele comise în numele viitorului “rai”;

Ei n'au auzit plânsul și gemetele celor întemnițați pe nedrept;

Si tot ei n'au înțeles că dela Răsărit, în loc de lumină, ne-a venit foamea și teroarea.

Câinii și pisicile fac ochi după 9 zile, nu poate Dl. Președinte Iliescu, să-și deschidă ochii?

Au trecut peste 15.000 de zile!

CARTIERUL PRIMĂVERII UMPLUT CU TOMNATICII PCR-IȘTI

Frumosul cartier “innobilat” cu reședințele ceaușiștilor a rămas neschimbat. Cam vreun sutar din fosta elită de “aur” continuă să domicilieze în casele obținute în baza legilor lui “Davai”.

Cel cu ciocan greu în partid după ce se tot plimba și uita ca să-și aleagă locuința după placul lui, a nevestei, cățelului și soacrei, se ducea și bătea la ușa proprietarului, și când acesta le deschidea ușa, el îi spunea doar trei cuvinte:

“Casa sau pușcăria?”

Așa s'au mutat și au rămas încă în “Cartierul Primăverii” foști membri ai CPEx, foști miniștri, fostul primar al Capitalei, Dl. Ilie Verdeț (Președintele noului Partid Comunist Român), etc.

Până în prezent guvernul n'a luat nici o măsură ca să înapoieze casele adevăraților proprietari su moștenitorilor legali.

Printre cei azvârliți în stradă se numără și inginerul Neicu Mircea care, în 1949, a avut onoarea de a i se fi “admirat” locuința chiar de Dl. Ion Gheorghe Maurer, fost șef de guvern și fost Președinte al Marii Adunări Naționale.

Atila nu înapoia nimic din ce-a cucerit, iar “Maurer et Co.” au aceleași principii: nu înapoiază locuințele luate cu forța.

Dl. Neicu Mircea l-a dat în judecată pe Dl. Maurer și cere să i se redea locuința din B-dul Eroilor 104. Așteptăm sentința.

CU CINE SE ADUNĂ

Sfătuitorii D-lui Președinte Iliescu: Colonelul de Securitate Ardeleanu care în trecut supraveghea pe disidenți și membrii partidelor istorice și General-locotenent Vasile Pancia, fost atașat militar în Franța și Italia. Ambii sunt comuniști cu educație și devotament: au terminat Academia de Stiințe Politice “Stefan Gheorghiu” și au servit cu fidelitate pe Ceaușescu.

AL CUI E “RENAULT”-UL?

Un Renault 25 Bacarrat, ($54.000) a fost donat de guvernul francez Premierului Româniel, Dl. Petre Roman.

Dar Dl. Roman nu mai e “Premier” și acum se pune întrebarea: al cui e automobilul? Este al D-lui Roman, actualmente persoană particulară, ori al D-lui Stolojan, actualul premier?

Până la rezolvarea problemei Dl. Roman se plimbă cu Renault-ul.

A OMORÂT-O ÎNTUNERICUL

Studenta Nelly Bejan, venită din Basarabia ca să studieze la București, a murit datorită unui accident, a cărui vină cade în întregime asupra autorităților școlare.

Nelly ședea la hotelul “Cișmigiu” transformat în cămin studențesc. Intr'o seară a vrut să coboare cu liftul, coridorul era în beznă. Nelly a deschis ușa la lift și a pășit în gol. Liftul era la etajul I. A căzut și a murit.

Pe lângă întuneric se mai adaugă și o altă neglijență, orice ușă de lift nu poate fi deschisă dacă liftul se află la alt etaj, dar la căminele studențești totul e permis.

FERICITE ȘI NEFERICITE

Inainte de votarea Constituției P.F. Patriarh Teoctist a trimis un apel Adunării Constituante, Parlamentului României, solicitând “în numele ierarhului, clerului și credincioșilor.....să se includă în fruntea Constituției României formula consacrată și în constituțiile altor țări: 'In Numele lui Dumnezeu Atotputernic'.”

Constituția s'a votat fără “...Dumnezeu Atotputernic”

A fost un gest frumos al P.F. și regretăm că n'a fost semnat și de reprezentanții celorlalte culte. O parte de vină o poartă chiar Prea Fericitul care a ignorat, ori a admis sugerarea fesenistă, de a nu fi invitat la comemorarea reînhumării Eroului Necunoscut pe toți reprezentanții cultelor: Catolici, Uniți, Protestanți, Evrei, Musulmani etc.”

Eroul nu se identifică cu nici o religie cu nici un grup etnic. El nu aparține nimănui, de accea e “necunoscut”; dar Eroul fără identitate aparține tuturor și El este și rămâne simbolul unirii.

ȘI CU MORȚII TE “DESCURCI”

Azi Românul nu mai fură, el se “descurcă”.

Ca exemplu de “descurcă reală” redăm o știre din București, publicată în “Free Press”, 6.12.91:

Le murise unchiul și ultima lui dorință era să fie îngropat, alături de restul familiei, în cimitirul de lângă Caransebeș. Dar unchiul, pe lângă dorință, nu lăsase nici un ban pentru înmormântare și transportul unui cadavru la 500 de km. costa o avere pentru nepoți.

Dar nepoții s'au descurcat! L-au îmbrăcat pe unchi de iarnă grea, i-au tras căciula peste urechi, i-au stropit hainele ca să miroase a rachiu și-au pornit cu el, ținându-l de sub braț și l-au suit în tren. Nepoții au explicat că unchiul e beat și totul a mers de minune. Unchiul a dormit buștean iar frigul și întunericul au ținut secretul până s'au dat jos din tren.

Un bilet București-Caransebeș, costă $10. Prețul unui coșciug este $300.

NICI TREI ZIARE PE ZI

Expedierea până la 50 gr. a unui ziar în străinătate costă: 60 lei la care se adaugă: 75 lei taxele pentru îndeplinirea formalităților vamale, plus 25 lei taxa de ambalare. Un muncitor nu câștigă destul ca să poată expedia în străinătate trei ziare pe zi.

ÎNTÂLNIREA MAREȘALILOR

Mareșalul Alexandru Averescu, Constantin Prezan și Ion Antonescu s'au întâlnit cu chipurile pe “Medalia Aniversară” emisă de Secția Numismatică a Cercului Militar.

Se împlinesc 75 de ani dela intrarea țării în Primul Război Mondial și 50 de ani dela intrarea în cel de al Doilea Război.

Medalia a fost bătută într'un număr restrâns de exemplare.

“AVEREA DIAVOLULUI”

Când Ceaușescu a fost întrebat la proces dacă are bani ascunși în străinătate, răspunsul a fost NU, dar când i s'a cerut să iscălească o declarație în acest sens, el a schimbat macazul:

“Răspund numai în fața Marei Adunări Naționale!”

Ca să amăgească publicul, s'a format o comisie cu scopul de a da de urma banilor. S'au angajat doi experți canadieni care au anchetat și aflat că izvorul dolarilor, destinați Ceaușiștilor, era Compania “Crescent” (anagrama “Secret N.C.”).

Dar în loc de continuarea anchetei și recuperarea dolarilor, Dl. Iliescu a concediat pe anchetatori; însă anchetatorii concediați au hotărât să arate publicului rezultatul parțial al cercetărilor, oferind un documentar al “Afacerilor pe dolari gheață”; vinderea Evreilor, Germanilor, matrapazlâcuri cu Irakul, Italia, Statele Unite, contrabande oficiale, etc.

Când s'a anunțat prezentarea documentarului la TV-Canada au sosit, călare pe avion, trei semi-oficiali bucureșteni care au plătit cca. $1 milion unei companii de avocați ca să interzică rularea secretelor de cum și-a strâns Ceaușescu bani albi pentru două minute în fața plutonului de execuție.

După o amânare temporară, filmul a fost transmis pe micul ecran

Intrebat de ce s'a încercat oprirea documentarului, Dl. Ion Iliescu, cu smalțul șlefuit al dinților ca să apară fotogenic, a răspuns că acum România are alte probleme mai serioase.

Până la aflarea adevărului orice zvonuri sunt bine documentate.

După doi ani de furt “en gros” din vagoanele garate în triajul București, au fost descoperiți hoții: 9 polițiști, plus șeful lor. Ei rupeau sigiliile, furau pe alese TV-uri, medicamente, țigări. Până la urmă hoții erau țigani...necunoscuți.

▪▪

D-lui Nicolae Manolescu, liderul Alianței Civice, i s'a adus acuzarea c'ar fi avut legături cu legionarii, deoarece în 1952 tatăl d-sale a fost închis. Dl. Manolescu afirmă că tatăl lui a fost liberal, dar chiar dacă ar fi fost legionar, în care țară civilizată este vinovat un copil de părerile politice ale părinților?

▪▪

Socotind după succesele la meciurile de șah, la concursurile de muzică, de matematică, la întrecerile sportive, s'a constatat că “România este de 10 ani pe locul doi în lume în ceea ce privește inteligența copiilor.” Dar cel mai mare examen de inteligență și curaj l-au dat la concursul pentru “Câștigarea Libertății” din luna Decembrie la Timișoara, unde au obținut cea mai mare notă de cinste sufletească.

La Brașov, întregul consiliu de administrație al Regiei autonome RIAL (pe vremuri ICRAL) a fost destituit datorită abuzurilor și ilegalităților comise în repartizarea spațiilor comerciale.

▪▪

Salariul lunar al unui miner-11.000 lei în mână. In ultimii 10 ani au murit, la minele din Valea Jiului, 522 de mineri.

▪▪

Alături de bancnota de 100 lei s'au pus în circulație și monede de aceeași valoare.

▪▪

La Liceul 'Gheorghe Lazăr” nu s'a predat nici o oră de religie, dar elevii pot participa Sâmbăta la cursurile D-lui Ion Panican, profesor de psihologie și secretar al societății creștine “Speranța”. La început, veneau doar câțiva elevi, acum nu mai au loc în amfiteatru. Se predă cursul de morală și istoria religiilor.

▪▪

S'a horărât ca prețul energiei electrice și chiriile să nu fie afectate de inflație. Industriei i s'a acordat 65% din necesarul de energie.

▪▪

Pentru a trece prin iarnă, s'a prelungit ajutorul de șomaj pe 90 de zile.

▪▪

S'a ajuns la o înțelegere între sindicate și Ministerul Industriei; șomerii tehnici (din lipsă de materii prime etc.) vor primi 75% din salariu: 60% oferă Statul și 15% întreprinderea.

▪▪

La Spitalul “Grivița” din Bucuresti a sosit un convoi de camioane din Germania cu 100 tone de aparate medicale, medicamente, îmbrăcăminte, alimente, etc. (Al șaselea ajutor până acum).

▪▪

După o scumpire exagerată, Taromul și-a redus prețurile cu 20%.

▪▪

Dl. Iliescu se plânge că Ungaria și Polonia au primit în ultimii 2 ani credite de $36 miliarde, în timp ce România este izolată. Ungaria și Polonia n'au chemat minerii!

▪▪

Asociația Ziariștilor Români a decis înființarea unui institut de sondare a opiniei publice “ESOP” (Expertizarea Stiințifică a Opiniei Publice).

▪▪

Cât aștepți pentru a cumpăra benzină: Timișoara 1-2 ore, la Craiova 6-7 ore, iar la Brăila o zi.

▪▪

O cursă cu autocarul București-Istanbul după tocmeală: $15-20.

▪▪

Judecătoriile sunt pline cu procesele intentate țiganilor arestați pentru furturi, contrabandă, speculă etc.

▪▪

Pe turiștii ruși îi identifici imediat: ei își aduc benzina în canistre de 10 litri așezate pe acoperișul mașinii.

▪▪

Cu $150 pe lună, un American trăiește ca un boier. La cursul oficial, 27.000 lei, înseamnă leafa unui inginer pe două luni.

▪▪

Sunt patru candidați, plus Dl. Iliescu, la postul de Președinte al României. Domnii: Radu Ciontea, Ion Rațiu, Radu Câmpeanu și Corneliu Vadim Tudor. Serviciile secrete, scrie “România Liberă” au și întocmit dosare cu “trecutul” candidaților, ca să fie de folos președintelui la viitoarea întrecere electorală.

▪▪

Intreprinderea de Mașini Grele București a declarat “Regimul de Avarie”. 50% din cei aproximativ 9000 de muncitori fără lucru, se numesc că sunt în “Somaj tehnic”.

▪▪

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

DISCUȚII STERILE CU ÎNTRERUPERI ÎN CONFERINȚA DE PACE ARABO-ISRAELIANĂ

Discuțiile directe din cadrul Conferinței de Pace Arabo-Israeliană s'au reluat de abia pe data de 10 Decembrie, în urma refuzului delegației israeliene de a se prezenta la Washington la 4 Decembrie, conform invitației americane.

Si de data aceasta convorbirile au fost sterile și nu au avut, ca și la Madrid, decât meritul de a permite un contact direct între delegațiile Israelului și cele ale vecinilor săi arabi.

In general, se poate spune că a fost un fel de dialog al surzilor, în care fiecare și-a susținut cu ardoare punctul său de vedere.

Din nou cele mai rigide poziții au fost luate în întâlnirile israelo-siriene. Sirienii au susținut retrocedarea Inălțimilor Golan și apoi convorbiri de pace. Israelienii au cerut recunoașterea Israelului, garanții de pace și apoi discuții despre teritorii. De altfel guvernul israelian a afirmat în repetate rânduri că nu va negocia retrocedarea acestei regiuni considerată un punct strategic vital pentru Israel.

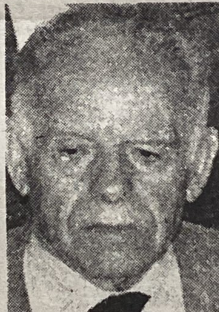
Discuțiile delegației israeliene cu cea iordano-palestiniană s'au purtat pe băncile sau sofalele coridoarelor Departamentului de Stat, întrucât au avut loc discuții sterile de procedură. Palestinienii au cerut să fie considerați ca delegație separată, propunere neacceptată de partea israeliană, care nu a vrut să discute decât cu o delegație mixtă iordano-palestiniană.

Deși între Liban și Israel nu există litigii teritoriale, nici discuțiile dintre delegațiile lor nu au dus la un rezultat pozitiv. Israelienii nu vor să părăsească zona de securitate de pe teritoriul Libanului decât cu garanții sigure, adică retragerea celor 40.000 de soldați sirieni cantonați în această țară.

Pe data de 18 Decembrie delegația israeliană a părăsit Washingtonul.

Reluarea convorbirilor a fost hotărâtă să aibă loc tot în capitala americană pe data de 7 Ianuarie. Din cauza unor incidente petrecute în Israel, conferința a fost pe punctul de a fi boicotată de partea arabă. Tensiunea a ajuns la maximum pe 3 Ianuarie, după hotărârea guvernului israelian de a expulza 12 Palestinieni din zonele ocupate, considerați de a fi implicați în omorârea unui colonist evreu.

Deoarece măsura a fost condamnată cu asprime de guvernul american și de alte state occidentale, ca și de Consiliul de Securitate, care a votat în unanimitate o rezoluție în acest sens, delegațiile arabe au anunțat că vor sosi la Washington pentru reluarea convorbirilor.

Yitzhak Shamir

SPERANȚE DE PACE ÎN RĂZBOIUL DIN IUGOSLAVIA

Sunt speranțe ca a 15-a înțelegere de încetare a focului, dintre luptătorii croați și armata federală dominată de Sârbi, să aibă mai mult succes. Trimisul special al ONU, Cyrus Vance a lucrat intens, pentru a avea de data aceasta, se pare, suportul liderilor militari și politici ai părților implicate.

Din încleștările sângeroase, de până acum, au avut de suferit mai ales cei peste 600.000 de locuitori din zonele luptelor, care au rămas fără locuințe și au trebuit să se refugieze în altă parte.

S'a făcut recomandarea, aprobată de ambele părți, pentru trimiterea a 10.000 de soldați ai ONU care vor intra în Croația. Trupele și poliția ONU vor asigura ordinea și respectarea legilor.

Desigur că planul lui Vance nu va putea fi realizat, decât dacă încetarea focului va fi strict respectată. Sunt temeri ca ultra naționaliștii de ambele părți să încalce înțelegerile. A existat o creștere a tensiunii și în Bosnia Herțegovina, care are populație mixtă sârbo-croato-musulmană, iar atât Croația cât și Serbia ar dori să alipească teritoriile cu populație sârbă sau croată din această republică.

Germania, după cum a promis, a recunoscut independența Sloveniei și a Croației, influențând și Comunitatea Europeană să facă același lucru, pe data de 15 Ianuarie.

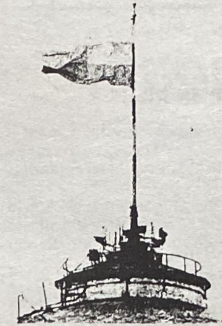
De remarcat opoziția Statelor Unite în a recunoaște independența celor două republici, reamintind de aceeași atitudine avută față de Statele Baltice. Washingtonul a fost ultima țară occidentală, care a recunoscut Estonia, Lituania și Letonia ca state independente.

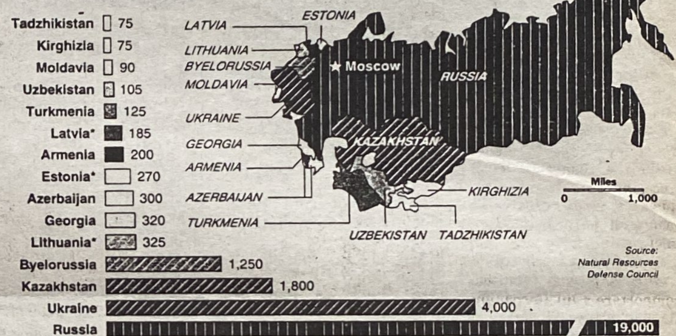

UNIUNEA SOVIETICĂ A DISPĂRUT DAR A RĂMAS IMENSUL ARSENAL ATOMIC

Ca un uriaș cuirasat grav avariat și în derivă, Uniunea Sovietică a primit torpila decisivă care a scufundat-o, pe data de 8 Decembrie, la Brest, în Bielorusia (fostul Brest-Litovsk, unde la 3 Martie 1918 s'a încheiat pacea între Puterile Centrale și guvernul bolșevic).

Cei trei președinți ai republicilor slave, Boris Elțîn (Rusia), Leonid Kravciuc (Ucraina), și Stanislav Suskevici (Bielorusia), au declarat că Uniunea Sovietică a încetat să mai existe și au decis înființarea Comunității Statelor Independente cu capitala la Minsk, întrucât convorbirile pentru o nouă Uniune au ajuns la un punct mort. Comunitatea rămânea deschisă pentru primirea și altor membri ai fostei Uniuni Sovietice.

Evenimentele au luat o turnură vertiginoasă. Cu toate protestele lui Gorbaciov, că noua formă statală este ilegală, alte republici în frunte cu Kazahstanul au anunțat că vor să adere și ele la această comunitate.

Statele vestice au început să se alarmeze în privința viitorului celor 30.000 de arme atomice instalate în diverse republici care acum deveneau independente. James Baker s'a deplasat rapid ca să ia legătura cu președinții celor patru republici care dețin rachete nucleare cu rază mare de acțiune: Rusia, Ucraina, Bielorusia și Kazahstanul. El a primit asigurări că va fi un comandament unic care va controla armele atomice.

A urmat un șir de evenimente în care Președintele URSS-ului Mihail Gorbaciov a fost pur și simplu ignorat. Astfel Boris Elțîn a decretat luarea sub control a ceea ce mai rămăsese din statul sovietic. Pe rând, Ministerul de Externe, Parlamentul și fostul KGB au trecut sub patrimoniul Rusiei, ca și Kremlinul cu biroul prezidențial al lui Gorbaciov.

Pe data de 22 Decembrie, liderii a unsprezece republici ale fostei Uniuni Sovietice s'au întâlnit la Alma-Ata, capitala Kazahstanului, unde au semnat o înțelegere pentru crearea Comunității Statelor Independente. Au fost prezente Rusia, Ucraina, Bielorusia, Moldova, Kazahstanul, Turkmenia, Kirchizia, Azerbaidjanul, Tadjikistanul, Uzbekistanul și Armenia. A lipsit Georgia, care se află în plin război civil.

S'a hotărât ca Rusia să dețină în ONU și Consiliul de Securitate locul avut de URSS, iar în privința armelor strategice să existe un singur comandament.

Pe data de 25 Decembrie, Mihail Gorbaciov s'a retras cu demnitate înaintându-și demisia. El a predat controlul arsenalului atomic lui Boris Elțîn, iar apoi într'o scurtă cuvântare televizată a mulțumit tuturor celor care l-au ajutat să introducă democrația în Uniunea Sovietică, dar și-a exprimat dezacordul în privința dezmembrării statului. La ora 19 și 32 de minute, steagul roșu cu emblema Uniunii Sovietice a fost coborât și înlocuit cu cel al Rusiei.

Mihail Gorbaciov a fost elogiat de toți liderii apuseni ca omul care a pus capăt războiului rece, a eliberat țările din Estul Europei și a început democratizarea Uniunii Sovietice.

Adresându-se națiunii pe data de 29 Decembrie, Boris Elțîn a anunțat că următoarele luni vor fi foarte grele pentru populație, dar economia Rusiei este grav bonavă și numai o cură radicală o mai poate salva. Este nevoie de răbdare, fiindcă dacă se va produce panică, reforma va fi imposibilă. Era o punere în gardă a liberalizării prețurilor din 2 Ianuarie, necesară trecerii la o economie de piață.

La 30 Decembrie liderii Comunității Statelor Independente s'au întâlnit din nou la Minsk. S'a reafirmat înțelegerea de a avea un comandament atomic unic, în care vor fi consultate cele patru republici care dețin rachete cu rază mare de acțiune: Rusia, Belarus (noua denumire a Bielorusiei), Ucraina și Kazahstanul. Toate tratatele încheiate de URSS în privința armelor strategice vor fi respectate. Republicile care au cerut să aibă armate naționale li s'a permis acest lucru (Ucraina, Moldova și Azerbaidjanul). Nu s'a ajuns încă la un acord în privința armelor convenționale aflate pe teritoriul republicilor. Ucraina a pretins ca flota militară din Marea Neagră să-i fie alocată, cerere la care Rusia s'a opus.

Hotărârea fermă a lui Elțîn de a trece la liberalizarea prețurilor a trebuit să fie urmată și de alte republici, întrucât produsele lor plecau pe piața Rusiei, ca să fie vândute la prețuri ridicate. Prețurile au crescut în medie de 3-5 ori la produse de bază, iar la altele și mai mult.

Previziunile multor economiști sunt sumbre, fiindcă nu există încă o experiență a privatizării. In urma creșterii prețurilor, cota pauperizării a ajuns la Moscova la peste 85%. Sunt deci temeri de turburări sociale.

In cadrul Comunității, a crescut între timp tensiunea dintre Rusia și Ucraina în privința viitorului flotei militare din Marea Neagră, care are și vase cu arme nucleare.

Boris Elțîn

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

UN NOU NUME, UN NOU ȚAR

—Lucian G. COSTI—

Agonia statului sovietic, condus de un președinte fără puteri reale și de un parlament fantomă, a fost curmată printr'o stratagemă ingenioasă - Elțîn. Totul a început cu declararea independenței Ucrainei, la 1 Decembrie; despărțirea Ucrainei de Rusia semnifica prăbușirea definitivă a conglomeratului statal sovietic, axat pe popoarele slave: rus, ucrainean și bielorus. Tratatul unional preconizat de Gorbaciov nu a reușit să satisfacă dorințele de independență și de reală descătușare de sufocanta dominație a Kremlinului. Modificat în repetate rânduri și primit cu puțin entuziasm de conducătorii fostelor republici unionale, tratatul nu a avut șansa să salveze URSS-ul de dizolvare. In plus, haosul politic generat de prezența a doi șefi la cârma statului, dintre care unul, Gorbaciov, care își vedea atribuțiile reduse pe zi ce trece, nu putea dura mult. Rusia a avut oroare de vacuumul puterii, de lipsa unei mâini forte care s'o dirijeze, pe tot parcursul istoriei sale, iar oscilanta comportare a lui Gorbaciov, singura persoană care mai dădea o justificare continuării structurilor sovietice, a grăbit deznodământul.

Indrăznețul gest politic al lui Elțîn a constat tocmai în lichidarea fără menajamente a postului deținut de Gorbaciov, prin acceptarea creerii unei comunități de state, în condiții de egalitate deplină, cu liderii Ucrainei și Bielorusiei. Mișcarea bruscă făcută de Elțîn a constituit o surpriză totală, știute fiind animozitățile ce le avea față de Ucraineni și tensiunile ridicate de prezența în Ucraina a peste zece milioane de Ruși, Elțîn declarând, cu scurt timp în urmă, că vor fi necesare schimbări de frontiere, în defavoarea Ucrainei. Grăbit însă să se descotorosească de Gorbaciov, mai mult un rival nominal, dar cu o masivă sprijinire din partea Vestului, Elțîn a decis că e mai cuminte să se alieze, pentru moment, cu toți inamicii acestuia, și a făcut-o cu eleganță, în numele salvării aceleiași uniuni, pentru care se lupta în van omul însemnat dela Kremlin. A ales Minskul, nu întâmplător, ci dintr'un calcul bine gândit: orașul e aproape de Vestul Europei, e fără importanță politică, și în plus îndepărtează temerile că noua uniune va fi strict controlată de Moscova.

Semnarea actului de creare a noii Comunități de state independente de către Elțîn, Kravciuk și Sușchevici, la Minsk, pe data de 8 Decembrie 1991, a consfințit decesul URSS-ului, și implicit, mutarea capitalei dela Moscova la Minsk. Tronul țarului se mutase, fără ca Gorbaciov să-și părăsească scaunul prezidențial din Kremlin. Furia greu disimulată a acestuia nu a mai putut schimba nimic, și nici un aliat politic nu a mai încercat să uneltească vreo lovitură de stat contra conjuraților dela Minsk. Jocul era pierdut și cariera politică a lui Gorbaciov se încheia; demisia sa, anunțată telespectatorilor pe 25 Decembrie, la exact doi ani dela dispariția satrapilor comuniști dela București, confirma terminarea poziției sale de șef al statului sovietic, după o perioadă de declin constant ce se accentuase după lovitura de stat din August. Steaua lui Elțîn se ridica fără încetare, și noul stăpân al Rusiei nu a ezitat să folosească din plin toate ocaziile favorabile.

La puțin timp după acordul dela Minsk, toate celelalte republici sovietice, cu excepția Georgiei, au aderat la noul "Commonwealth", ceea ce face ca tabloul geopolitic al fostei URSS să fie prea puțin schimbat. Pentru moment, dispariția URSS și înlocuirea sa cu o nouă formulă, nu demonstrează o reală răsturnarea și dezintegrare. Teoretic, lanțurile sunt mai nuanțate, republicile constitutive se bucură de independență statală, dar și fosta constituție sovietică garanta ieșirea de bună voie a oricăriei republici unionale din cadrul Uniunii Sovietice... Doar evoluțiile ulterioare pot arăta în ce măsură noul țar e lipsit de apetitul expansionist de care nu au dus lipsă toți predecesorii săi, dela Piotr I până azi.

Surprizele de pe scena politică a fostei URSS nu s'au epuizat, și ne putem aștepta oricând la fisurarea în continuare a relațiilor dintre protagoniștii alungării lui Gorbaciov de pe tronul sovietic. Doar pe astfel de noi divergențe ne putem baza noi, Românii, spre a recupera teritoriile anexate de Stalin și administrate de Kiev, care a declarat răspicat că n'are intenția să le retrocedeze, argumentând semnarea acordului dela Helsinki și de către România. Lăsând de o parte faptul că regimul comunist nu avea nici un drept sau mandat popular de a consemna înstrăinarea unor pământuri românești, ceea ce face ca semnăturile puse de Ceaușescu la Helsinki să fie nule și neavenite, simpla menționare de către Ucraineni a acelui tratat arată că aceștia nu doresc o bună vecinătate, ci o perpetuare a relațiilor stabilite de sovietici, de păstrare a injustițiilor comise în 1940.

Aderarea Moldovei dela Răsărit de Prut la noul "Commonwealth", prin semnarea acordului de către Președintele Snegur, este desigur un gest politic controversat, dar un anume instinct a dirijat această decizie, pe care o vom judeca mai bine după un timp. Este limpede că principalul obstacol în calea reunirii cu patria îl constituie prezența la București aceleiași vechi echipe comuniste, pentru care idealurile naționale sunt noțiuni neînțelese și dușmănoase. Așa a fost în 1921 când România reîntregită a fost declarată stat imperialist, așa a fost în 1947, când la Paris a plecat o echipă de vânzători, așa e și în 1991. Cum se explică poziția Ministerului de Externe dela București, ai cărui reprezentanți afirmă că "nu există pretenții teritoriale față de Bulgaria"? Chiar să nu fi avut nimeni curiozitatea să răsfoiască arhivele ministerului, spre a cunoaște grozăvia acelui an infam, 1940, când țara a fost atacată din trei părți concomitent?

Ne așteptam ca Rusia expansionistă să ne atace, ne așteptam la revanșa Ungariei, care clocotea de ură mocnită, dar ce căuta Bulgaria, țara pe care noi am ajutat-o să apară pe harta Europei, în 1877 și care a găsit în România un adăpost permanent pentru exilații săi politici, să se comporte atât de ingrat și josnic și să mute din corpul însângerat al țării un ținut ce nu-i aparținea, pentru simplul motiv că Bulgaria nu existase timp de cinci secole! Atracția pe care o exercită România condusă tot de comuniști asupra Moldovenilor este cât se poate de redusă, dată fiind comportarea trădătoare a regimului dela București față de problema națională. Prezența Moldovenilor în noua comunitate din Răsărit este în sine un act de acuzare față de București și față de incapacitatea forțelor politice din țară de a finaliza revoluția și de a îndepărta grupările anacronice ale nomenclaturii roșii, proptite la conducerea țării de trupele lui Stalin.

In centrul continentului, Germania se mișcă subtil, la umbra marilor convulsiuni care zdruncină Rusia și preocupă aproape exclusiv pe toți diplomații Occidentului. Refuzând să se mai supună ordinelor foștilor săi învingători, acum aliați, Germanii au recunoscut unilateral cele două state născute din ruinele Iugoslaviei, Slovenia și Croația. Pentru Germania, aceasta coincide cu asigurarea unui excelent debușeu la Marea Mediterană și cu reconstruirea unui vast hinterland economic, după modelul Mitteleuropei de odinioară. Cât de mare va fi coeziunea propusă de Comunitatea Europeană, rămâne de văzut, dar deja se profilează predominanța germană, care a început să devină și politică, nu numai economică. Intâlnirea dela Maastricht a consolidat această poziție, cu toată opunerea făcută de Britanici.

Pe nesimțite, Europa se modifică spre o formulă care seamănă cu cea din anii premergători Primului Război Mondial. Dezintegrarea URSS și redobândirea independenței celor trei țări care au rămas ca un memento al celui de-al Doilea Război Mondial. Cum Elțîn a promis crearea unui stat autonom pentru Germanii din URSS, nu este exclusă retrocedarea Prusiei Orientale ocupate de Ruși către Germania. Istoria se repetă, cu aceeași Polonie care stânjenește accesul dela Berlin la Königsberg. Deja se poate considera că războiul dintre Sârbi și Croați este un conflict între două țări europene (Croația fiind recunoscută oficial de Germania), ceea ce invalidează toate angajamentele luate la Helsinki. Noul țar dela Kremlin preia puterea din fostul stat sovietic sub auspicii învolburate, pe timp de război în Europa și pe fundalul unor mari nemulțumiri interne.

EFEMERIDE

Colosul s'a prăbușit! Sfârșit banal fără pic de eroism. Doar atât a fost puterea monstrului apocaliptic ce tindea la stăpânirea, pentru totdeauna, a globului pământesc? 74 de ani este vârsta pe care o ating, îndeobște oamenii sănătoși, iar numărul celor care trec de această vârstă este încă destul de mare. Nici cât o viață de om n'a trăit revoluția care pentru triumful și siguranța ei a sacrificat peste 200 de milioane de vieți omenești.

N'a apucat mileniul trei, pe care și-l planificase să-l aparțină integral. Aruncată la lada de gunoi a istoriei, a murit într'adevăr Uniunea Sovietică și sângerosul partid comunist? Necroloagele lor au apărut în întreaga lume și cei care au vărsat cele mai îndurerate lacrimi au fost "nașii" din lumea capitalistă, care știau foarte bine că năbădăiosul ucenic ce se intitula "groparul capitalismului", era creația lor, împins în lume pentru a sparge castele de cristal, create de geniul culturii și spiritualității umane, pe care n'au putut să le cucerească prin zornăitul de arginți ai tarabelor negustorești.

Cât timp va trece până când oamenii și viitorul vor consemna raportul strâns dintre comunism și oligarhia mondială, este greu de anticipat, dar planurile de dominare ale unui guvern mondial comunist au eșuat din momentul în care s'a văzut limpede că la Kremlin, această idee se potrivea de minune cu expansiunea imperialismului rusesc, mult mai atrăgătoare pentru dominarea lumii decât ideile pan-slavismului sau pan-ortodoxismului vehiculate până atunci de orgolioșii țari ruși.

Ideea luptei de clasă și internaționalismul proletar erau virușii care puteau distruge din interior orice stat, cu mult mai nocivi decât romantica lozincă "Libertate, egalitate, fraternitate" a Revoluției Franceze, uvertură la revoluția comunistă.

In conflictul de dominare a lumii dintre puterea financiară și puterea comunistă - pornită să-și renege stăpânii din umbră, comunismul a capitulat. Superputerea mondială de care s'a vorbit atât, a depus armele. De ce?

N'a trecut decât un deceniu de când campania electorală pentru alegerile prezidențiale din Statele Unite dezbătea ca punct principal în alegeri, atitudinea viitorului președinte față de Uniunea Sovietică. Alegătorii americani trebuiau convinși că Rușii nu trebuesc supărați. Să nu-i supărăm pe Ruși era și sloganul quasi-permanent care se auzea la toate cancelariile din Apusul Europei, ori de câte ori țările captive încercau să iasă din chingile Kremlinului.

Dela terminarea celui de al Doilea Război Mondial s'au cheltuit atât de multe miliarde de dolari și ruble pentru armament cât nu s'au cheltuit în sute de ani în toate înarmările. S'au consumat sute de mii de ore în interminabile conferințe internaționale pentru pace și dezarmare fără nici un rezultat. Lumea liberă ceda incredibil de ușor în fața oricărui pas comunist. Ignorând toate vărsările de sânge și întronarea teroarei ce urma după ocuparea fiecărei țări de către comuniști, țările apusene au abandonat cu bună știință și Europa de Răsărit și China, Coreea de Nord, Vietnamul, Cambodgia, Cuba, Nicaragua, Angola, Etiopia și altele.

Intins pe toate continentele, comunismul ajunsese la apogeu. Si totuși cedează, incredibil de ușor. Fără înfrângere militară, fără revoluții interne. Inceputul a fost cu două cuvinte magice: glasnost și perestroika, în care Rușii cel puțin, n'au cr zut deloc, deși se anunțau promițătoare pentru ieșirea din marasmul economic în care se găseau sovietele.

Se spune de către mulți că situația ajunsese la limită, mizeria era așa de mare că nu se mai putea continua. Dar în China situația este și mai dezastruoasă și comunismul continuă. In comunism nu există o limită a mizeriei iar poporul înrobit și înfometat nu mai are tărie pentru a se revolta. Din 1917 și până acum în Uniunea Sovietică s'a murit pe capete de foame și comunismul s'a întărit. Deci nu mizeria populației a fost factorul determinant. Cauzele sunt mult mai profunde și ascunse și nu este exclus ca un punct de plecare să fie și aterizarea în Piața Roșie a tânărului german care a străbătut din Germania până la Moscova fără a fi "detectat" de nici un aparat sovietic, fapt care a prilejuit prima înlocuire a unor cadre vechi și fanatice care stăteau cu degetul pe trăgaci, pregătiți pentru un nou război mondial.

Colosul s'a prăbușit, dar Românii nu se pot bucura cum s'ar fi cuvenit. In paharul bucuriei a fost strecurată picătura amară: Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur a aderat la Commonwealthul Statelor Independente care s'a semnat la Alma Ata, adăugând încă un nume la lista vânzătorilor de țară: Carol al II-lea, Petru Groza, Ion Iliescu și Mircea Snegur.

Românii din țară și cei din exil, trebue cel puțin în fața acestui act infam să fie solidari cu frații din Basarabia și dincolo de Nistru, pentru anularea acestui act de trădare națională. Basarabenii n'au semnat niciodată în istoria lor un act de înstrăinare de Moldova lui Stefan cel Mare și a României Mari.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

PERSPECTIVELE VIITORULUI

—Ion BOIERU—

La începutul fiecărui an încercăm să intuim perspectivele viitorului, să încropim o filiaţie de idei, lăsate moştenire de anul care a trecut cu întreaga lui încărcătură de fapte, emoţii, aspiraţii şi amărăciuni în arhivele nescrise ale istoriei. Moştenirea ideilor însă este bogată, plină de dinamism şi implică tensiuni intelectuale şi imperative morale, la o nouă deschizătură de drum, unde apar perspective noi prin ieşirea la suprafaţă a unor idei, noi, seducătoare şi rodnice.

MUTAŢIILE CONTEMPORANE

Acestea au fost extraordinare şi încă nu ne-am putut dezmetici din vârtejul lor, căci au cuprins toate zonele de manifestare umană, şi au dus la prăbuşirea unor imperii politice, ideologice şi dictatoriale. Toate raporturile politice, spirituale şi intelectuale ale contemporaneităţii (chiar dacă o limităm, putem vorbi de o epocă, care a început odată cu veacul al XX-lea) au fost răsturnate din ordinea lor de până acum. Toate ideologiile politice, toate formele de nihilism şi decadenţă morală, împreună cu tendinţele şi cuceririle secularisțe, şi secularizante, toate manifestările suprarealiste şi de avangardă anti-umanistă şi anti-spirituală au fost zguduite din temeliile şi încheieturile lor teoretice, intelectuale şi practice. In felul acesta s'a creat o "tabula rasa" în toate societăţile de azi, şi în modul acesta ne găsim într'o perioadă de tranziţie, dela forme vechi, care au dispărut către forme noi, al cărei chip încă nu-l putem defini.

Lumea de azi, cultura, civilizaţia, ordinea socială, cercetarea ştiinţifică, creaţia artistică şi literară, viziunea istorică a realităţilor umane, gândirea filosofică, ordinea politică internaţională şi a naţiunilor, ierarhia valorilor, structura şi prioritatea principiilor morale şi spirituale, concepţiile metafizice şi idealurile de viitor ale omenirii sunt în căutare de noi fundamente existenţiale şi principiale. Conceptele esenţiale ale cugetului omenesc nu mai corespund situaţiilor de până azi. Ele vor fi investite cu noi semnificaţii şi definiţii, în lumina unor noi viziuni globale, după alcătuirea unei noi ierarhii de valori.

Pentru toate culturile şi civilizaţiile lumii contemporane este vorba de "un nou adamism", adică situaţia limită, de unde trebue să pornească cu alte unelte, elemente, principii şi aspiraţii, radical deosebite de cele de până azi, căci cele din trecut au falimentat, au devenit anacronice, prin rupturile care s'au întâmplat, tocmai ca o consecinţă a contradicţiilor lor, nefiind acceptate de realităţile istoriei şi nici de exigenţele spirituale ale omului, care doreşte să-şi recâştige demnitatea lui de om. Din toate ideile trecutului, aceea care a supravieţuit şi care şi-a căpătat înţelesul său originar şi autentic, semnificaţia lui deplină este "ideea demnităţii umane." Este tocmai ideea care a fost cea mai alterată de prejudecăţile mintale sau de altă natură până azi, când au fost scoase din circulaţia intelectuală, ca surse esenţiale de orientare.

NAPASTA TRECUTULUI

A rămas încă peste noi o bună parte din năpasta trecutului, prin încâlceala confuziilor pe care le-au răspândit prejudecăţile de altădată, prin pocitele structuri psihologice (frică, apatie, scădere morală etc.) pe care le-au creat prejudecăţile şi falsele principii de logică, morală şi politică, educaţie şi barbarisme metafizice. Este nevoie de curaj spiritual şi educaţie pentru a ajunge la o limpezire a minţii şi cugetului omenesc. Deci, este nevoie de timp şi bunăvoinţă. In nici un caz, năpasta trecutului nu mai poate opri procesul de reconstrucţie a vieţii sociale, a culturii şi a spiritualităţii omeneşti. Se vor găsi destui "înţelepţi" care să se opună acestui proces de refacere, dar sub formă de "strigoi", de care se vor speria şi ciorile din grădini, căci nu mai au vigoare şi vor fi huliţi de minţile care se vor limpezi, prin însăşi evoluţia firească a istoriei.

Toate formele de existenţă umană, toate principiile care au adus în lume tot soiul de năpaste şi barbarii, care nu erau croite pe măsura fiinţei omeneşti, vor fi respinse, indiferent de camuflajul pe care îl vor adopta ca să supravieţuiască, căci nu mai este posibil să li se dea crezare. Această năpastă a trecutului va rămâne multă vreme ca o rană deschisă pe trupurile şi minţile oamenilor şi vor încetini dezvoltarea normală a vieţii sociale, spirituale şi istorice. Mulţi vor încerca să mai păstreze formele şi ideile trecutului, ca şi poziţiile de "directori" ai viitorului, fluturând bagatelele şi vulgarităţile lor peste tot, în diferite maniere de înşelăciune.

Nu vă amintiţi de vizionarii viitorului, din lumea academicienilor, a ziariştilor, a profesorilor (sau a falşilor profesori), a multora dintre clericii religiilor, şi a predicatorilor care ne anunţau: "fericirile" care vor coborî pe pământ în raiul de tip sovietic? Vă amintiţi de coexistenţialiştii care "blestemau" pe toţi acei care suspectau buna lor credinţă şi erau sceptici faţă de legăturile lor cu regimurile bolşevice? Toţi aceşti "înţelepţi" au apărut din nou pe scena lumii, ca şi cum nimic nu s'ar fi schimbat; astăzi, propovăduiesc "înfrăţirea" tuturora; a "acelora de pretutindeni" (un termen nou, mai larg şi care apare ca neutru, acoperit de intenţii bune şi curate) însă în compasiune şi iniţiativă cu foştii reprezentanţi ai "vechiului regim" ideologic comunist, socialist, de toate felurile, antifascist, maoist, materialist istoric, liberalism, modernism şi amoral etc.

CULTURA ŞI CIVILIZATIA VIITORULUI

In tranziţia către noile forme de cultură şi civilizaţie, care sunt specifice condiţiei omului în veacul istoriei, lumea îşi revine la viziunea multidimensională a existenţei, la acceptarea ca idee fundamentală a unei demnităţi umane, a unui concept de om spiritual.

După ruptura cu materialismul istoric şi cu poziţiile antimetafizice prin care se înlătură orice preocupare metafizică şi religioasă, după dispariţia dictaturii ideologiei comuniste şi marxiste, se pot restabili legăturile fireşti cu transcendentul şi cu valorile spirituale, prin care se va putea desena viitorul omenirii, căci climatul de libertate va îngădui "năzuinţelor formative" ale cugetului omenesc şi energiilor creatoare să dezlănţuiască în cele mai variate manifestări, pentru a asigura omului un loc de demnitate în lume, aşa cum l-a creat Dumnezeu, care l-a făcut după chipul şi asemănarea sa. Atât cultura cât şi civilizaţia nu se pot forma decât în cadrul unei largi spiritualităţi. Civilizaţia prin ea însăşi nu este mai mult decât o adaptare la condiţiile mediului înconjurător, iar cultura un salt în plus, pe dimensiunile viziunilor fantastice ale unor creaţii umane, care dacă nu sunt fondate pe elementele trainice ale unei concepţii religioase, nu vor fi decât simple "născociri" prin care nu se pot satisface exigenţele adânci, spirituale, ale fiinţei umane, care este în primul rând şi prin excelenţă spirituală.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

NOTE ŞI COMENTARII

MINERI BOGAŢI... MINERI DROGAŢI...

Si de data aceasta, minerii care au invadat Bucureştiul la sfârşitul lui Septembrie 1991, au fost, se pare, infiltraţi cu agenţii Securităţii, după cum reiese din ştirea publicată de cotidianul ieşean "24 Ore" (Nr. 414) pe care-l redăm mai jos:

"Identitatea a doi dintre minerii răniţi aflaţi la Spitalul de Urgenţă ridică unele semne de întrebare. Aceştia, Muntean Dorel şi Grigore Gheorghe, au fost transportaţi Sâmbătă după-amiază la un spital din Petroşani cu un microbuz al armatei. Unul dintre ei purta un inel şi o brăţară de aur, podoabe mai puţin obişnuite la un miner şi tunsoarea lui nu era cea a unui muncitor de pe Valea Jiului. Aceştia nu aveau cu ei lămpaşele, fără de care în mod normal nu se poate intra în mină. Alţi doi mineri răniţi prin împuşcare, care se aflau într'un salon apropiat, au declarat că nu-i cunosc pe cei doi care au fost luaţi cu microbuzul militar şi au refuzat să plece în astfel de condiţii din spital".

Cu ce intenţii, cei doi "mineri" necunoscuţi s'au strecurat în rândul adevăraţilor mineri, nu s'a stabilit. Să fi fost oare simpli observatori? Se poate! Cum, iarăşi se poate, ca ei să fi avut o misiune destabilizatoare, din partea cuiva, care ţinea cu orice preţ să rămână pe poziţie. Iar acel cineva, nu putea fi altul decât Preşedintele Ion Ilici Iliescu, rămas cum se ştie, la putere. Gloanţele neştiutoare de carte, trase de-a-valma, i-au atins însă şi pe ei, şi aşa s'au aflat în spital printre răniţii celei de-a patra mineriade. Fără lămpaşe, dar cu inele şi brăţări de aur, cum numai oamenii avuţi posedă. Că ei erau "mai de clasă" şi nu nişte simpli şi nevoiaşi mineri, au spus-o răspicat când au refuzat să plece din spital cu microbuzul militar ce le fusese pus la dispoziţie, aşteptând fireşte să fie transportaţi cu...limuzina. Si asta, în timp ce adevăraţii mineri se întorceau acasă, ni se spune, cu lacrimi în ochi, văzându-şi intervenţia lor în Capitală, eşuată. Văzându-se vânduţi de chiar liderul lor Miron Cozma, la zaiafetul cu Iliescu-Ciomag, şi neizbutind să obţină nimic altceva decât demisia guvernului Petre Roman.

Curioasă şi pe drept cuvânt şocantă ni se pare ştirea publicată în numărul 160 al ziarului "Lumea liberă" sub titlul: "Au fost minerii drogaţi?"

"Inainte de venirea minerilor la Bucureşti, unor mineri li s'a operat o injecţie intravenoasă, spunându-li-se că în Capitală este o epidemie de viroză. In seara zilei de 26 Septembrie, la Spitalul Central de neuro-psihiatrie "Dr. Marinescu" a fost adus minerul Bălăceanu Valerică, dela mina Petrila, aflat - după cum consemnează foaia de observaţie întocmită de dr. Alexandru Retezeanu - "Intr'o stare confuză". Medicul a confirmat existenţa înţepăturii provocată de injecţie, consemnând şi declaraţiile pacientului. Minerul a mai declarat că el şi alţi colegi au fost obligaţi să vină la Bucureşti, fiind ameninţaţi cu desfacerea contractului de muncă.

"A doua zi a fost externat, întrucât se afla într'o stare de nelinişte legată de obligativitatea de a se întoarce la ortacii săi, pentrucă altfel aceştia îl vor omorî".

Ce reiese din cele de mai sus?

Reiese, cel puţin pentru noi, că mineriada aceasta a fost bine pregătită din timp şi nu spontană, cum greşit s'a afirmat. Că UNORA dintre mineri - probabil celor mai slabi de înger - le-a fost administrată o injecţie intravenoasă al cărei conţinut nu a fost depistat. Că, iarăşi, cei injectaţi au fost ameninţaţi cu desfacearea contractului de muncă. Si în fine, li s'a semănat în gând teama că dacă nu vor fi prezenţi alături de ortacii lor pe străzile Bucureştiului, vor fi ucişi.

Dacă, cele de mai sus corespund adevărului - şi noi nu ne îndoim că aceasta a fost realitatea - ne întrebăm: cine anume a avut interesul să-i aducă în Capitală pe mineri pentru a patra oară?

Să ne amintim ca la 14 Iunie 1990, Preşedintele Iliescu, în discursul său ţinut în faţa minerilor spunea printre altele: "Dragi mineri, mă adresez dumneavoastră de astă dată, MULTUMINDU-VA pentru răspunsul de solidaritate muncitorească pe care acum l-aţi dat, LA CHEMAREA NOASTRA". Să fi avut loc, tot la chemarea lui, cea de-a patra mineriadă?

Tot ce se poate, căci deîndată ce au început să strige: jos Iliescu, jos comunismul, armata a intrat în acţiune şi lucrurile s'au complicat.

Presa din România nu aduce nici o lămurire în această privinţă, lăsând ca fiecare să-şi dea cu părerea cum va crede de cuviinţă.

Punând însă alături cele două ştiri de mai sus, deducţia noastră este cât se poate de simplă, şi credem că şi a cititorilor noştri e la fel. Minerii n'au invadat Bucureştiul de capul lor, iar Don Pedro Roman, a fost silit să-şi ia catrafusele, de cel căruia îi stătea în gât ca un os greu de înghiţit.

Nicolae NOVAC